

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV sv. 7.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Část I. – Bohulibá služba.....	5	28. Boží záměr s našimi nakladatelstvími.....	70
1. Dílo záchrany duší.....	6	Svědkové pravdy.....	70
2. Znamení k pokroku.....	8	Projevení křesťanských zásad.....	71
Trvalý rozmach díla.....	8	Misijní činnost.....	72
3. Práce pro členy sboru.....	10	Školy pro pracovníky.....	73
Pustá místa země.....	11	Splnění Božího záměru.....	73
Samostatní misionáři.....	11	29. Naše církevní literatura.....	75
4. Řadoví pracovníci.....	13	Cíl našich publikací.....	75
5. Rozmach vítězství kříže.....	15	Pracovníci potřebují osobní zkušenost.....	75
Práce církve.....	15	Obsah publikací.....	76
Svatý Duch je naší silou.....	15	Jednota.....	77
Moc daná apoštolům.....	15	Zkušenosti.....	77
Tatáž moc má být zjevena dnes.....	16	Poselství pro tuto dobu.....	77
6. Dílo ve městech.....	17	Vydávání knih.....	78
7. Dílo v New Yorku.....	19	Ceny.....	78
8. Bez odkladu.....	21	Překlady.....	78
9. Rodinná bohoslužba.....	22	30. Obchodní dílo.....	80
10. Odpovědnost manželského života.....	24	Příležitosti v obchodním díle.....	80
Část II. – Naše zdravotní dílo.....	27	Ne na prvním místě.....	80
11. Rozsah díla.....	28	Ceny.....	81
New York.....	29	Znemravňující literatura.....	81
Jižní státy.....	29	31. Nakladatelství v misijních polích.....	83
Ve všech zemích.....	30	32. Vztah jednoho vydavatelství k druhému..	84
12. Poznání zdravotních zásad.....	32	Upevňování.....	84
13. Vznešené povolání pracovníků našich sanatorií.....	35	Rivalita.....	85
14. Poselství našim lékařům.....	37	Spolupráce.....	85
15. Význam pobytu v přírodě.....	39	33. Kolportér.....	86
16. Ven z měst.....	41	34. Autor.....	87
17. Na venkově.....	43	35. Církev a vydavatelství.....	90
18. Ne mezi bohatými.....	45	Povinnost církve k vydavatelství.....	90
19. Promyšlené budování.....	46	Povinnosti nakladatelství ke sboru.....	92
20. Ne pro milovníky zábav.....	48	36. Posvátnost Božích ústavů.....	94
21. Centralizace.....	50	37. Závislost na Bohu.....	96
22. Znamení našeho povolání.....	52	38. Spolupráce.....	98
Část III. – Zdravotní pokrmy.....	55	39. Sebekontrola a věrnost.....	99
23. Zdravotně misijní dílo ve městech.....	56	40. Nebezpečí nesprávné četby.....	101
24. Dílo v restauracích.....	58	41. Nedělejme dluhy.....	102
Pečlivost pomocníků.....	58	42. Víra a odvaha.....	104
Naše restaurace v sobotu zavřeny.....	60	43. Sebeobětování.....	106
25. Zdravé pokrmy.....	62	Část V. – V jižním poli.....	108
26. Výroba zdravých pokrmů.....	64	44. Potřeby jižního pole.....	109
Naši bratři ve všech zemích.....	64	Výzva pro barevný lid.....	109
Nesprávné dílo.....	64	Volání barevného lidu.....	110
27. Vyučujte lid.....	66	Evangelium pro chudé.....	111
Část IV. – Vydavatelské dílo.....	69	Co je možné učinit?.....	111
		45. Střediska vlivu.....	113
		Nashville jako středisko.....	113
		46. Naučení pracovníkům.....	115
		47. Buď dobrý myslí.....	118

Část VI. – Rada těm, jenž nosí břemena **.....120**

48. Kazatelé a hospodářské záležitosti.....	121
Vychovávání lidí obchodním záležitostem.....	121
Důležitost správných zásad.....	121
49. Najdi si čas k rozmluvě s Bohem.....	123
50. Práce kazatele.....	125
51. Výborová shromáždění.....	126
Vztah diety k výborovým shromážděním.....	126
52. Církevní kázeň.....	128
53. „Ohleduplní jedni k druhým“.....	130
54. Učitelům našich škol.....	131

Pronikavé úsilí.....	131
Kristův pozdrav světu.....	131
Výhled.....	132
Moc shůry.....	133
55. Uznání pro ty, kdo zápasí s těžkostmi.....	135
Nemoudré změny.....	136
Výzva k službě.....	136
56. Moudré rozdělování prostředků.....	138
57. Naši velmi staří průkopníci.....	139
58. Péče o pracovníky.....	141
Zanedbaní pracovníci.....	141
Domy pro pracovníky.....	141
Naše sanatoria jako útočiště pracovníků.....	142
Pracovní fond.....	142

Název anglického originálu: *TESTIMONIES FOR THE CHURCH, Vol.7 (1902) – 7T*

Část I. – Bohulibá služba

*„A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale
proměňtež se obnovením mysli své, tak abyste
zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a
dokonalá.“ (Ř 12,2)*

1. Dílo záchrany duší

Bůh mi dal poselství pro svůj lid. Musí se probudit, rozložit své stany a rozšířit své hranice. Draží bratři a sestry, byli jste vykoupeni za velikou cenu a všechno co máte a čím jste, má být použito k slávě Boží a k dobru vašich spolubližních. Kristus zemřel na kříži aby spasil svět od zahynutí v hříchu. Žádá vás, abyste spolupracovali v tomto díle. Máte být Jeho pomocnou rukou. Opravdovým, neúnavným úsilím máte se snažit zachraňovat ztracené. Pamatujte, že vaše hříchy si vynutily kříž. Když jste přijali Krista jako svého Spasitele, zavázali jste se tento kříž nést. Na život a na smrt jste svázáni s ním, jako část toho velikého díla vykoupení. *7T 9.1*

Proměňující moc Kristovy milosti utváří toho, kdo se cele odevzdává Jeho službě. Naplněn duchem Vykupitele, je ochoten zapřít se, hotov vzít na sebe kříž a připraven přinést jakoukoliv oběť pro svého Mistra. Nemůže být dlouho lhostejný k hynoucím duším kolem sebe. Je povznesen nad službu samému sobě. Je novým stvořením v Kristu a služba vlastnímu já nemá místo v jeho životě. Uvědomuje si, že každá část jeho bytosti patří Kristu, který ho vykoupil z otroctví hříchu; aby každá chvíle jeho budoucnosti byla vykoupena předrahou krví jednorozeného Syna Božího. *7T 9.2*

Tak hluboce si ceníte golgotské oběti, že jste ochotni podřídít každý jiný zájem dílu záchrany duší. Tatáž síla touhy zachraňovat své bližní, kterou se vyznačoval život Spasitele, vyznačuje život i Jeho skutečného následovníka. Křesťan netouží žít pro sebe. Radostně posvěcuje všechno co má a čím je, Mistrově službě. Žene jej nevýslovná touha získávat duše pro Krista. Ti, kteří nemají takovou touhu, měli by se lépe zajímat o své vlastní spasení. Ať prosí o ducha služby. *7T 10.1*

Jak mohu co nejlépe oslavit Toho, jemuž patřím stvořením a vykoupením? – toto je otázka kterou máme klást sami sobě. S úzkostlivou starostlivostí snaží se opravdu obrácený zachraňovat ty, kdo jsou ještě stále v satanově moci. Odmítá konat cokoli, co by mu překáželo v jeho díle. Má-li děti, uvědomuje si, že dílo musí započít ve své vlastní rodině. Jeho děti jsou mu nanejvýš vzácné. Pamatuje na to, že jsou mladšími členy Boží rodiny a snaží se ze všech sil mít je na Boží straně. Zavázal se sám sloužit, ctít a poslouchat Krista, a vynakládá trpělivost a neúnavné úsilí vychovat své děti tak, že se nebudou nikdy nepřátelsky chovat ke Spasiteli. *7T 10.2*

Otcům a matkám Bůh svěřil odpovědnost záchrany svých dětí od moci nepřítele. Toto je jejich dílo – dílo, které by neměli za žádnou cenu zanedbávat. Ti rodiče, kteří mají živé spojení s Kristem, nebudou mít odpočinutí, dokud neuvidí své děti bezpečně ve stádě. Toto bude hlavní starostí jejich života. *7T 10.3*

Rodiče nezanedbávejte dílo, které vás čeká ve vaší vlastní rodině. Toto je vaše první pole misijního snažení. Nejdůležitější dílo které můžete konat je, přivést své děti k Pánu. Bloudí-li, zacházejte s nimi něžně a přece rozhodně. Ať se spojí s vámi v odporu ke zlému, jímž se satan snaží zničit duši a tělo lidí. Podělte se s nimi o tajemství kříže, tajemství, které pro vás znamená posvěcení, vykoupení a věčné vítězství. Když berete své děti sebou do služby Boží získáte velké vítězství! *7T 11.1*

Jestliže rodiny kolem vás odporují pravdě, snažte se vést je k tomu, aby se podřídili Kristovým požadavkům. Pracujte trpělivě, moudře, uvážlivě, razíc si cestu něžnou službou lásky. Zvěstujte pravdu takovým způsobem, že vyzní ve vší své kráse, a bude působit vlivem, jemuž nelze odporovat. Takto zdi předsudků padnou. *7T 11.2*

Jestliže je toto dílo věrně konáno a otcové i matky pracují pro členy svých vlastních rodin a pak pro ty, kdo jsou kolem nich, vyvyšujíc Krista svým zbožným životem, pak může být tisíce duší zachráněno. Když je Boží lid opravdu obrácen, když si uvědomuje závažnost, která spočívá na něm a pracuje pro ty, kteří jsou v jeho dosahu, když nenechává žádný prostředek nepoužít pro záchranu hříšníků z moci nepřítele, pak bude pohanění z našich sborů odstraněno. *7T 11.3*

Nyní máme pouze málo času, v němž se můžeme připravit pro věčnost. Kéž Pán otevře zavřené oči svého lidu a probudí jejich otupělé smysly aby si uvědomil, že evangelium je mocí Boží ke spasení těm, kdo věří. Kéž by viděli důležitost čistého a správného představení Boha, aby Ho svět užíval v Jeho kráse. Kéž by tak byli naplněni Duchem, který přebývá v Něm, aby svět neměl

moci odvést je od díla představování lidem obdivuhodných možností poskytnutých každé duši, která přijímá Krista. *7T 11,4*

V každém směru naši práce potřebujeme větší, hlubší opravdovost. Čas mívá. Boží služebníci mají být „*v pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící*“ (Ř 12,11). Lid potřebuje pravdu a tato jim má být zvěstována opravdovým věrným úsilím. Máme vyhledávat duše, prosit za ně a pracovat pro ně. Máme je opravdově vyzývat. Máme se vroucně modlit. Naše vlažné, bezduché modlitby se mají změnit v prosby hluboké opravdovosti. Boží slovo prohlašuje: „*Mnohoť může modlitba spravedlivého opravdová.*“ (Jk 5,16) *7T 12,1*

Svět je našim misijním polem a my máme jít pracovat obklopeni ovzduším Getsemane a Golgoty. *7T 12,2*

2. Znamení k pokroku

Je věčným zákonem Hospodinovým, že ten kdo přijímá pravdu, kterou svět potřebuje, má si za svoji první povinnost pokládat zvěstování této pravdy! Komu však osobně záleží na hynoucích? Když tak hledím na věřící dítky Boží a vidím jejich neochotu sloužit Bohu, mé srdce je naplněno bolestí, kterou nelze vyjádřit. Jak málo je těch kteří jsou cele na straně Boží a při Jeho slavném, závěrečném díle. Tisíce mají být varovány a přece jak málo jednotlivců se cele posvěcuje této práci, ochotně být nebo konat cokoli, jen aby mohli zachránit duše pro Krista. Ježíš zemřel, aby zachránil svět. V pokoře, ponížení, sebezapírání pracoval a pracuje pro hynoucí. Mnozí však z těch, kteří by měli spolupracovat s Ním, jsou soběstační a lhotejší. *7T 13.1*

Mezi dnešním Božím lidem je hrozný nedostatek soucitu, který by měl být projevem k hynoucím duším. Mluvíme o křesťanských misiích. Náš hlas je slyšet; cítíme však Kristův něžný srdečný zájem o ty, kteří jsou mimo stádo? A dokud naše srdce nebude bít v souladu s Kristovým srdcem, jak můžeme pochopit svatost a důležitost díla, k němuž jsme povoláni slovy: „*Povolni buďte správcům všem a poslušni buďte jich; oniť zajisté bdí nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají vydati.*“ (Žd 13,17) *7T 13.2*

Bůh čeká, že mužové a ženy si uvědomí svou zodpovědnost. Čeká, že se spojí s Ním. Měli by si povšimnout znamení k pokroku, a nebýt pomalými v konání vůle Boží. *7T 13.3*

Uznáme, jak mnozí ve světě pozorují naše chování? Z míst, odkud to nejméně čekáme, přijdou hlasy, které nás budou nabádat, abychom přinesli světu poslední poselství milosti. Kazatelé a lidé, probudte se! Postřehněte a uchopte každou příležitost a přednost, která se vám z Boží prozřetelnosti nabízí. Bůh, Kristus a nebeští andělé intenzivně pracují a drží pod kontrolou ostré šípky satanova hněvu, aby Boží plány nebyly překaženy. Bůh žije a kraluje! On řídí záležitosti vesmíru. Jeho vojáci by měli vítězně postupovat kupředu. V jejich řadách by měla být dokonalá jednota. Boj by měli vést až k branám. Pán, jako mocný Vítěz, bude bojovat za ně. *7T 14.1*

Evangelijní poselství by mělo zaznívat v našich sborech a vyzývat je k všeobecné činnosti. Členové sboru by měli mít více víry a horlivost by měli čerpat od svých nebeských neviditelných spojenců, z vědomí svých nevyčerpatelných zdrojů, z velikosti podniku, do něhož jsou zapojeni a z moci svého Vůdce. Ti, kdo se odevzdají Bohu a nechají se Jím vést a usměrňovat, postřehnou pevný chod událostí, které se podle Jeho příkazu mají dít. Prodchnuti Duchem Toho, který dal svůj život za život světa, nebudou déle stát nečinně a ukazovat na to, co konat nemohou. Oděni v celou výzbroj Boží půjdou vpřed do boje, ochotni pracovat a pouštět se do díla pro Něho s vědomím, že Jeho všemohoucnost nahradí jejich mdlobu. *7T 14.2*

Trvalý rozmach díla

Boží služebníci mají použít každý zdroj k rozšíření Jeho království. Apoštol Pavel prohlašuje, „*Nebo toť jest dobré a vzácné před Spasitelem naším Bohem, kterýž chce, aby všichni lidé spaseni byli, a ke známosti pravdy přišli.*“ „*Napominám pak, aby přede vším činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, žádosti a díky činěny za všechny lidi.*“ (1 Tm 2,3.4.1) A Jakub říká: „*Věžiž, že ten, kdož by obrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši od smrti a přikryje množství hříchů.*“ (Jk 5,20) Každý věřící je zavázán spojit se se svými bratry a zvěstovat pozvání: „*Pojďte, nebo již připraveno jest všecko.*“ (L 14,17) Každý by měl povzbuzovat jiné k práci z celého srdce. Živá církev bude přinášet opravdové pozvání. Žiznivé duše budou přivedeny k vodám života. *7T 14.3*

Apoštolové nesli tíhu zodpovědnosti za rozšíření pole své působnosti, při zvěstování evangelia do odlehlých krajů. Z jejich příkladu se učíme, že v Boží vinici se s lenochy nepočítá. Jeho služebníci mají ustavičně rozšiřovat okruh svého úsilí. Stále mají konat více. Boží dílo se má rozšiřovat a rozmáhat až pronikne do celého světa. *7T 15.1*

Pavel a Barnabáš na své misijní cestě šli znovu po svých stopách, navštěvovali sbory které založili a vybrali si muže, které přizvali k práci. I dnes mají Boží služebníci podobně pracovat; vyvolit si a vzdělat věrné mladé lidi za spolupracovníky. Kéž nám Bůh pomůže posvětit se, aby naším

příkladem i jiní mohli být posvěceni a uschopněni k úspěšné práci při získávání duší pro Krista. 7T 15.2

Blížíme se ke sklonku pozemských dějin; brzo budeme stát před velkým bílým trůnem. Brzy váš čas k dílu navždy pomine. Važte si příležitostí, kdy můžete promluvit slovo včas k těm, s nimiž přicházíte do styku. Nečekejte na nějaké předběžné obeznámení s nimi dřív, než byste zvěstovali převzácné poklady pravdy. Jděte do práce a cesty se vám otevřou. 7T 15.3

V den soudu si ztracení plně uvědomí význam golgotské oběti. Vidí co ztratili, tím že odmítli rozhodnout se pro věrnost. Přemýšlejí o vznešeném, čistém společenství, které přednostně mohli získat. Je však příliš pozdě, poslední výzva odezněla. Je slyšet slova nářku: „*Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni.*“ (Jr 8,20) 7T 16.1

Na nás spočívá těžká odpovědnost za varování světa před jeho přicházející zkázou. Z každého směru, z daleka i blízka doléhají výzvy o pomoc. Bůh vyzývá svoji církev aby se probudila a přio-
děla se mocí. Máme získat nesmrtelnou korunu; máme získat nebeské království; svět hynoucí v ne-
vědění má být osvěcen. 7T 16.2

Svět bude přesvědčen ne tím, co se z kazatelný zvěstuje, nýbrž tím, čím církev žije. Kazatel na pódiu zvěstuje teorii evangelia; praktická zbožnost církve zjevuje její moc. 7T 16.3

Církev je slabá a porušená, ustavičně potřebující napomenutí a rady a přece je předmětem Kristovy svrchované pozornosti. On svoji milostí působí na lidská srdce a provádí takovou změnu charakteru, že andělé jsou ohromeni a vyjadřují svoji radost v chvalozpěvech. Těší se při pomyslení, že hříšní, bloudící lidé mohou být tak proměněni. 7T 16.4

Když třetí andělské poselství přechází v hlasité volání, veliká moc a sláva bude doprovázet jeho zvěstování. Tváře Božího lidu zazáří nebeským světlem. 7T 17.1

Pán připraví pro své dílo muže a ženy, ba i děti, jako kdysi Samuele, a učiní si z nich své posly. Ten, který nikdy nespí a nedřímá, bdí nad každým pracovníkem rozhodujícím se pro dílo. Celá nebesa pozorují boj, který zdánlivě za znechucujících okolností, vedou Boží služebníci. Mají dosáhnout nových vítězství a získat novou čest. Jako Pánovi služebníci seskupeni pod praporem svého Vykupitele, mají vést dobrý boj víry. Všichni nebesští andělé slouží pokorně věřícímu lidu Božímu a když Pánova armáda pracovníků zde dole zpívá svoji píseň chvály, nebeský sbor se připojuje k nim v díkůvzdání a chválení Boha a Jeho Syna. 7T 17.2

Nic není zdánlivě bezmocnější, ve skutečnosti však nepřemožitelnější, než duše, která si uvědomuje svoji nicotu a cele spoléhá na zásluhy Spasitele. Bůh by spíš seslal každého anděla v nebesích na pomoc takovému jednotlivci, než by dovolil, aby byl přemožen. 7T 17.3

Vojenský pokřik zaznívá po celé frontě. Každý voják křiče ať se žene vpřed. Ne ve své soběstačnosti, nýbrž v pokoře a tichosti, s pevnou vírou v Boha. Ani vaše dílo, ani moje dílo nekončí tímto životem. Neboť ještě maličko odpočinout a pak, na Boží příkaz budeme v Božím království ve své práci pokračovat. 7T 17.4

3. Práce pro členy sboru

Od Pána jsme přijali poselství, které máme nést světu – poselství, které má být zvěstováno v plnosti moci Ducha. Naši kazatelé by měli vidět potřebu zachraňovat hynoucí. Neobrácené je třeba vyzývat přímo. Farizeové se tázali Kristových učedníků: „*Proč váš mistr jí s celnými a hříšníky?*“ A Spasitel odpověděl: „*Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.*“ (Mt 9,11.13) A to je dílo, které svěřil nám. Nikdy ho nebylo více zapotřebí, než v přítomné době. *7T 18.1*

Bůh nedal svým kazatelům dílo napravování sborů. Sotva se tato práce dokončí, musí se udělat znovu. Členové církve o které je takto pečováno, a postaráno, stávají se duchovními slabochy. Jestliže by devět desetin toho úsilí, které bylo vynaloženo pro ty, kteří pravdu znají, bylo vynaloženo pro ty, kteří o pravdě nikdy neslyšeli, jak mnohem větší byl by pokrok! Bůh odepřel své pozhledání, protože Jeho lid nepracuje podle Jeho pokynů. *7T 18.2*

Oslabuje to ty kteří znají pravdu, když očekávají od našich kazatelů, že jim budou věnovat čas a hřivnu, která by měla být věnována neobráceným. V mnohých z našich městských sborů kazatel káže sobotu co sobotu, a členové sobotu co sobotu přicházejí do domu Božího bez toho, aby hovořili o pozhledání, které přijali, když pozhledání rozdávali. Nepracovali v týdně na tom, aby uplatnili pokyny, které jim byly dány v sobotu. Dokud členové sboru nebudou vynakládat žádné úsilí aby jiným pomohli tak jak bylo napomoheno jim, výsledkem bude velká duchovní slabost. *7T 18.3*

Největší pomoc našemu lidu poskytneme, když je naučíme pracovat pro Boha a záviset na NĚm a ne na kazatelích. Ať se naučí pracovat jako pracoval Kristus. Ať se připojí k Jeho armádě pracovníků a konají věrně službu pro Něho. *7T 19.1*

Jsou chvíle, kdy je vhodné, aby naši kazatelé promluvili v našich sborech v sobotu, formou krátkého kázání plného života a lásky Kristovy. Členové sboru by však neměli očekávat kázání každou sobotu. *7T 19.2*

Pamatujme, že jsme příchozí a cizinci na této zemi, hledající tu lepší nebeskou vlast. Pracujme s takovou opravdovostí a odevzdaností, že hříšníci budou přitáhnouti ke Kristu. Ti, kteří se spojili s Pánem smlouvou služby, jsou zavázáni spojit se s Ním v onom slavném, velkém díle záchrany duší. Ať členové sboru v týdně věrně plní své poslání a v sobotu ať vyprávějí své zkušenosti. Shromáždění jim pak připadne jako pokrm včas příhodný a všem dodá nového života a svěžesti. Když lid Boží vidí velikou potřebu pracovat, jako pracoval Kristus pro obrácení hříšníků, svědectví které přinesou v sobotu, budou naplněna mocí. Radostně budou vyprávět o převzácné zkušenosti, kterou získali v práci pro jiné. *7T 19.3*

Naši kazatelé nemají trávit svůj čas v práci pro ty, kteří již přijali pravdu. S Kristovou láskou hořící v jejich srdcích, mají jít zachraňovat hynoucí pro Spasitele. Při všech vodách mají rozsévat símě pravdy. Mají navštěvovat místo za místem a zřizovat sbor za sborem. Ti, kdo se rozhodnou pro pravdu, mají být zorganizováni do sborů a pak kazatel má jít do dalších stejně důležitých oblastí. *7T 19.4*

Jakmile je sbor zorganizován, kazatel by měl uvést členy do práce. Budou potřebovat poučení, jak pracovat úspěšně. Kazatel by měl věnovat více svého času k výchově, než ke kázání. Měl by poučovat lid, jak má jiným předávat poznání, které sám přijal. Zatím co by nově obrácení měli být poučeni, aby se obraceli o radu na zkušenější v této práci, měli by také být poučeni aby nekladli kazatele na místo Boha. Kazatelé jsou pouze lidé podléhající slabostem. Kristus je ten, ke komu máme vzhlížet pro vedení. „*A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, ... plné milosti a pravdy.*“ „*A z plnosti Jeho my všichni vzali jsme, a to milost za milostí.*“ (J 1,14.16) *7T 20.1*

Moc evangelia má přijít na vzniklé skupiny a uschopnit je ke službě. Někteří nově obrácení budou tak naplněni mocí Boží, že okamžitě vstoupí do práce. Budou pracovat tak pilně, že nebudou mít ani čas, ani chuť oslabovat ruce svých bratří nelaskavým kritizováním. Jejich jedinou touhou bude nést pravdu do regionů mimo jejich hranic. *7T 20.2*

Pán mi ukázal dílo, které musí být vykonáno v našich městech. Věřící v těchto městech mohou pracovat pro Pána ve svém sousedství. Mají pracovat tiše, v pokoře a všude kam jdou mají přinášet nebeskou atmosféru. Jestliže pustí se zřetele vlastní já a budou ukazovat vždy na Krista, moc jejich vlivu bude citelná. 7T 20.3

Když se některý pracovník odevzdá bezvýhradně do Boží služby, získá zkušenost, která jej uschopní pracovat stále úspěšněji pro Mistra. Vliv který jej přitáhl ke Kristu, mu pomůže, aby i jiné přitáhl ke Kristu. Možná mu nikdy nebude svěřeno dílo veřejného řečníka, přesto je však služebníkem Božím a jeho dílo svědčí, že se narodil z Boha. 7T 21.1

Není Pánovým záměrem, aby kazatelé konali největší část práce rozsévání semene pravdy. Mužové, kteří nejsou povoláni do kazatelské služby, mají být povzbuzováni k práci pro Mistra podle svých různých schopností. Stovky mužů a žen dnes ještě nečinných, mohly by konat vítanou službu. Tím, že by přinášeli pravdu do domácností svých přátel a sousedů, mohli by vykonat veliké dílo pro Mistra. Bůh nehledí na osoby. Použije pokorné, odevzdané křesťany i když nebyli tak důkladně vzděláni jako někteří jiní. Ať se takoví jednotlivci zapojí do Boží služby tím, že budou pracovat dům od domu. Když budou sedět v domácnostech u ohně, – budou-li pokorní, taktní a zbožní – mohou vykonat pro rodiny víc a naplnit jejich potřeby víc, než vysvěcený kazatel. 7T 21.2

Proč se věřící opravdověji nezajímají o ty, kteří nepoznali Krista? Proč se dva neb tři nesejdou a neprosí Pána o spasení, některého jednotlivce a pak o další? V našich sborech by měly být zřízeny skupiny připravené k službě, různí jednotlivci by se měli pracovně spojit jako rybáři lidí. Měli by se usilovat vyvádět duše z porušenosti světa a přivést je ke spásné čistotě Kristovy lásky. 7T 21.3

Vytváření malých skupin jako základ křesťanského úsilí, mi předložil Ten, který se nemůže mýlit. Jestliže v některém sboru je veliký počet členů, tyto by měli vytvořit malé skupinky, které by pracovaly nejen pro členy církve, nýbrž i pro nevěřící. Jestliže na jednom místě jsou pouze dva nebo tři, kteří znají pravdu, měli by vytvořit skupinu pracovníků. Jejich společné pojivo nemělo by povolit, měli by se v lásce a jednotě semknout, povzbuzovat jeden druhého k usilování a za strážné pomoci jedni druhých, by každý získal odvahu a sílu. Měli by projevit Kristovu shovívavost, trpělivost, nemluvit unáhlené slovo. Použít dar řeči k vybudování jeden druhého v nejsvatější víře. Měli by pracovat v Kristově lásce pro ty, kteří jsou mimo stáda, zapomínaje na sebe při svém úsilí pomáhat jiným. Když tak pracují a modlí se v Kristově jménu, jejich počet se rozhojní; neboť Spasitel řekl: „*Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterouž by prosili, staněť se jim od Otce mého nebeského.*“ (Mt 18,19) 7T 21.4

Pustá místa země

V pokorné závislosti na Bohu by se měly rodiny usadit na pustých místech Jeho vinice. Dílo potřebuje posvěcené muže a ženy, kteří by byli jako plodné stromy spravedlnosti na pustých místech země. Za odměnu svého sebeobětavého úsilí při rozsévání semene pravdy sklídí bohatou úrodu. Při rodinných návštěvách a při otvírání Písma těm, kteří jsou v duchovní temnotě, mnohé srdce bude zasaženo. 7T 22.1

Tam, kde podmínky jsou tak pochybné a znechucující, že mnoho pracovníků odmítá v nich pracovat, mohou nejobdivuhodnější změny k lepšímu nastat sebeobětavým úsilím laických členů. Tito pokorní pracovníci učiní mnoho, neboť pracují trpělivě, vytrvale, nespolehaje na lidskou moc, nýbrž na Boha, který je posiluje. Rozsah dobra, které tyto pracovníci splní na tomto světě, nebude nikdy znám. 7T 22.2

Samostatní misionáři

Samostatní misionáři, jsou často velice úspěšní; jejich začátky mohou být nepatrné a skromné avšak jejich dílo se rozmáhá tou měrou, jak jdou vpřed pod vedením Božího Ducha. Dva nebo tři by se měli spojit v evangelizační práci. Nemusí dostat žádné zvláštní povzbuzení od těch, kteří jsou v čele díla, a čekat, že se jim dostane nějaké podpory; přece však by měli jít vpřed, modlit se, zpívat, vyučovat a životem zpřikladňovat pravdu. Mohou se chopit rozšiřování literatury a tímto způsobem

přinést pravdu do mnohých rodin. Když se ve svém díle snaží, získávají blaženou zkušenost. Jsou pokořováni vědomím své bezmocnosti. Pán je však předchází a mezi bohatými, zámožnými i chudými najdou otevřené dveře a pomoc. I chudoba těchto odevzdaných misionářů jim pomáhá v přístupu k lidem. Na jejich cestě jim různým způsobem pomáhají ti, jimž přinášejí duchovní pokrm. Oni nesou poselství Boží, které jim dává Bůh a jejich usilování korunuje úspěchem. Mnozí budou přivedeni ke známosti pravdy, kteří by bez těchto pokorných učitelů nikdy nebyli získáni pro Krista.

7T 23.1

Bůh vyzývá pracovníky, aby vstoupili do zrajících se polí. Budeme čekat, proto, že pokladna je prázdná, protože sotva postačí pro ty pracovníky, kteří už v poli jsou? Jděte vpřed u víře. Bůh bude s vámi. Zaslíbil: „*Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá símě, ale potom přijde s plesáním, snášení bude snopy své.*“ (Ž 126,6) 7T 23.2

Nic není tak užitečné jako úspěch. Tento si zabezpečme vytrvalým úsilím a dílo půjde vpřed. Otevřou se nová pole. Mnoho duší bude přivedeno ke známosti pravdy. Potřebujeme však větší víru v Boha. 7T 24.1

Náš lid obdržel veliké světlo a přece mnoho kazatelského úsilí bylo vynaloženo na naše sbory. Tím, že byli vyučováni ti, kteří měli být učiteli, tím, že byli osvěcováni ti, kteří měli být „*světlem světa*“ a zalévání ti, z nichž měly vytékat proudy vody živé, byli obohacováni ti, kteří rozptýleni po různých koncích země měli zvěstovat poselství nebes těm, kdo ještě neslyšeli, a byli nasycováni ti, kteří na cestách a mezi ploty sami měli volat: „*Poděte, nebo již připraveno jest všecko.*“ (L 14,17) 7T 24.2

Ti, jimž okovy hříchu byly zlomeny a kteří hledali Pána s potřeným srdcem a obdrželi odpověď na svoji naléhavou touhu po spravedlnosti, nejsou nikdy chladní a bezduší. Jejich srdce jsou naplněna nesobeckou láskou k hříšníkům. Od sebe odhazují všechnu světskou ctižádost a sobectví. Poznávání hlubokých pravd Božích je čím dál tím víc činí podobnými Spasiteli. Oni jásají z Jeho vítězství, jsou naplněni Jeho radostí. Den co den dorůstají v plnost postavy mužů a žen v Kristu. 7T 24.3

4. Řadoví pracovníci

S velkým zájmem sleduje Bůh tento svět. Pozoroval lidskou schopnost k službě. V průběhu věků spočítal své pracovníky, muže i ženy a připravil jim cestu řka: „Posílám své posly k nim a uzří veliké světlo zářící uprostřed temnoty. Pro službu Kristovu použijí své hřivny k slávě jména mého. Horlivě a odevzdaně se rozhodnou pracovat pro mně. Jejich úsilím pravda osloví tisíce nejpronikavějším způsobem a lidé duchovně slepí obdrží zrak a uzří mé spasení. Pravda tak vynikne, že i bloudícím bude jasná. Budou objeveny cesty k srdci. Některé ze způsobů použitých v tomto díle se budou lišit od způsobů použitých v minulosti. Nikdo však ať nehatí tuto cestu kritikou.“ *7T 25.1*

Ti, které Bůh povolává za své pracovníky, nejsou vždy světsky nadáni. Někdy si volí neučené muže. Těmto dává zvláštní dílo. Tito se dostanou k lidem k nimž by se jiní stěží dostali. Otvírají cesty pravdě, jsou učiněni moudřími v Kristu a skrze Krista, vdechují vůni pobožnosti. Jejich slova jsou promyšlená a uvážena dříve než jsou promluvena; spěchají za dobročinnou prací ve prospěch spolubližných. Přinášejí pomoc a štěstí nuzným a zarmouceným. Uvědomují si potřebu ustavičného Kristova výchovného zásahu, aby mohli pracovat podle Boží vůle. Studují, jak nejlépe následovat Kristův příklad nesením kříže a sebezapíráním. Jsou Božími svědky zjevujícími Jeho soucit a lásku, připisujícími všechnu slávu Tomu, jehož milují a jemuž slouží. *7T 25.2*

Stále se učí od toho velikého Učitele a ustavičně dosahují vyšší stupeň úspěchu a přece stále pociťují vědomí své slabosti a neužitečnosti. Jsou vzhůru přitahováni svým silným, milujícím obdivem Krista. Uplatňují Jeho ctnosti, neboť jejich život se podobá Jeho životu. Při svém usilování a vzestupu jsou požehnáním světu a ke cti svého Vykupitele. Kristus o nich říká: „*Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi.*“ (Mt 5,5) *7T 26.1*

Takoví pracovníci mají být povzbuzeni. Jejich dílo je vykonáno ne pro lidskou chválu, nýbrž k slávě Boží a ono snese Jeho zkoumavý pohled. Pán přivádí tyto pracovníky do spojení s těmi, kteří jsou schopnější, aby vyplnili jejich mezery. Líbí se Mu, když jejich úsilí je oceněno, neboť oni tvoří články Jeho řetězu služby. *7T 26.2*

Lidé sebevědomí, domýšliví na své domnělé vyšší schopnosti přehlízejí tyto pokorné a skromné pracovníky; avšak ani na chvíli se Bůh od nich neodvrací. On zaznamenává vše co konají pro ty, kteří potřebují pomoci. Když se v nebesích sejdou vykoupení, tito budou stát nejbližší Synu Božímu. Budou zářit jasně ve dvoranách Hospodina a On je poctí neboť si za čest pokládali sloužit těm, za které On dal svůj život. *7T 26.3*

Bůh probudí lidi ze skromného postavení ke zvěstování poselství přítomné pravdy. Mnohé budeme vidět spěchat sem i tam, puzené Duchem Božím, přinášet světlo těm, kteří jsou v temnotě. Pravda je jako oheň v jejich kostech. Naplní je žhavou touhou osvětit temnotu. Mnozí, dokonce i mezi nevzdělanými, budou zvěstovat slovo Páně. Děti budou puzeny Duchem svatým, aby nesly poselství nebes. Duch bude vylit na ty, kteří poslechnou Jeho výzvy. Zavrhnou lidská omezující pravidla a všechnu opatrnost, a připojí se k armádě Páně. *7T 26.4*

V budoucnu budou lidé z nízkých vrstev osloveni Duchem Božím, aby opustili svá zaměstnání a šli zvěstovat poslední poselství milosti. Co nejrychleji mají být připraveni k práci, aby úspěch korunoval jejich úsilí. Oni spolupracují s nebeskými silami; neboť jsou ochotni být stráveni v Mistrově službě. Nikdo nemá právo překážet těmto pracovníkům. Má jim být popřána šťastná cesta, když jdou vpřed, aby naplnili ono veliké poslání. Žádné výsměšné slovo nemá být o nich vyřčeno, když na neobděláných místech země rozsévají sítě evangelia. *7T 27.1*

To nejvhodnější v životě – prostota, poctivost, pravdivost, čistota, neposkvrněnost – nelze koupit ani prodat; mají volný přístup k nevzdělaným jako k učeným, k černým jako k bílým, ke skromnému sedlákovi, jako ke králi na trůnu. Pokorní pracovníci nespolehající na své vlastní síly, pracující však ve vši prostotě a důvěřující vždy v Boha, budou se dělit o radosti Spasitele. Jejich vy-

trvalé modlitby přivedou duše ke kříži. Ve spolupráci s jejich sebeobětavým úsilím Ježíš bude působit na srdce a učiní divy obrácením lidí. Mužové a ženy se shromáždí v společenství věřících. Budou vybudovány modlitebny a zřízeny školy. Srdce pracovníků budou naplněna radostí při pohledu na spasení Hospodinovo. *7T 27.2*

Když se vykoupení postaví do přítomnosti Boží, budou vidět, jak krátkozrace posuzovali to, v čem nebesa viděla úspěch. Když prohlédnou své úsilí o dosažení úspěchu, uvidí jak pošetilé byly jejich plány, jak malicherné jejich domnělé těžkosti, jak nerozumné jejich pochybnosti. Uvidí, jak často si připravili neúspěch ve své práci tím, že nebrali Boha za slovo. Jasně vynikne jedna pravda, že postavení nepřipravuje člověka pro vstup do nebeských příbytků. Uvidí také, že Jemu patří všechna sláva. Ze rtů andělského sboru a vykoupeného zástupu zazní chór: „*Velicí a předivní jsou skutkové Tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty Tvé, ó Králi svatých. Kdož by se nebál Tebe, Pane, a nezveleboval jména Tvého? Nebo Ty sám svatý jsi.*“ (Zj 15,3.4) *7T 28.1*

5. Rozmach vítězství kříže

„Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ (Ř 8,32) 7T 29.1

Když byl tento obdivuhodný a neocenitelný dar přinesen, celý nebeský vesmír byl mocně pohnut úsilím pochopit Boží nepochopitelnou lásku, pohnut probouzet v lidských srdcích vděčnost úměrnou cenou tohoto daru. Máme snad my, pro které Kristus dal svůj život, stát nerozhodni? Vrátime Bohu pouze zlomek schopností a sil, které nám propůjčil? Jak to můžeme konat, když víme, že On, který byl Velitelem nebeských zástupů odložil své královské roucho a korunu, a uvědomující si bezmocnost padlého lidstva, přišel na tuto zemi v lidské podobě, aby umožnil spojení této naší přirozenosti s přirozeností božskou? Stal se chudým, abychom my zbohatli, abychom se stali vlastníky nebeského pokladu *„převelmi veliké věčné slávy břemene“* (2 K 4,17). Aby nás zachránil, sestoupil od jednoho ponížení k druhému, až tento božsko-lidský trpící Kristus byl vyvýšen na kříž, aby všechny přitáhl k sobě. Syn Boží nemohl projevit větší blahosklonnost než prokázal, nemohl sestoupit níže. 7T 29.2

Toto je tajemství pobožnosti, tajemství, které nadchlo nebeské zástupy tak sloužit padlému lidství, aby ve světě byl probuzen veliký zájem o plán spasení. Toto je tajemství, které podnítilo celá nebesa spojit se s člověkem k zvěstování slavného plánu Božího pro spasení ztraceného světa. 7T 29.3

Práce církve

Lidem je svěřeno dílo, rozšířit vítězství kříže od jednoho konce k druhému. Kristus, jako Hlava církve, mocně vyzývá každého, kdo chce následovat Jeho sebezapíravý a sebeobětavý příklad, aby pracoval pro obrácení těch, které se satan a jeho veliká armáda snaží všemožně zničit. Boží lid je vyzván, aby se neprodleně postavil pod krvavý prapor Ježíše Krista. Ustavičně mají pokračovat v boji proti nepříteli a zapuzovat jej až k branám. Každému kdo vstupuje do řad při obrácení, má být určena Jeho povinnost. Každý by měl být ochoten něco v tomto zápase učinit. Když členové církve vynaloží opravdové úsilí o pokrok tohoto poselství, budou žít v radosti Pána a setkají se s úspěchem. Po rozhodném úsilí následuje vždy vítězství. 7T 30.1

Svatý Duch je naší silou

Kristus ve své prostřednické úloze uděluje svým služebníkům svatého Ducha a právě úsilí Ducha uschopňuje lidi být představiteli Vykupitele v záchranném díle. Abychom se mohli spojit v tomto díle s Kristem, měli bychom nechat na sebe působit přetvářející vliv Jeho svatého Ducha. Takto udělenou mocí můžeme spolupracovat s Pánem, spojení v jednom svazku jako Jeho spolupracovníci při záchraně duší. Každému, kdo se rozhoduje pro službu Boží, je bezvýhradně dána moc k dosažení nesmírných výsledků. 7T 30.2

Pán Bůh je vázán věčným slibem, že udělí moc a milost každému, kdo je posvěcen poslušenstvím pravdy. Kristus, jemuž je dána všelická moc na nebi i na zemi, spolupracuje soucitně se svými nástroji – věrnými lidmi kteří den co den lámou živý chléb, *„sestupující s nebe“* (J 6,51). Církev na zemi spojená s církví v nebesích může dosáhnout všechno. 7T 31.1

Moc daná apoštolům

O Letnicích se Pán mocně zjevil církvi; skrze svého svatého Ducha sestoupil z nebeských výšin jako mocný vítr a naplnil místo, kde byli shromážděni apoštolové. Mohlo se to zdát, jako by po celé věky byla tato síla udržována a nyní se nebesa těšila, že mohla vylít na církev plnost moci Ducha. A pod vlivem tohoto Ducha se mísila slova pokání a vyznání s chvalozpěvy za odpuštění hříchů. Bylo slyšet díkůčinění a prorokování. Celá nebesa se snížila, aby pohlížela a obdivovala moudrost a čistotu nepochopitelné Lásky. Udivení apoštolové a učedníci zvolali: „*V tomť jest láska.*“ (1 J 4,10) Přijali udělený jim dar a co následovalo? Tisíce se obrátily za jediný den. Meč Ducha nově naostřen mocí a zakalen v nebeských bleších razil si cestu nevěrou. 7T 31.2

Srdce učedníků byla naplněna tak hlubokou, a dalekosáhlou ochotou, že je nutila jít do končin země a svědčit. Odstup to od nás, abychom se chlubili, jedině v kříži Pána našeho Ježíše Krista. Byli naplněni mocnou touhou přivést do církve takové, kteří by byli spaseni. Vyzývali věřící, aby se probudili a zapojili se do práce, aby všechny národy uslyšely pravdu a země byla naplněna slávou Páně. 7T 31.3

Tatáž moc má být zjevena dnes

Z milosti Kristovy byli apoštolové tím, čím byli. Byla to upřímná odevzdanost a pokorná, opravdová modlitba, která je přivedla do úzkého společenství s Ním. Seděli spolu s Ním v nebeských příbytcích. Uvědomovali si velikost svého dluhu, který Mu dluží. Opravdovou, vytrvalou modlitbou přijali svatého Ducha a pak šli zachraňovat hynoucí, naplnění horlivostí doširoka rozhlásit vítězství kříže. V důsledku tohoto jejich pracovního nadšení, mnoho duší bylo vyvedeno z temnoty ke světlu a vzniklo mnoho sborů. 7T 32.1

Budeme méně horliví než byli apoštolové? Nebudeme se živou vírou dožadovat zaslíbení, která jimi hýbala v hlubinách jejich bytostí, abychom volali k Pánu Ježíši o splnění Jeho slova: „*Žádejte a dostanete.*“ (J 16,24) Není to Duch Boží, který má přijít dnes v odpověď na opravdovou, vytrvalou modlitbu a naplnit lid mocí? Nemluví Bůh i dnes ke svým prosícím, důvěřujícím a věřícím pracovníkům, kteří otvírají Písmo nevědomým a svědčí jim o převzácné pravdě, kterou obsahuje: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ (Mt 28,20) Proč pak je tedy církev tak slabá a bezmocná? 7T 32.2

Jako učedníci naplnění mocí Ducha šli zvěstovat evangelium, tak by měli Boží služebníci jít i dnes. Naplnění nesobeckou touhou zvěstovat poselství milosti těm, kdo jsou v temnotě bludu a nevěry, máme se chopit Božího díla. On nám určuje místo ve spolupráci s Ním a On také otvírá srdce nevěřících, aby se rozneslo Jeho dílo do odlehlých končin země. Již mnozí přijímají svatého Ducha a cesta již nebude uzavřena lhostejnou nedbalostí. 7T 32.3

Proč byly zaznamenány dějiny působení učedníků, když pracovali se svatým zápalem, vedeni a oživováni Duchem svatým, jestliže si z toho záznamu dnešní Boží lid nemá vzít povzbuzení k opravdové práci pro Něho? Co Pán činil pro svůj lid v té době je podstatně důležité, a ještě důležitější je, aby to činil pro svůj lid dnes. Všechno co konali apoštolové, může i dnes konat každý člen. A my máme pracovat s mnohem větším zápalem, abychom byli vedeni svatým Duchem v mnohem větší míře, jelikož rozmach bezbožnosti vyžaduje ještě rozhodnější výzvy k pokání. 7T 33.1

Každého, jehož osvětluje světlo přítomné pravdy, má povzbuzovat soucit k těm, kteří jsou v temnotě. Od všech věřících se má světlo odrážet jako jas ve zřetelných paprscích. Dílo podobné tomu, které konal Pán skrze své posly po letnicích, se má konat dnes. V této době, kdy konec všech věcí je blízko, neměla by horlivost církve převyšovat zápal raní církve? Horlivost pro Boží slávu je vedla a oni vydávali svědectví o pravdě s velikou mocí. Neměla by tato horlivost zapálit v našem srdci touhu mluvit o výkupné lásce Krista, toho ukřižovaného? Neměla by se moc Boží ještě mocněji projevit dnes, než v době apoštolské? 7T 33.2

6. Dílo ve městech

Oakland, Kalifornie,

1. dubna 1874

Ve snu jsem viděla, že různí z našich bratří se radili a uvažovali o plánech práce pro tuto dobu. Domnívali se, že nebude nejlepší vstoupit do velikých měst, nýbrž začít pracovat v malých městech, daleko od velkoměsta. Zde se setkají s menším odporem duchovenstva a vyhnou se velikému vydání. Uvažovali, že naši kazatelé, nepatrní počtem by nutně museli poučovat a starat se o ty, kteří by přijali pravdu ve městech a kteří pro větší odpor, s nímž by se setkali, potřebovali by více pomoci než sbory v malých městech. Takto by ovoce přednášek ve městech bylo velkou měrou ztraceno. Opět bylo zdůrazněno, že při omezených prostředcích a pro mnohá stěhování, která bychom mohli očekávat od církve ve velkých městech, bylo by těžké vybudovat sbor, který by byl oporou pro dílo. Můj manžel nabádal bratry, aby bezodkladně učinili rozsáhlejší plány a vynaložili v našich velkých městech rozsáhlejší a pronikavější úsilí, které by lépe odpovídalo charakteru našeho poselství. Jeden z pracovníků vyprávěl příběhy ze své zkušenosti ve městech a poukazoval na to, že dílo téměř ztroskotalo, avšak byl svědkem lepších úspěchů v malých městech. *7T 34.1*

Ten vznešený a mocný – Ten, který je přítomen ve všech našich výborech, poslouchal s nejhlubším zájmem každé slovo. On mluvil rozhodně a naprosto jistě. „Celý svět,“ řekl, „je Boží velikou vinicí.“ Města a městečka jsou částí vinice. Tato musí být opracována. Satan se bude pokoušet vám překážet a znechucovat pracovníky, aby jim bránil v šíření poselství světla a napomenutí v těch největších, jakož i v těch odlehlejších městech. Zoufalé úsilí bude vynaloženo, aby byl lid odvrácen od pravdy k bludu. Nebeští andělé jsou pověřeni spolupracovat s úsilím Bohem ustanovených poslů na zemi. Kazatelé musí povzbuzovat a udržovat neochvějnou víru a naději jako Kristus, jejich živá Hlava. Oni musí chodit v pokoře a s potřeným srdcem před Pánem.“ *7T 34.2*

Bůh chce, aby se Jeho převzácné slovo se svým varovným a povzbudivým poselstvím dostalo k těm, kdo jsou v temnotě a nevědí o naší víře. Má být přineseno všem a bude jim na svědectví, ať už chtějí slyšet nebo ne. Nemyslete si, že zodpovědnost spočívá na vás, že musíte přesvědčit a obrátit srdce. Pouze Boží moc může obměkčit srdce lidu. Vaší povinností je zvěstovat slovo života, aby všichni, kteří chtějí, měli příležitost přijat pravdu. Jestliže se odvrátí od nebeské pravdy, bude to k jejich odsouzení. *7T 35.1*

Nesmíme pravdu ukrýt někde v koutech země. Musí být oznámena; musí zářit v našich velikých městech. Kristus ve svém úsilí zaujal stanovisko u jezera a na velkých dopravních křižovatkách, kde se mohl setkat s lidmi nejrůznějších částí světa. On přinášel pravé světlo; On rozséval símě evangelia; On odděloval pravdu od bludu a představoval ji v její původní prostotě a jasnosti, takže lidé ji mohli pochopit. *7T 35.2*

Nebeský Posel, který byl s námi, řekl: „Nikdy neztrácejte ze zřetele skutečnost, že poselství které nesete, je celosvětové poselství. Má být zvěstováno ve všech městech a má se dostat do všech vesnic; má být zvěstováno na cestách i necestách. Toto poselství nemáte omezovat pouze na některá místa.“ V podobenství o rozséváči Kristus dal příklad své vlastní práce a práce svých služebníků. Símě padalo do každé půdy. Některé zrno padlo na ubohou půdu a přece rozséváč nepřestal kvůli tomu pracovat. Vy máte rozsévat símě pravdy všude, kdekoli můžete získat přístup; mocně zvěstujte Boží slovo. Rozsévajte podle všech vod. Snad neuzříte okamžitý výsledek svého úsilí, nebudte však znechuceni. Mluvte slova, která vám Kristus dal. Pracujte Jeho způsobem. Jděte všude, kam On šel v době své pozemské služby. *7T 35.3*

Vykupitel světa měl mnoho posluchačů, avšak málo následovníků. Noe zvěstoval 120 let lidu před potopou a přece bylo jen málo těch, kteří ohodnotili tento vzácný čas milosti. Kromě Noeho a jeho rodiny ani jeden nebyl započten mezi věřící a nevstoupil do archy. Ze všech obyvatel země pouze osm duší přijalo poselství, avšak toto poselství odsoudilo svět. Světlo bylo dáno aby uvěřili; jejich zavržení světla jim bylo zkázou. Naše poselství světu bude vůní života k životu všem, kteří je přijmou a odsouzením pro všechny, kteří je zavrhnou. *7T 36.1*

Posel se obrátil k jednomu z přítomných a řekl: „Tvoje myšlenky o práci pro tento čas jsou příliš omezené. Tvé světlo nesmí být omezeno pouze na malé okolí, vloženo pod kbelec, nebo pod postel; musí být postaveno na svícen, aby svítilo všem, kdo jsou v Božím domě – ve světě. Musíš nabýt většího rozhledu o práci, než si měl dosud.“ 7T 36.2

7. Dílo v New Yorku

St. Helena, Kalifornie,

1. září 1902

Přišel čas, abychom vynaložili rozhodné úsilí při zvěstování pravdy v našich velkých městech. Poselství má být zvěstováno takovou mocí, že posluchači budou přesvědčeni. Bůh povzbudí pracovníky k vykonání tohoto díla. Ať žádný nepřekáží těmto mužům Bohem určeným. Nebraňte jim, k práci je povolal Bůh. Oni budou působit zvláštním vlivem a budou roznášet pravdu na nejméně slibná místa. Někteří, kdo byli kdysi nepřátelé, stanou se vzácnými pomocníky, kteří svými prostředky a svým vlivem pomohou dílu vpřed. *7T 37.1*

V těchto velikých městech měly by být zřízeny misie, kde pracovníci mohou být vyškoleni pro zvěstování zvláštního poselství pro tuto dobu. Potřebujeme všechno naučení, které tyto misie mohou dát. *7T 37.2*

Pod vedením Božím byla započata misijní služba v městě New York. Toto dílo by mělo pokračovat v moci téhož ducha, který vedl jeho zřízení. Ti, kteří nesou břímě díla ve velkém New Yorku, měli by mít pomoc nejlepších pracovníků, jakou jen lze opatřit. Zde by mělo být vytvořeno středisko Božího díla a všechno co je vykonáno, mělo by být symbolem díla, které Pán chce vidět na světě. *7T 37.3*

Jestliže by v tomto velkém středisku mohli zkušení mužové a ženy zřídit misijní práci, pak ti, kteří by chtěli vytvořit správnou představu o pravých, zdravotně misijních zásadách, měli by velikou moc při vytváření správného dojmu u lidu. *7T 37.4*

V každém městě do kterého vstoupíme, má být položen pevný základ pro trvalé dílo. Máme následovat Boží metody. Konáním díla dům od domu a dáváním biblických hodin v rodinách, může pracovník získat přístup k mnohým, kteří hledají pravdu. Otvíráním Písma s modlitbou a vírou se má poučovat lid o cestě Páně. *7T 38.1*

Ve velkém New Yorku má Pán mnoho vzácných duší, kteří nesklonili svá kolena před Bálem; zde jsou ti, kteří v nevědomosti chodili po bludných cestách. Ty má osvětit světlo pravdy, aby mohli vidět Krista, jako Cestu, Pravdu a Život. *7T 38.2*

Pravdu máme zvěstovat v lásce Kristově. Žádná výstřednost nebo okázalost neměla by doprovázet toto dílo. Ono má být konáno podle Božího řádu. Má postupovat vpřed v prostotě evangelia. Pracovníci by se neměli nechat zastrašit vnějším zjevem jakkoli znechucujícím. Poučujte svět a Pán svým slovem bude přesvědčovat posluchače. *7T 38.3*

Když pravda zasáhla srdce a lidé ji přijali, měli bychom s nimi zacházet jako s Kristovým vlastnictvím, ne jako majetkem člověka. Žádný člověk by se neměl snažit připoutat si jiné, jako kdyby je chtěl ovládnout a přikazovat jim, rozkazovat diktovat a počínat si jako velitel nad zástupem vojáků. Tak si v době Kristově počínali kněží a zákoníci. To však není správné. Pracovníci se mají semknout v Kristově jednotě, avšak nemá být uplatněna žádná nemoudrá autorita nad těmi, kteří přijímají pravdu. Kristova pokora by se měla projevovat ve všem co je řečeno a konáno. *7T 38.4*

Pracovník by měl ukázat svůj vzrůst v milosti, v podřízenosti vůli Boží. Takto získá bohatou zkušenost. Když u víře přijímá, věří a poslouchá Kristova slova, pak bude zde posíleno úsilí, bude pěstována víra, skrze lásku dělající a očišťující duši. Ovoce Ducha se projeví v životě a působení Ducha bude zřejmé v práci. *7T 38.5*

Kristus je naším příkladem, naším povzbuzením a naší největší odměnou. Jste „*Boží roli, Boží vzdělání jste*“ (1 K 3,9). Bůh je Stavitel, člověk má však konat určité dílo. Má spolupracovat s Bohem. „*Boží jsme zajisté pomocníci.*“ (1 K 3,9) Nikdy nezapomeňme na ta slova. *7T 39.1*

Pamatujme, že spolupráce s Kristem, jako vašim osobním Spasitelem, je vaší silou a vašim vítězstvím. Toto je dílo, kterého se mají všichni zúčastnit. Těm, kteří to takto konají přichází ujištění: „*Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti.*“ (J 1,12) Kristus prohlašuje: „*Beze mne nic nemůžete učiniti.*“ (J 15,5) A pokorné věřící duše odpoví: „*Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.*“ (Fp 4,13) *7T 39.2*

Kristus je rozumějící, soucitný Spasitel. On přikázal: „*Jdouce po všem světě.*“ (Mk 16,15)
Všichni musí slyšet varovné poselství. Nejbohatší cena očekává ty, kteří křesťansky běží o závod.
Ti, kteří běží vytrvale, obdrží neuvadlou korunu života. 7T 39.3

8. Bez odkladu

Naši pracovníci nemají takový úspěch, jaký by měli mít. Naši vedoucí mužové nejsou probuzeni ke konání díla, které musí být vykonáno. Když myslím na města, v nichž bylo tak málo učiněno, v nichž je mnoho tisíc, které nutno varovat před druhým příchodem Spasitele, cítím naléhavou touhu vidět muže a ženy, kteří by šli vpřed a pracovali v moci Ducha, naplnění Kristovou láskou k hynoucím duším. *7T 40.1*

Ti, kteří jsou v našich městech – žijí v naší blízkosti – byli velkou měrou zanedbáni. Měli bychom vynaložit organizované úsilí, abychom jim přinesli poselství přítomné pravdy. Nová píseň má být vložena v jejich ústa. Mají jít vpřed, aby jiným, kteří jsou ještě v temnosti, přinášeli světlo třetího andělského poselství. *7T 40.2*

Všichni potřebujeme být mocně probuzeni, aby když se otevřou dveře, mohli jsme jít vpřed do díla, opravovávat velká města. Jsme daleko pozadu v následování světla, které nám bylo dáno, abychom vešli do těchto měst a postavili Boží památník. Krok za krokem máme vést duše do plného světla pravdy. V práci máme pokračovat, dokud je církev organizována a dokud se buduje skromný příbytek bohoslužby. Ochotně věřím, že mnozí, ne z našich řad, velkou mírou pomohou svými prostředky. Podle světla, které jsem obdržela, na mnohých místech, obzvláště ve velkých amerických městech, nám budou takoví lidé nápomocní. *7T 40.3*

Pracovníci ve městech měli by pečlivě číst 10. a 11. kapitolu k Židům a přisvojit si napomenutí, které tato zvěst obsahuje. Jedenáctá kapitola obsahuje zkušenosti věrných. Ti, kteří pracují pro Pána ve městech musí jít vpřed ve víře a vynasnažit se o to nejlepší. Když bdí, pracují a modlí se, Bůh vyslyší a odpoví na jejich prosby. Získají zkušenost, která bude pro ně neocenitelnou v jejich další práci. „*Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.*“ (Žd 11,1) *7T 40.4*

Moje mysl je hluboce obtížena. V každém městě má být vykonáno dílo. Pracovníci mají jít do našich velkoměst a zřizovat stanová shromáždění. V těchto shromážděních se má použít ta nejlepší hřivna, aby pravda mohla být zvěstována. Tohoto díla se mají účastnit mužové nejrůznějších darů. Jediný člověk nemá všechny požadované dary pro toto dílo. Abychom měli úspěšné stanové shromáždění, je potřeba několik pracovníků. Nikdo by se neměl cítit, že je jeho výsadou vykonat všechno toto důležité dílo. *7T 41.1*

Když v těchto shromážděních řečníci zvěstují pravdu v moci Ducha, srdce budou zasažena. Kristova láska, přijata do srdce zažene lásku k bludu. *7T 41.2*

Potřebujeme taková stanová shromáždění, jako ta, která jsme měli na počátku díla – stanová shromáždění oddělena od rušného konferenčního provozu. Ve stanovém shromáždění by měli pracovníci svobodně zvěstovat pravdu těm, kteří sem přicházejí zvenčí. *7T 41.3*

Na našich stanových shromážděních bychom měli všechno tak zařídit, aby chudí obdrželi zdravý, dobře připravený pokrm co nejlevněji. Také restaurace by měla být zřízena, v nichž by se připravovaly chutné polévky nebo pokrmy, pohostinně se lidem posloužilo. Toto bude svědectvím výchovy mnohým, kteří nejsou v našich řadách. Na tuto práci bychom neměli pohlížet jako na něco, co k stanovému shromáždění nepatří. Každá linie Božího díla je úzce spojena s kterýmkoli jiným úsekem a všechny mají jít vpřed v dokonalém souladu. *7T 41.4*

9. Rodinná bohoslužba

Jestliže kdy byla doba, kdy by každý dům měl být domem modlitby, pak je to dnes. Nevěra a pochybovačnost převládá. Rozhojňuje se nepravost, zkaženost proudí v našich žilách a odboj proti Bohu protkává náš život. Mravní síly, zotročeny hříchem, jsou pod vládou satana. Duše je terčem jeho pokušení; nezachrání-li ji nějaké mocné rameno, člověk jde tam, kam ho arciodbojník vede. ^{7T 42.1}

A přece v této době strašného nebezpečí někteří z těch, kteří vyznávají, že jsou křesťané, nemívají rodinné pobožnosti. Neuctívají Boha doma. Neučí své děti milovat a bát se Ho. Mnozí se natolik odtrhli od Něho, že se cítí odsouzeni, mají-li se k Němu přiblížit. Nemohou přistupovat svobodně k „*trůnu milosti*“ a „*pozdvihovat čistých rukou bez hněvu a bez roztržitosti*“ (Žd 4,16; 1 Tm 2,8) Nemají živé spojení s Bohem. Mají formu pobožnosti bez moci. ^{7T 42.2}

Představa, že modlitba není podstatně důležitou, je jedním ze satanových neúspěšnějších hesel pro zkázu duše. Modlitba je společenství s Bohem, zdrojem moudrosti, pramenem síly, pokoje a radosti. Ježíš se modlil k Otci „*s křikem velikým a slzami*“. Pavel napomíná věřící: „*Bez přestání se modlete.*“ Ve všem mají modlitbou a prosbou s děkováním oznamovat své prosby Bohu. „*Modlete se jedni za druhé*“ – říká Jakub. „*Mnohoť může modlitba spravedlivého opravdová.*“ (Žd 5,7; 1 Te 5,17; Jk 5,16) ^{7T 42.3}

Upřímnou, opravdovou modlitbou měli by rodiče učinit ohradu kolem svých dětí. Měli by se modlit v plné víře, že Bůh zůstane s nimi a že svatí andělé budou střežit je a jejich děti od satanovy ukrutné moci. ^{7T 42.4}

V každé rodině měl by být stanoven čas ranních a večerních bohoslužeb. Jak je to vhodné, když rodiče shromáždí své dítky kolem sebe před snídaní, aby poděkovali nebeskému Otci za Jeho ochranu v noci a žádali Ho o pomoc, vedení a péči ve dne! Jak příhodné, když přichází večer, a rodiče se s dětmi shromažďují znovu před Ním a děkují Mu za požehnání uplynulého dne! ^{7T 43.1}

Otec, a v jeho nepřítomnosti matka, měli by nést pobožnost, vyhledat zajímavou a snadno pochopitelnou část Písma. Tato pobožnost by měla být krátká. Když se čte dlouhá kapitola a zdoluhavě se někdo modlí, bohoslužba se stává únavnou a při ukončení cítíme určitou úlevu. Bůh je zneuctěn, když hodina bohoslužby je mdlá a únavná, když je nudná, bez zájmu, takže děti jsou z toho unaveni. ^{7T 43.2}

Otcové a matky učíte chvíli rodinné pobožnosti nanejvýš zajímavou. Není žádného důvodu proč by tato hodina nemohla být tou nejkrásnější a nejradostnější chvílí z celého dne. Nepatrná myšlenka věnovaná přípravě na ni vás uschopní, aby tu byl plný zájem a užitek. Z času na čas tuto službu pozměňte. Mohou se vyskytnout otázky na texty přečteného Písma a několik opravdu časových poznámek může být učiněno. Může zaznít píseň chvály. Modlitba by měla být krátká a výstižná. Kdo se modlí, měl by prostými a vroucími slovy poděkovat za Jeho dobrotu a prosit Ho o pomoc. Jak to okolnosti dovolí, mohou se také děti účastnit čtení a modliteb. ^{7T 43.3}

Teprve ve věčnosti bude zjeveno, kolik dobrého způsobily takovéto chvíle pobožnosti. ^{7T 44.1}

Život Abrahama, Božího přítele, byl životem modlitby. Všude, kde zřídil svůj stan, postavil také i oltář, na němž přinášel ranní a večerní oběť. Když pak svůj stan složil, oltář zůstal na svém místě. Šel-li tudy nějaký Kananejce, věděl, kdo na tom místě byl. Když postavil svůj stan, opravil oltář a modlil se k živému Bohu. ^{7T 44.2}

Tak by křesťanské domovy měly být světlem ve světě. Ráno i večer by se z nich měly vznášet modlitby k Bohu jako dobrá vůně. Jeho milost a požehnání sestoupí pak na modlitebníky jako ranní rosa. ^{7T 44.3}

Otcové a matky, shromáždíte každého jitra i večera své dítky kolem sebe a pozdvihujete svá srdce k Bohu v pokorných prosbách o Jeho pomoc. Vaši milí jsou denně vydáni všelikým pokušením. Stezka mladých i starých je každého dne obklíčena nebezpečím. Kdo tu chce vést život trpělivosti, lásky a radosti, musí se modlit. Nad vlastním já zvítězíme pouze tehdy, když ustavičně přijímáme pomoc od Boha. ^{7T 44.4}

Sebe i své dítky posvěcujte Pánu každého jitra znovu pro nastávající den. Nepočítejte na měsíce i léta dopředu, neboť ty nejsou vaše. Vám je dán jenom krátký den. V průběhu jeho hodin pracujte pro Mistra, jako by to byl váš poslední den na zemi. Všechny své záměry předkládejte Bohu a zkoumejte, máte-li je podle Jeho prozřetelnosti provést nebo zavrhnout. Jeho úmysly přijměte místo svých vlastních, i kdyby si to vyžadovalo vzdát se zamilovaných předsevzetí. Potom se váš život bude vždy víc podobat vašemu božskému vzoru a „*pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši*“ (Fp 4,7). 7T 44.5

10. Odpovědnost manželského života

Milý bratře a sestro,

uzavřeli jste svazek na celý život. Začalo se vaše vychovávání v manželském životě. První rok vašeho manželského života je rokem zkušeností. Tak jako se dítě ve škole učí poznávat své úlohy, tak se v manželském životě učíme poznávat různé vlastnosti jeden druhého. V prvním roce svého manželského života, netrpte žádnou kapitolu, která by byla na škodu vašeho budoucího štěstí. *7T 45.1*

K získání pravého porozumění pro vztahy v manželském životě, je zapotřebí celého života. Kdo vstupuje do manželství, vstupuje do školy, z které po celý svůj život nebude propuštěn. *7T 45.2*

Můj bratře, život tvé manželky je nyní úzce spojen s tvým životem vzhledem k jejímu času, její síle a jejímu štěstí. Tvůj vliv na ni může být buď vůní života k životu, nebo vůní smrti k smrti. Střež se ničit její život. *7T 45.3*

Má sestro, nyní se budeš muset učit prvním praktickým úlohám vzhledem k odpovědnostem manželského života. Vynasnaž se den co den věrně se učit těmito úkolům. Nikdy nedej místo nespokojenosti nebo rozmrzelosti. Nežádej si život v pohodlí a nečinnosti. Vždy se také vyvaruj sobectví. *7T 45.4*

Ve vašem společném životě má přichylnost jednoho přispívat ke štěstí druhého; to je vůle Boží. Ač máte splynout v jedno, přece nikdo z vás nemá ztratit svou osobnost ve druhém. Jste Božím vlastnictvím. Jej se máte tázat: Co je správné? Co je převrácené? Jak nejlépe mohu splnit účel svého života? „*Nejste sami svoji. Nebo koupení jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.*“ (1 K 6,19-20) Vaše láska k tomu, co je lidského, má být podřízena vaší lásce k Bohu. Bohatství vaší lásky se má soustřeďovat na Toho, který dal svůj život za nás. Žijete-li pro Boha, pak Jemu náleží ty nejlepší a nejvyšší pocity. Je vaše láska nejvíce nakloněna Tomu, který za vás zemřel? Je-li tomu tak, pak i vaše láska k sobě bude podle nebeského pravidla. *7T 45.5*

Láska může být čistá jako křišťál, ale neprošla-li zkouškou, může být povrchní. Nechť Kristus je vaše první a poslední a vaše nejlepší ve všech věcech. Ustavičně hleďte na Něho, pak vaše láska k Němu, když bude vydána zkouškám a pokušením, bude každý den hlubší a mocnější. Když vzrůstá vaše láska k Němu, bude se také vždy více prohlubovat a sílit vaše láska k sobě navzájem. „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.*“ (2 K 3,18) *7T 46.1*

Nyní máte splnit povinnosti, o nichž jste před sňatkem nevěděli. „*Protož oblectež se, ... v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost.*“ (Ko 3,12) „*A chodte v lásce, jako i Kristus miloval nás.*“ (Ef 5,2) Pečlivě dbejte naučení: „*Ženy mužům svým poddány buďte jako Pánu. Neboť muž jest hlava ženy, jako i Kristus hlava církve... Ale jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ve všem. Muži milujte ženy své, jak i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni.*“ (Ef 5,22-25) *7T 46.2*

Manželství, jakožto společenství života, je obrazem společenství mezi Kristem a Jeho církví. Muž i žena měli by vůči sobě projevovat téhož ducha, jakého Kristus zjevoval své církvi. *7T 46.3*

Mezi manžely neměl by si nikdo činit nárok na vládu nad druhým. Pán dal zásadu, podle níž se mají manželé řídit. Muž má pečovat o svou ženu jako Kristus pečuje o svou církev. Žena si má svého muže vážit a milovat jej. Oba pak mají pěstovat ducha přívětivosti a být pevně rozhodnutí nezarmoutit druhého, anebo mu nějak křivdit. *7T 47.1*

Můj bratře a moje sestro, oba máte velikou sílu vůle. Vám i všem, s nimiž přijdete do styku, to může být hojnou měrou k požehnání, ale právě tak velice se to může stát zlořečením. Neusilujte vnutit druhému svou vůli. Nikdo z vás to nemůže učinit, aniž by hned nepozbyl lásky svého druha. Svěhlavost ničí pokoj a štěstí domova. Váš manželský život nechť není životem hádek a svárů. Když to přece učiníte, oba budete nešťastní. Vaše slova nechť jsou přívětivá a vaše chování tiché. Zřekněte se svých vlastních přání. Dobře dbejte svých slov, neboť ona mocně působí buď k dobré-

mu nebo ke zlému. Nikdy si nepočínejte tvrdě nebo přísně. Svůj společenský život naplňte libou vůní, vycházející z jednoty s Kristem. ^{7T 47.2}

Dříve než někdo vstoupí v tak úzký svazek, jako je vztah manželů k sobě, měl by se učit, jak má ovládat sebe a jak zacházet s druhým. ^{7T 47.3}

Při vychovávání dítěte se někdy stane, že jeho nerozumná a nevychovaná vůle odporuje pevné a zralé matčině vůli. V takových chvílích potřebuje matka velikou moudrost. Nemoudrým zacházením a používáním přísného donucení, může dítěti velice uškodit. ^{7T 47.4}

Je-li to možné, mělo by se předejít takovému utkání se, neboť to znamená tuhý boj pro matku i dítě. Stalo-li se však něco takového, pak musí být dítě přivedeno k tomu, aby se podřídilo moudřejší vůli rodičů. ^{7T 47.5}

Matka by se ale měla ovládat a vyhýbat se všemu, co by v dítěti mohlo vzbudit odpor. Rozkazy by neměla udělovat velitelským hlasem. Mnoho již bývá získáno tím, když mluví tlumeným, tichým hlasem. Se svým dítětem musí zacházet tak, aby tím bylo přitahováno k Pánu Ježíši. Měla by poznat, že Bůh je jejím pomocníkem a že její moc záleží v lásce. Je-li moudrou křesťankou, nebude se pokoušet donucovat dítě k povolnosti. Ať se raději vroucně pomodlí dříve, než nepřítel získá vítězství, a jestli se modlí, uvědomí si obnovení duševního života. Shledá, že tatáž moc, která působí na ní, pracuje také na dítěti. Ono bude přívětivější a poddanější. Boj byl vyhrán. Její trpělivost a přívětivost, její moudrá zdrženlivost ve slovech, vykonaly své dílo. Po bouři přichází klid jako po dešti slunce. A andělé, kteří to pozorovali, zapějí písně radosti. ^{7T 48.1}

Také v spolužití muže s ženou přicházejí někdy taková utkání. Nebudou-li ovládáni Duchem Božím, projeví téhož vášnivého a nerozumného ducha, jak se to často stává u dětí. Jako dva křesající kameny narážejí na sebe, tak narážejí na sebe protiklady vůle obou. ^{7T 48.2}

Můj bratře, buď přívětivý, trpělivý a shovívavý. Pamatuji, že tvá manželka si tě nevzala za muže proto, abys nad ní panoval, ale abys jí byl pomocníkem. Nikdy nežádej podřízení se tvé osobě a nikdy se nechovej velitelsky. Nikdy nepoužívej své silné vůle k donucování své ženy, aby se podřídila tvému přání. Pamatuji, že také ona má svou vůli a že má nárok na to, aby ji její vůle byla ponechána, jako ty si přeješ, aby ti byla ponechána tvá vůle. Nezapomeň také, že je ti dána přednost mít širší zkušenosti. Buď shovívavý a zdvořilý. „*Moudrost shůry nejprve zajistí jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého.*“ (Jk 3,17) ^{7T 48.3}

Jedno vítězství musíte oba bezpodmínečně dosáhnout, a to vítězství nad svými tvrdými vůlemi. V tomto boji však můžete zvítězit jenom s Kristovou pomocí. Těžce a dlouho můžete bojovat, abyste přemohli vlastní já, ale nepodaří se vám to, jestliže neobdržíte pomoc shůry. Kristovou milostí můžete dosáhnout vítězství nad svým já i nad sobectvím. Budete-li žít Jeho životem, a na každém kroku se cvičit v sebezapírání, budete-li mít větší soucit s těmi, jež potřebují pomoci, dosáhnete vítězství za vítězství. Den za dnem se naučíte lépe přemáhat své já a posilovat slabé stránky své povahy. Pán Ježíš bude vaším světlem, vaší silou, a vaší korunou radosti, protože svou vůli podřizujete Jeho vůli. ^{7T 49.1}

Muži i ženy mohou dosáhnout cíl od Boha jim vytčený, jestliže Kristu dovolí, aby byl jejich Pomocníkem. Odevzdejte se Bohu bez výhrady. Vědomí, že bojujete o život věčný, bude vás posilovat a těšit. S Jeho pomocí můžete úplně zničit kořen sobectví. ^{7T 49.2}

Kristus zemřel, aby se spojilo božství s lidstvím, aby byl život člověka spojen s Jeho životem. On přišel na tuto zem a vedl božsko-lidský život, aby život mužů i žen byl tak uspořádaný podle úmyslu Božího. Spasitel vás vybízí, abyste se zapírali a vzali na sebe kříž. Potom již nic nebude překážet vývoji celého vašeho bytí. Vaší denní zkušeností bude zjevovat zdravou a souladnou činnost. ^{7T 49.3}

Můj drahý bratře a milá sestro, pamatuji, že Bůh je láska a že z Jeho milosti se vám může podařit udělat šťastnými jeden druhého, jak jste si to slíbili ve svém manželském slibu. V síle Spasitelově můžete také s moudrostí a mocí usilovat, abyste někomu, kdo chodí křivými cestami, znovu pomohli na přímou cestu podle vůle Boží. Co by nemohl Kristus učinit? On je dokonalý v moudrosti, spravedlnosti a v lásce. Neuzavírejte se před druhými, jsouce spokojeni s tím, že veškerou svou lásku můžete projevovat jenom sami sobě. Použijte každé příležitosti, která se vám naskytne, přispět ke štěstí těch, kdož jsou kolem vás; necht' jsou účastni vaší lásky. Přívětivá slova, soucitné

pohledy, projevy uznání, byly pro mnohé bojující, osamocené lidské dítko jako číše studené vody pro žíznící duši. Slovo povzbuzení nebo skutek laskavosti by velice přispěl k ulehčení břemen, která těžce doléhají na znavená ramena. Právě štěstí lze najít v nezištné službě. Každé slovo a služba tohoto druhu je zapsána v nebeských knihách, jako by tím bylo slouženo samému Kristu. „*Co jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratrů,*“ praví Kristus, „*to jste mně učinili.*“ (Mt 25,40) ^{7T 49.4}

Žijte ve slunečné záři Spasitelovy lásky. Potom váš vliv bude světu k požehnání. Nechte se ovládat Duchem Kristovým a zákon přívětivosti mějte na svých rtech. Shovívavostí a nezištností budou vynikat slova i činy těch, kdož jsou znovuzrozeni, aby žili nový život v Kristu. ^{7T 50.1}

„*Žádný z vás není sám sobě živ.*“ (Ř 14,7) Povaha se zjevuje sama. Pohled, zvuk hlasu a způsob počínání si, působí na štěstí rodinného kruhu; ony slouží buď k jeho utvrzení nebo k jeho zkáze. Těmito vlivy se stávají všichni buď lepšími nebo horšími, šťastnějšími nebo bídnějšími. Našim rodinám dlužíme to, abychom známost slova Božího proměnili v praktický život. Měli bychom činit vše, co můžeme, abychom očistili, osvětili, potěšili a povzbudili ty, s nimiž jsme spojeni rodinnými svazky. ^{7T 50.2}

Část II. – Naše zdravotní dílo

*„Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře
měl, a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se
má.“ (3 J 2)*

11. Rozsah díla

Bůh připravil svůj lid, aby osvětlil svět. Obdařil ho schopnostmi, jimiž má usilovat v díle, dokud ono nezasáhne celý svět. Ve všech koutech světa má zřizovat sanatoria, školy, nakladatelství a podobné podniky k uskutečnění Jeho díla. ^{7T 51.1}

Závěrečné poselství evangelia má být přineseno „*všem národům, pokolením, jazykům a lidem*“ (Zj 14,6). V cizích zemích mnohé podniky pro pokrok tohoto díla musí ještě být zřízeny a rozhojněny. Otevření zdravotních restaurací a ošetřoven, jakož i zřízení sanatorií pro péči o nemocné a trpící, je zrovna tak potřebné v Evropě, jako v Americe. V mnoha zemích má být zřízena zdravotně-misijní služba, která by byla Boží pomocnou rukou trpícím. ^{7T 51.2}

Kristus spolupracuje s těmi, kteří se věnují zdravotní misijní službě. Mužové a ženy, kteří nesebecky konají co mohou, aby zřídili sanatoria a ošetřovny v mnoha zemích, budou bohatě odměněni. Ti, kdo navštěvují tyto instituce, budou tělesně, duševně i duchovně požehnáni – unavení budou osvěženi, nemocným bude navráceno zdraví a hříchem obtíženým bude ulehčeno. V dalekých zemích se budou ozývat chvalozpěvy a díkuvzdání ze srdcí těch, kteří těmito prostředky byli odvráceni od služby hříchu k spravedlnosti. Jejich písněmi a vděčnými chvalozpěvy bude přineseno svědectví, které získá jiné pro společenství s Kristem. ^{7T 51.3}

Obrácení duší k Bohu je největším a nejušlechtlejším dílem, v němž lidé mohou mít svůj podíl. V tomto díle je zjevena Boží moc, Jeho svatost, Jeho trpělivost a Jeho nekonečná láska. Každé pravé obrácení Ho oslavuje a anděly vede k chvalozpěvu. ^{7T 52.1}

Blížíme se ke konci pozemských dějin a různá odvětví Božího díla mají usilovat s mnohem větším sebeobětováním než to bylo dosud projevováno. Dílo pro tyto poslední dny je ve zvláštním smyslu misijním dílem. Zvěstování pravdy od prvního písmene její abecedy až po poslední, znamená misijní úsilí. Dílo které má být vykonáno, vyžaduje si oběť na každém kroku. Z této nesebecké služby pracovníci vyjdou očištěni a zjemněni jako zlato, které je vyzkoušeno v ohni. ^{7T 52.2}

Pohled na duše hynoucí v hříchu by nás měl probudit, abychom vynaložili větší úsilí v šíření světla o přítomné pravdě těm, kteří jsou v temnotě a obzvláště v těch polích, kde dosud bylo vykonáno jen málo pro výstavbu Božích památníků. Ve všech částech světa musí být nyní započato, šířeno a dovedeno ke svému konci dílo, které mělo být už dávno vykonáno. ^{7T 52.3}

Naši bratři se všeobecně nezajímali, jak by se měli, o výstavbu sanatorií v evropských zemích. V těchto zemích vyvstanou v díle nejzmatečnější otázky pro okolnosti, které jsou zvláštní pro každé pole. Avšak podle světla, které jsem obdržela, měli bychom zřizovat takové ústavy, i když zpočátku malé, které se budou pod Božím požehnáním rozrůstat a mohutnět. ^{7T 52.4}

Naše instituce pro kteroukoli zemi nemají být vtěsnány na jedno místo. Bůh nikdy nezamýšlel aby světlo pravdy bylo takto omezováno. V jisté době bylo požadavkem, aby židovský národ sloužil Bohu v Jeruzalémě. Ježíš však řekl Samaritánci: „*Věř mi, že jde hodina, kdy ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otci.*“ „*Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdežto praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili Jemu. Bůh Duch jest, a ti, kteříž se Jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti.*“ (J 4,21.23.24) Pravda má být rozseta na každém místě, kam je nám umožněn přístup. Má se dostat do krajů chudých na známost Boží. Lidé budou požehnáni přijmou-li Toho, v Němž skládají naději věčného života. Přijetí Ježíšovy pravdy naplní jejich srdce chvalozpěvem k Bohu. ^{7T 53.1}

Veliká spotřeba peněz na málo místech odporuje křesťanským zásadám. Každá budova má být vystavěna s ohledem na potřeby podobných budov na jiných místech. Bůh vyzývá muže zodpovědné v Jeho díle, aby nebrzdili pokrok sobeckým používáním všech prostředků, které mohou být opatřeny, jen na několika slibných místech anebo v jednom, případně dvou odvětvích díla. ^{7T 53.2}

Na počátku tohoto poselství měli mnozí z našeho lidu ducha sebezapření, a sebeobětavosti. Tak byl učiněn správný počátek a úspěch korunoval vynakládané úsilí. Dílo se však přece nevyvinulo jak se mělo. Příliš mnoho se soustředilo v Battle Creeku, v Oaklandu, a na některých jiných

místech. Naši bratři by neměli nikdy budovat tak rozsáhle dílo na žádném místě jako budovali v Battle Creeku. 7T 53.3

Pán naznačil, že Jeho dílo by mělo jít dopředu týmž duchem jakým začalo. Svět má být varován. Máme vstoupit do nových polí, jednoho za druhým. Příkaz zní: „Vstupte do nových území; vstupte do nových území.“ Nebudeme jako lid, svou podnikatelskou pohotovostí, svým postojem k nezachráněnému světu nést svědectví ještě jasněji a rozhodněji než jsme ho nesli před dvaceti nebo třiceti lety? 7T 54.1

Osvěcovalo nás mocné světlo týkající se posledních dnů těchto pozemských dějin. Náš nedostatek moudrosti a odvahy není důkazem duchovní slepoty. Boží poslové musí být oděni mocí. Pro pravdu musí mít vznešenou úctu, kterou ještě dnes nemají. Slavné posvátné a varovné Boží poselství musí být zvěstováno v nejnesnadnějších polích a v nejhříšnějších městech – na každém místě, kde světlo třetího andělského poselství ještě nebylo rozžato. Každý má být pozván k večeři Beránka. 7T 54.2

Při zvěstování tohoto poselství se bude od Božích služebníků vyžadovat zápas s mnoha těžkostmi, jakož i překonávání mnohých překážek. Někdy toto dílo půjde těžce, jako v průkopnických letech v Battle Creeku a v Oaklandu a na jiných místech. Všichni by však měli vykonat to nejlepší a učinit Pána svojí silou, vyhnout se všemu sobectví a být požehnáním pro jiné svými dobrými skutky. 7T 54.3

New York

Když jsem byla v New Yorku v zimě 1901, dostalo se mi světla o díle v tomto velikém městě. Noc co noc probíhal před mým zrakem způsob, jakým by si bratři měli počínat. Ve velkém New Yorku má jít poselství vpřed jako svit hořící lampy. Bůh probudí pracovníky v tomto díle a Jeho andělé půjdou před nimi. I když naše velická města dosahují téměř stavu předpotopních měst, i když jsou bezbožná jako Sodoma, přece je v nich mnoho upřímných duší, které při naslouchání pravdám adventního poselství budou cítit přesvědčování Ducha. New York je připraven k oprávnění. V onom velikém městě bude poselství pravdy zvěstováno mocí Boží. Pán vyzývá pracovníky. On vyzývá ty, kteří získali jistou zkušenost v díle, aby se vzchopili a nesli vpřed v Jeho bázní dílo, které má být vykonáno v New Yorku a v jiných velikých amerických městech. Žádá také prostředky, které si toto dílo vyžaduje. 7T 54.4

Bylo mi představeno, že bychom se neměli spokojit jen s vegetariánskou restaurací v Brooklynu, ale zřizovat je i v jiných místech města. Lid žijící v jedné části velkého New Yorku neví, co se děje v jiných částech tohoto velkoměsta. Mužové a ženy, kteří se stravují v restauracích zřízených na různých místech, si povšimnou lepšího stavu svého zdraví. Bude-li jejich důvěra jednou získána, přijmou ochotněji Boží zvláštní poselství pravdy. 7T 55.1

Kdekoliv se šíří zdravotně misijní dílo v našich velikých městech, měly by se konat i kuchařské přednášky a kdekoliv spěje kupředu mocné výchovné dílo, měla by být zřízena hygienická restaurace, která by byla praktickým příkladem správného výběru a zdravé přípravy pokrmů. 7T 55.2

Za svého pobytu v Los Angeles jsem byla poučena, že nejen v různých místech tohoto města, nýbrž i San Diegu a na jiných turistických střediscích v Jižní Kalifornii měly by být zřízeny zdravotní restaurace a ošetrovny. Naše úsilí v tomto směru mělo by zahrnout i velké přímořské oblasti. Jako zněl hlas Jana Křtitele na poušti „*připravujte cestu Páně*“, tak musí být slyšet hlas služebníků Páně ve velkých turistických a přímořských střediscích. 7T 55.3

Jižní státy

Musím nést poselství ohledně jižního pole. Zde má být vykonáno veliké dílo. Jeho stav je odsouzením našeho vyznáváného křesťanstva. Jen pohledme jaký je zde nedostatek kazatelů, učitelů a zdravotních misionářů. Uvažme nevědomost, bídu, chudobu a zármutek mnoha lidí. A přece toto pole je před našimi dveřmi. Jak sobečtí a jak nepozorní jsme byli ke svým sousedům. Jak jsme chodili bez srdce kolem nich a konali málo, abychom jim pomohli v jejich utrpení. Jestliže by náš lid studoval a poslechl výzvu evangelia, jižní státy by byly již obdržely svůj přiměřený příděl služ-

by. Jestliže by ti, kteří obdrželi světlo, kráčeli ve světle, byli by si uvědomili, že na nich spočívá odpovědnost zvěstování této dlouho zanedbané části vinice. *7T 56.1*

Bůh vyzývá svůj lid, aby dal z prostředků, které mu světil na Jeho dílo, aby mohly být zřízeny, vybudovány ústavy v polích, které nic takového nemají a bělejí se ke žni. Vyzývá ty, kteří mají v bankách peníze, aby je dali do oběhu. Tím, že dáme z toho co máme, na podporu Božího díla, prakticky ukazujeme, že nadevše milujeme Jeho a své spolubližní jako sami sebe. *7T 56.2*

Školy a sanatoria by měly být zřízeny na mnoha místech v jižních státech. Vlivná střediska by měla být v mnoha jižních městech zřízena otevřením potravinářských obchodů a vegetariánských restaurací. Měli by zde být zřízeny podniky s výrobou prostých, levných a zdravých pokrmů. Toto dílo by však nemělo být proniknuto žádným světským duchem; neboť Bůh to zakazuje. Nesobečtí lidé by se měli chopit tohoto díla v bázni Boží a v lásce ke svým bližním. *7T 56.3*

Podle světla, které mi bylo dáno pro jižní pole, jako i pro jiné místa, výroba zdravotních pokrmů by neměla být věcí osobního zisku nýbrž jako Boží věc, jíž mohou být otevřeny dveře naděje pro tento lid. Na Jihu bychom měli projevit obzvláštní pozornost k chudým, kteří byli strašně zanedbáni. Mají být vybráni schopní a šetrní lidé, kteří by se ujali tohoto potravinářského díla, neboť má-li být úspěšné, musí být uplatněna největší moudrost a šetrnost. Bůh chce, aby Jeho lid konal přijatelnou službu a připravoval zdravý pokrm nejen pro své vlastní rodiny, za něž je předně odpověden, nýbrž aby tím bylo napomoheno chudým na každém místě. Má projevit křesťanskou občetavost, uvědomujíc si, že představují Boha a že všechno co mají, je Jeho darem. *7T 57.1*

Bratři, chopte se tohoto díla. Nedejte se přemáhat znechucením. Nekritizujte ty, kteří se pokoušejí vykonat něco správným směrem, nýbrž jděte do práce sami. *7T 57.2*

V souvislosti s výrobou zdravotních pokrmů lze zřídit mnoho podniků, které budou k pomoci v jižním poli. Všechno, co lidé jako misionáři pro Pána mohou konat v tomto poli, mělo by být vykonáno nyní; neboť jestliže některé pole potřebovalo zdravotně misijní dílo, pak jsou to právě jižní státy. Za dobu, která už uplynula do věčnosti, mnozí měli být v jižních státech zapojeni ve spolupráci s Pánem a osobním úsilím a svými prostředky udržovat sebe i jiné pracovníky v tomto poli. *7T 57.3*

Malá sanatoria by měla být zřízena na mnoha místech. Toto otevře dveře pro vstup biblické pravdy a odstraní mnohý předsudek, jež existuje vůči barevným lidem, kteří mají být zrovna tak spaseni, jako bílí lidé. *7T 58.1*

Kdyby taková odvětví díla byla zřízena pro barevný lid bezprostředně po vyhlášení svobody, jak odlišná by byla jejich situace dnes. *7T 58.2*

Ve všech zemích

Pán nás vyzývá, abychom se probudili a uvědomili si své zodpovědnosti. Bůh dal každému člověku jeho dílo. Každý může žít užitečným životem. Naučme se všechno co můžeme a pak budme požehnáním pro jiné tím, že budeme šířit známost pravdy. Každý by měl konat podle svých různých schopností a ochotně pomáhat nést břemeno. *7T 58.3*

Všude je práce, která má být vykonána pro všechny společenské třídy. Měli bychom přistoupit blíž k chudým, nuzným a pokleslým v nestřídmosti. Přitom nesmíme zapomínat i na vyšší třídy – soudce, kazatele, politiky a jiné, z nichž mnozí jsou otroky nestřídmých zvyků. Nesmíme přehlédnout žádné úsilí, abychom jim nepoukázali, že mají být předmětem spasení, že věčný život stojí za to, abychom o něj usilovali. Vysoce postaveným máme představit jistotu, jakou je naprostá abstinence a požádat je, aby prostředky, které by jinak utratili na škodlivé nápoje a tabák, věnovali na zřízení ústavů, kde by děti a mládež byly připraveny na vyplnění užitečných úkolů ve světě. *7T 58.4*

Veliké světlo nám zazářilo, avšak jak málo tohoto světla odrážíme světu! Nebeští andělé očekávají, že lidé budou spolupracovat s nimi tím, že budou prakticky uplatňovat zásady pravdy. Právě prostřednictvím našich sanatorií a podobných ústavů, má být vykonáno mnoho z tohoto díla. Tyto instituce mají být Božími památníky, kde Jeho ozdravná moc může zasáhnout všechny třídy, vysoké i nízké, bohaté i chudé. Každý halěr věnovaný v nich pro Krista, přinese požehnání jak dárci, tak trpícímu lidstvu. *7T 58.5*

Zdravotně misijní dílo je pravou rukou evangelia. Je nutné pro pokrok díla Božího. Když budou lidé přivedeni k pochopení pravé životosprávy, poznají spásnou moc pravdy. Do každého města

by měli přijít pracovníci, kteří byli vyškoleni v zdravotně misijním díle. Jako pravá ruka třetího andělského poselství, Boží způsoby ošetřování nemocí otevrou dveře pravdě. Zdravotní literatura musí být rozšířena v mnoha zemích. Naši lékaři v Evropě a jiných zemích by si měli uvědomit nutnost zdravotního díla konaného muži, kteří se nacházejí na místě a kteří mohou jít k lidem tam kde jsou a přinést jim nejdůležitější poučení. 7T 59.1

Pán dá našim sanatoriím příležitost spolupracovat mezi sebou a bude jim pomáhat v nově založených místech. Každá nová instituce má být považována za sesterskou pomocnici ve velikém díle zvěstování třetího andělského poselství. Bůh dal našim sanatoriím zvláštní příležitost, aby se rozběhlo dílo, které bude jako kámen, plný života a narůstající, který je uveden do pohybu neviditelnou rukou. Ať tento tajemný kámen je uveden do pohybu. 7T 59.2

Pán mně poučil, abych varovala ty, kteří budou v budoucnu zřizovat sanatoria na nových místech, aby začali své dílo v pokoře a zasvětili své životy Jeho službě. Postavené budovy nemají být příliš rozsáhlé a nákladné. Malá místní sanatoria mají být zřízena vedle našich škol. V těchto sanatoriích se mají vzdělávat mladí schopní a posvěcení mužové a ženy – ti kteří chtějí kráčet v lásce a bázni Boží, ti, kteří po ukončení přípravy si nebudou myslet, že vědí všechno co vědět mají, nýbrž budou usilovně studovat a pečlivě uplatňovat Kristovo naučení. Spravedlnost Kristova je bude předcházet a sláva Boží bude jejich záštitou. 7T 59.3

Obdržela jsem světlo, že v mnoha městech by bylo potřebné zřídit vedle ošetřoven nějakou restauraci. Toto dvojí může posloužit k udržení správných zásad. Ve spojení s tím, je někdy potřebné mít prostorné místnosti, které poslouží jako ubytovny pro nemocné. Tato zařízení poslouží sanatoriím vybudovaným v zemi, která by měla být lépe vedena v pronajatých místnostech. Nemáme budovat ve městech velké budovy, v nichž bychom ošetřovali nemocné, neboť Bůh jasně naznačuje, že nemocní mohou být lépe ošetřeni mimo města. Na mnoha místech můžeme zdravotní dílo ve městech začít, avšak pokud je to jen možné, toto dílo by mělo být převedeno na venkov, jakmile lze zajistit vhodné prostředí. 7T 60.1

Podle světla které mi bylo dáno, měli bychom místo vynakládání velkého úsilí k vybudování několika velikých zdravotních středisek, zřídit mnoho menších. Je téměř nemožné najít někoho, který je schopen vést sanatorium pravým způsobem. Ne všichni pracovníci jsou pod vedením Ducha svatého jak by tomu mělo být, a proniká sem duch světa. 7T 60.2

Síla a radost požehnání lidstva nespočívá v nákladných budovách. Musíme pamatovat na to, jak mnozí trpí pro nedostatek potřebného pokrmu a oděvu. Při budování bychom neměli být ovlivněni touhou po lesku. Měli bychom konat svoji povinnost a přenechat následky Bohu, který jediný dává úspěch. Žádné mimořádné prostředky, které můžeme mít, neměli bychom vyčerpat na zakupování vlastních ozdravných ústavů. Všechny naše sanatoria měly by být vybudovány pro zdraví a štěstí; měly by být tak umístěny, aby pacienti měli požehnání ze slunce, a měly by být tak zařízeny, aby byl ušetřen každý zbytečný krok. 7T 60.3

V tomto díle je nejlépe učinit malé začátky na mnoha místech a dovolit Boží prozřetelnosti, aby naznačila jak rychle by se tyto ústavy měly rozmáhat. Malé plány se mohou rozrůst ve velké podniky. Pak zde bude rozdělena zodpovědnost a pracovníci takto postupně získají větší duševní i duchovní sílu. Zřízení těchto ústavů přinese mnoho dobra, jestliže všichni, kteří jsou s nimi spojeni, potlačí sobeckou ctižádost a budou vždy mít na zřeteli Boží slávu. Mnozí z našeho lidu by měli pracovat v nových polích. Žádný by však neměl hledat vlastní zájmy. Mysl pracovníků musí být posvěcena. 7T 61.1

Ve vsi naši práci pamatujeme, že tentýž Ježíš, který nasytil zástupy pěti malými bochníčky a dvěma rybičkami, i dnes nám může dát ovoce naší práce. On, který řekl galilejským rybářům: „*rozestřete síti své k lovení*“, a který, když uposlechli, naplnil jejich sítě, takže se trhaly, touží, aby Jeho lid viděl důkaz toho, co chce pro ně učinit dnes (L 5,4). Tentýž Bůh, který dal Izraelům nebeskou mannu, stále žije a kraluje. On povede svůj lid, obdaří ho moudrostí a porozuměním v díle, k němuž je povolán. Odpověď na opravdovou modlitbu dá moudrost těm, kteří usilují konat své povinnosti svědomitě a moudře. Dílo, v němž pracují, bude se Jeho požehnáním rozmáhat do větších rozměrů. Mnozí se naučí být věrnými nositeli břemen a jejich úsilí bude korunovat úspěch. 7T 61.2

12. Poznání zdravotních zásad

Přišli jsme do doby, kdy každý člen církve by se měl chopit zdravotně misijního díla. V jistém smyslu je svět lazaretem, naplněným oběťmi jak tělesně, tak duševně nemocnými. Všude hynou lidé z nedostatku znalosti pravd, které nám byly svěřeny. Členové církve se musí probudit, aby si mohli uvědomit svoji zodpovědnost za zvěstování těchto pravd. Ti, kteří byli pravdou osvíceni, mají světu přinášet světlo. Skrývat naše světlo v této době znamená dopustit se strašného omylu. Poselství Božímu lidu dnes zní: „*Povstaň, zaskvěj se, nebo přišlo světlo tvé a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.*“ (Iz 60,1) 7T 62.1

Na každém kroku vidíme ty, kdo měli mnoho světla a poznání, jak se dobrovolně rozhodli pro zlo, místo pro dobro. Tím, že neusilují o žádnou reformu, jdou od zlého k horšímu. Avšak lid Boží nemá kráčet v temnotě, má chodit ve světle, neboť jsou to reformátoři. 7T 62.2

Před skutečným reformátorem otevře zdravotně misijní dílo mnoho dveří. Nikdo nemusí čekat až bude povolán do nějakého odlehlého pole, dřív než začne pomáhat jiným. Kdekoliv jste, můžete okamžitě začít. Příležitosti jsou na dosah jednoho každého. Chopme se díla, za něž jsme zodpovědní, díla, které má být vykonáno ve vašem domově i u vašich sousedů. Nečekejte na jiné, aby vás pobízeli k činnosti. V bázi Boží jděte neprodleně vpřed, maje na mysli svoji osobní zodpovědnost Tomu, který dal svůj život za vás. Pracujte tak, jako kdyby jste slyšeli Krista, který vás osobně volá vykonat to nejlepší v Jeho službě. Nehleďte na to, zda někdo jiný je k tomu ochoten. Jste-li opravdu posvěcení, Bůh přivede vašim prostřednictvím k pravdě jiné, které může použít jako nádobu k udělení světla mnohým, jež se potácejí v temnotě. 7T 62.3

Každý může něco dělat. Někteří se snaží vymlouvat a říkají: „Mé domácí povinnosti, děti si vyžadují všechn čas i prostředky.“ Rodiče, vaše děti by měli být vaši pomocnou rukou a umocnit vaši sílu a schopnost pracovat pro Mistra. Děti jsou mladšími členy Boží rodiny. Měli bychom je vést, aby se posvětili Bohu, Jemuž patří právem stvoření i vykoupení. Měli bychom je učit, že všechny jejich tělesné, rozumové a duševní síly patří Jemu. Měli bychom je vychovávat k nápo-mocné službě v různých odvětvích nesobecké služby. Nedovolte svým dětem, aby kdy byly překážkou. Děti by se měly dělit o vaši duchovní jakož i tělesná břemena. Tím, že pomáhají jiným, rozmnožují své vlastní štěstí a užitečnost. 7T 63.1

Náš lid by měl ukázat, že se živě zajímá o zdravotně misijní dílo. Ať se připraví pro užitečnou službu studiem knih, které byly napsány pro naše poučení v těchto odvětvích. Tyto knihy zasluhují mnohem více pozornosti a ocenění, než jim bylo dosud věnováno. Mnohé, co je k užítu a pochopení všech, bylo napsáno pro zvláštní záměr – k poučení o zdravotních zásadách. Ti, kteří studují a uplatňují tyto zásady, budou bohatě požehnáni tělesně i duchovně. Pochopení filozofie zdraví bude ochranou před mnohým zlem, které se ustavičně rozmáhá. 7T 63.2

Mnozí, kteří se chtějí vzdělat ve zdravotně misijním odvětví, mají domácí povinnosti, které jim někdy brání studijně se scházet s jinými. Ti se mohou mnoho naučit ve svém vlastním domově o tom, co je výslovnou Boží vůlí v těchto odvětvích misijního díla a tak umocnit své schopnosti pro službu jiným. Otcové a matky, naberte poznání kolik jen můžete ze studia našich knih a publikací. Čtete knihu *Dobré zdraví*, neboť je plná hodnotného poučení. Udělejte si čas přečíst svým dětem ze zdravotních knih, jakož i z knih pojednávajících obzvláště o náboženských předmětech. Poučte je o významu péče o tělo – příbytek, v němž žijí. Vytvořte domácí čtenářský kroužek, v němž každý člen rodiny zapomene na úspěchanost každodenních starostí a zapojí se do studia. Otcové, matky, bratři a sestry, chopte se tohoto díla celým srdcem a uvidíte, jestli tím domácnost mnoho nezíská. 7T 63.3

Obzvláště pak mladí lidé, kteří byli zvyklí číst romány a laciné příběhy, budou mít užitek z toho, že se připojí k večernímu studijnímu kroužku. Mladí mužové a ženy, čtete literaturu, která vám dá pravé poznání a která bude pomocí celé rodině. Řekněte se vši rozhodností: „Nebudu utrácet převážné chvíle četbou toho, co pro mně nemá žádný užitek a co mně jen mrzáčí pro službu jiným. Celý svůj čas a myšlenky posvětim na získávání schopností pro Boží službu. Zavřu svoje oči před nízkými a hříšnými myšlenkami. Moje uši patří Pánu a nebudou naslouchat jemnému našep-

távání nepřítele. Můj hlas nepropůjčím ničemu, co není pod vlivem Ducha Božího. Moje tělo je chrámem Ducha svatého a každá síla mé bytosti bude posvěcena ušlechtilým záměřům.“ 7T 64.1

Pán chce, aby mladí lidé byly Jeho pomocnou rukou. Jestliže by se v každém sboru posvětili Jemu, a usilovali o sebezapírání v domově a pomáhali své ustarané matce, tato matka by si našla také čas navštívit sousedy a příležitostně by sami mohli pomoci malými skutky milosrdenství a lásky. Do mnoha domácností by se mohli dostat zdravotní knihy a časopisy pojednávající o zdraví a střídmosti. Rozšiřování literatury je důležitá věc, neboť takovým způsobem může být uděleno vzácné poznání o uzdravování nemocí – poznání, které by mohlo být velikým požehnáním těm, kteří si nemohou dovolit zaplatit návštěvu lékaře. 7T 64.2

Rodiče by se měli snažit zaujmout své děti studiem fyziologie. Mezi mladými je pouze málo těch, kteří mají nějakou určitou představu o tajemství života. Studium obdivuhodného lidského organismu, vztah a závislost jeho složitých částí, je jedním bodem, o který se mnoho rodičů jen málo zajímá. I když jim Bůh říká: „*Nejmilejší, žádám' obzvláště, abys se dobře měl, a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má*“, přece nerozumní vlivu těla na mysl a vlivu mysli na tělo (3 J 1,2). Více se zajímají o zbytečné povídání, a pak nářkem nad nedostatkem času se chtějí omluvit, proč nemají nutné poznání, které by je uschopnilo náležitě poučit své děti. 7T 65.1

Kdyby se všichni chtěli poučit o tomto předmětu a cítili potřebu uplatnit ho v praxi, situace by byla mnohem lepší. Rodiče, poučte své děti, aby postřehly příčinou souvislost věcí. Ukažte jim, že budou-li přestupovat zdravotní zákony, musí to zaplatit utrpením. Poučte je, že zanedbání tělesného zdraví, vede k nedbalosti mravní. Vaše děti si vyžadují trpělivou, věrnou péči. Nestačí, abyste své děti jen sytili a šatili; měli byste se také snažit o rozvoj jejich duševních sil a vštěpovat do jejich srdcí správné zásady. Jak často se však povahová krása a laskavost chování ztrácí se zřetele v honbě za zevnějškem. Rodiče, nedejte se ovládnout světským náhledem; neusilujte o dosažení jeho úrovně. Uvažte, co je hlavním cílem života a pak k němu zaměřte všechno své úsilí. Nemůžete bestrestně zanedbat vlastní výchovu svých dětí. Jejich porušený charakter odhalí vaši nevěrnost. Zlo, které nenápadně přehlédnete, drsné, hrubé způsoby, nevšímavost a neposlušnost, lenost a nepozornost, přinesou pohanění na vaše jméno a trpkost do vašeho života. Osud vašich dětí spočívá velkou měrou ve vašich rukou. Jestliže selháváte v povinnosti, můžete je převést na stranu nepřítele a učinit z nich jeho nástroje ke zkáze jiných; jestliže je však věrně poučíte a svým vlastním životem jim dáte předně dobrý příklad, můžete je vést ke Kristu a oni pak ovlivní jiné a tak mnozí mohou být zachráněni skrze ně. 7T 65.2

Otcové a matky, uvědomujete si důležitost a zodpovědnost, která na vás spočívá? Uvědomujete si nutnost střežit své děti před zvyky nedbalosti nemravnosti? Dovolte svým dětem vytvářet pouze takové přátelství, které správně ovlivní jejich povahu. Nedovolte jim být večer venku, nevíte-li kde jsou a co dělají. Poučte je o zásadách mravní čistoty. Jestliže jste zanedbali povolnou výchovou řádek za řádkem, příkaz za příkazem, zde trochu a tam trochu, okamžitě začněte konat tuto svoji povinnost. Uvědomte si svoji odpovědnost a pracujte pro časnost i pro věčnost. Ať nemine další den, aniž by jste nevyznali svoji nedbalost svým dětem. Řekněte jim, že nyní zamýšlíte konat Bohem vám určené dílo. Požádejte je, aby spolu s vámi usilovali o nápravu. Vynaložte neochvějné úsilí, abyste vykoupili minulost, nezůstávejte déle ve stavu laodicejského sboru. Ve jménu Páně vyzývám každou rodinu, aby ukázala svoji pravou barvu. Reformujte církve ve svém vlastním domově. 7T 66.1

Plníte-li věrně svoji povinnost v domácnosti, a to otec jako kněz domova, matka jako domácí misionářka, umocňujete tím síly k vykonání dobra i mimo svého domova. Když vzděláváte své schopnosti, jste připravenější pracovat ve sboru i ve svém okolí. Tím, že své děti připoutáte k sobě a k Bohu, otcové, matky i děti se stanou Božími spolupracovníky. 7T 67.1

Život pravého věřícího zjevuje Spasitele přebývajícího v srdci. Ježíšův následovník se podobá Kristu duchem i povahou. Je tichý a pokorný, jako Kristus. Jeho víra působí skrze lásku a očisťuje duši. Celý jeho život je svědectvím o moci Kristovy milosti. Čisté učení evangelia nikdy neponižuje příjemce, nikdy ho nedělá hrubým, drsným nebo nezdvořilým. Evangelium zjemňuje, zušlechťuje, povznáší, posvěcuje soudnost a ovlivňuje celý život. 7T 67.2

Bůh nenechá své věrné pracovníky osamoceně zápasit proti veliké přesile a nedá, aby byli přemoženi. Jako převzácný drahokam zachová každého, jehož život je skryt s Kristem v Bohu. O každém takovém říká: „*A učiním tě jako pečetní prsten; nebo jsem tě vyvolil.*“ (Ag 2,24) 7T 67.3

13. Vznešené povolání pracovníků našich sanatorií

Pracovníci našich sanatorií mají vznešené a svaté povolání. Musí si uvědomit svatost svého díla. Charakter této práce a rozsah jejího vlivu si vyžaduje vážné úsilí a bezvýhradné posvěcení. *7T 68.1*

V našich sanatoriích smíme nemocné a trpící vést k tomu, aby si uvědomili, že potřebují duchovní pomoc, jakož i tělesné zotavení. Měla by se jim zde věnovat každá příležitost k zotavení tělesného zdraví; mělo by se jim poukázat také na význam požehnání světla a života Kristova a také – co znamená být s Ním spojen. Měli by být vedeni k tomu, aby postřehli, že Kristova milost v srdci zušlechťuje celou bytost. Žádným lepším způsobem nemohou se o Kristově životě dovědět víc, než budou-li ho vidět zjeveného v životě svých následovníků. *7T 68.2*

Věrný pracovník upírá svůj zrak na Krista. Pamatuje, že jeho naději na věčný život mu dává Kristův kříž, je rozhodnut nikdy nezneuctít Toho, který dal za něj svůj život. Hluboce se zajímá o utrpení lidstva. Prosí a pracuje, bdí nad dušemi, neboť ví, že musí za ně vydat počet; ví, že tyto duše, které Bůh přivádí do styku s pravdou a spravedlností, mají být zachráněny. *7T 68.3*

Pracovníci našich sanatorií vedou svatý boj. Nemocným a trpícím mají představit Ježíšovu pravdu; mají ji představit ve vsi její slávy a přece tak jednoduše a laskavě, že duše budou přitaženy k Spasiteli. Slovem i skutkem mají vždy vyvyšovat Jeho, jako naději věčného života. Neměli by vyslovit žádné unáhlené slovo a provést žádný sobecký čin. Pracovníci by měli se všemi zacházet laskavě. Jejich slova by měla být něžná a laskavá. Ti, kteří projevují pravou skromnost a křesťanskou zdvořilost, získají duše pro Krista. *7T 68.4*

Měli bychom usilovat o zotavení tělesného i duchovního zdraví těch, kteří přicházejí do našich sanatorií. Udělejme proto vše, abychom je na jistý čas odvedli od těch okolností, které odvracejí od Boha a přivedli je do čistšího ovzduší. Venku, v prostředí krásných věcí stvořených Bohem, při vdechování svěžího životodárného vzduchu, je možno nemocným nejlépe vyprávět o novém životě v Kristu. Zde se může prosvěcovat srdce ztemnělé hříchem. Trpělivě a soucitně ved'te nemocné, aby viděli, že potřebují Spasitele. Řekněte jim, že „*On dává ustálému sílu, a tomu, ježto žádné síly nemá, moci hojně udílí*“ (Iz 40,29). *7T 69.1*

Potřebujeme plněji ocenit význam slov: „*V stínu Jeho žádostivá jsem byla seděti.*“ (Pís 2,3) Tato slova nám nepřipomínají obraz uspěchané roztěkanosti, nýbrž klidného odpočinku. Je mnoho vyznávajících, ustaraných a zarmoucených křesťanů, mnozí, kteří tak překypují aktivitou, že si nemohou najít čas ke klidnému odpočinutí v Božích zaslíbeních a kteří jednají tak, jakoby si nemohli popřát klidného oddechu. Všechny takové Kristus zve: „*Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.*“ (Mt 11,28) *7T 69.2*

Odvraťme se od různých zaprášených silnic života k odpočinku, ve stínu Kristovy lásky. Zde načerpáme síly k zápasu. Zde se naučíme, jak zmenšit lopotu a trápení a jak mluvit a zpívat k Boží slávě. Unavení a obtíženi by se měli učit od Krista tichému důvěřování. Musí sedět v Jeho stínu, chtějí-li mít Jeho pokoj a odpočinek. *7T 69.3*

Ti, kteří se zapojují do zdravotního díla, měli by mít pokladnu plnou převzácných zkušeností, neboť pravda je vštípena do srdce a jako svatá rostlinka je podporována a živena Boží milostí. Zakořenění a zbudování v pravdě, měli by mít víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Ustavičně by měli prosit o požehnání, a mít uzavřeny okna duše před pozemským nakaženým ovzduším světa a otevřít je k nebesům, aby obdrželi jasné paprsky Slunce Spravedlnosti. *7T 70.1*

Kdo se chápavě připravuje uchopit zdravotně misijní dílo? Pomocí tohoto díla mají být vedeni ke Kristu ti, kteří se přišli do našich sanatorií zotavit, a mají být poučeni, aby svoji slabost spojili s Jeho mocí. Každý pracovník by měl být rozumně činný. Pak v plném smyslu může představovat pravdu zjevenou v Ježíši Kristu. *7T 70.2*

Pracovníci našich sanatorií jsou ustavičně vystaveni pokušení. Jsou ve styku s nevěřícími, a ti kteří nejsou zdraví ve víře, utrpí tímto stykem. Ti však, kteří setrvávají v Kristu, setkají se s nevěřícími jako se On s nimi stýkal a nenechal se jimi odvést, nýbrž vždy pohotově promluvil vhodné slovo, a vždy byl hotov k rozsévání semene pravdy. Budou modlitebně bdít a zachovají si svoji

upřímnost, denně budou projevovat důslednost svého náboženství. Vliv takových pracovníků je mnohým k požehnání. Dobře spořádaným životem přitahují duše ke kříži. Pravý křesťan ustavičně vyznává Krista. Vždy je něžný a pro trpící má vždy slova naděje a útěchy. ^{7T 70.3}

„*Bázeň Hospodinova je počátkem moudrosti.*“ (Př 1,7) Jediná věta Písma má větší cenu než tisíce lidských myšlenek nebo výroků. Ti, kteří odmítají následovat Boží cestu, nakonec uslyší to strašné: „*Odejděte ode mne.*“ (Mt 7,23) Podřídíme-li se Boží cestě, Pán Ježíš usměrní naše myšlenky a naplní naše ústa jistotou. Můžeme být silní v Pánu a v síle Jeho moci. Když přijímáme Krista, jsme oděni Jeho mocí. V srdci přebývající Spasitel nás naplňuje svojí mocí. Pravda se nám stává podpěrnou holí. Život nevykazuje žádnou nespravedlnost. My pak dovedeme vhodně mluvit k těm, kteří neznají pravdu. Kristova přítomnost v srdci je oživující mocí, posilující celou bytost. ^{7T 71.1}

Naším pracovníkům mám říci, že nevěra a soběstačnost jsou nebezpečím, před nímž se musí ustavičně mít na pozoru. Musí bojovat proti zlu s takovou opravdovostí a odevzdaností, že nemocní pocítí povznášející vliv jejich nesobeckého úsilí. ^{7T 71.2}

Ani stín hledání vlastních zájmů nemá poskvřňovat naši službu. „*Nemůžete Bohu sloužiti i mammoně.*“ (Mt 6,24) Vyvyšte Jeho, Muže Golgoty. Vyvyšte Ho živou vírou v Boha, aby vaše modlitby mohly mít účinek. Uvědomujeme si jak blízko k nám přijde Ježíš? Osobně k nám mluví. On se zjeví každému, kdo je ochoten přiodít se rouchem Jeho spravedlnosti. On prohlašuje: „*Nebo já, Hospodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou pravici.*“ (Iz 41,13) Jděme tam, kde nás může vést svou rukou, kde Ho můžeme slyšet mluvit s jistotou a pravomocí: „*A živý, ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků.*“ (Zj 1,18) ^{7T 71.3}

14. Poselství našim lékařům

Křesťanský lékař má být pro nemocné poslem milosti, přinášejícím lék pro hříchem nemocnou duši jakož i pro nemocné tělo. Používá-li jednoduché prostředky, které Bůh opatřil pro zotavení tělesně trpících, má také promluvit Kristovou mocí, aby uzdravil nemocné duše. ^{7T 72.1}

Jak je nutné aby lékař žil v úzkém spojení se Spasitelem. Nemocní a trpící které ošetřuje, potřebují pomoc, kterou může dát jedině Kristus. Potřebují modlitby prodchnuté Jeho Duchem. Trpící jednotlivce spoléhá na moudrost a milosrdenství lékaře, jehož dovednost a svědomitost může být jeho jedinou nadějí. Lékař by pak měl být věrným správcem Boží milosti, strážcem duše i těla. ^{7T 72.2}

Lékař, který přijal moudrost shůry, který ví, že Kristus je jeho osobním Spasitelem, neboť sám byl přiveden k tomuto útočišti, ví, jak zacházet s chvějícími se, provinilými, hříchem obtíženými dušemi, které se obrací k Němu o radu. S jistotou jim může odpovědět na otázku: „*Co já mám činiti, abych spasen byl?*“ (Sk 16,30) Může jim mluvit o lásce Vykupitele. Ze zkušenosti může mluvit o moci pokání a víry. Když stojí u lůžka trpícího a snaží se mu přinést slova pomoci a potěšení, Pán pracuje s ním a skrze něho. Když je mysl trpícího upřena na Toho mocného Lékaře, Kristův pokoj naplňuje srdce. Uzdravení duše, které se nyní dostaví, je použito jako Boží pomocná ruka, aby obnovila tělesné zdraví. ^{7T 72.3}

Lékař má převzácnou příležitost probouzet v srdcích těch s nimiž přichází do styku, smysl pro potřebu Krista. Z pokladů srdce má přinést nové i staré věci a promluvit slova potěšení a poučení po nichž oni touží. Ustavičně má rozsévat sítě pravdy, aniž by předkládal sporné věroučné body, a má mluvit o laskavém a hříchy odpouštějícím Spasiteli. Z Božího slova by neměl jen poučovat řádek za řádkem, příkaz na příkazem, nýbrž promístit tyto nauky i slzami a umocnit svými modlitbami, aby duše byly zachráněny od smrti. ^{7T 72.4}

Ve své opravdové, napjaté úzkostlivosti zbavit tělo nebezpečí, podstupují lékaři riziko, že zapomenou na nebezpečnost duše. Lékaři bděte; neboť před soudnou stolicí Kristovou se musíte setkat s těmi, u jejichž smrtelného lůžka nyní stojíte. ^{7T 73.1}

Vznešenost lékařovy práce, jeho ustavičný styk s nemocnými a umírajícími, si vyžaduje, pokud je to jen možné, aby byl zbaven běžných povinností, které mohou vykonat jiní. Neměly by ho zatěžovat žádné jiné starosti, aby měl čas dobře se obeznámit s duchovními potřebami svých pacientů. Jeho mysl by měla být vždy pod vlivem svatého Ducha, aby byl schopný promluvit případná slova, která probudí víru a naději. ^{7T 73.2}

U lůžka umírajícího nemá se mluvit o dogmatických nebo sporných věcech. Trpícímu nutno ukázat na Toho, který je ochoten zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí u víře. Se vši vážností a něhou snažte se pomoci duši, která se potácí mezi životem a smrtí. ^{7T 73.3}

Své pacienty by lékař nikdy neměl vést k tomu, aby svoji pozornost obraceli na něho. Má je poučit, aby ruku víry vztáhli ke Spasiteli. Pak mysl bude osvícena světlem vyzařujícím ze Slunce Spravedlnosti. Co se lékaři pokouší konat, Kristus konal skutečně a v pravdě. Oni se snaží o záchranu života; On sám je životem. ^{7T 73.4}

Úsilí lékaře vést své pacienty ke zdravé činnosti, musí být osvobozeno ode vši lidské ctižádosti. Mysl se nemá upínat na člověka, ale má se povznést k duchovním věcem a uchopit věčné. ^{7T 74.1}

Lékař by neměl být předmětem nelaskavé kritiky. Toto klade na něj zbytečné břímě. Jeho starosti jsou těžké a on potřebuje soucit svých spolupracovníků. Měl by být podpírán modlitbou. Vědomí, že jeho úsilí je oceněno, mu dodá naději a odvalu. ^{7T 74.2}

Rozumný křesťanský lékař si stále víc a víc uvědomuje jak příčinně souvisí hřích s nemocí. Vždy jasněji usiluje vidět vztah mezi příčinou a následkem. Vidí, že ti, kteří se připravují za ošetřovatele, by se měli důkladně vzdělat v zásadách zdravotní reformy; aby byli poučeni o významu přísné střídmosti ve všech věcech, neboť nedbalost k zákonům zdraví nelze omluvit u těch, kteří jsou odděleni k tomu, aby poučovali jiné jak zít. ^{7T 74.3}

Když lékař vidí, že některý pacient trpí nemocí způsobenou nesprávným jídlem a pitím a přece mu nic o tom nepoví, a nepoví mu také o potřebě reformy, škodí svému bližnímu. Opilci, nestřídmi

a ti, kteří se oddávají různým žádostivostem – všichni svědčí lékaři jasně a srozumitelně, že utrpení je následkem hříchu. Obdrželi jsme veliké světlo o zdravotní reformě. Proč tedy rozhodněji neusilujeme o potírání příčin, které vedou ke hříchu? Vidí-li naši lékaři ustavičný zápas s utrpením, usilují-li ustavičně o pomoc trpícím, jak mohou být klidní? Mohou se zdržet, aniž by varovně pozvedli svůj hlas? Jsou dobrotiví a milosrdní, jestliže nepoučují o přísné střídmosti jako léku proti nemoci? ^{7T 74.4}

Lékaři, studujte napomenutí, které Pavel napsal Římanům: „*Protož prosím vás bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou. A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*“ (Ř 12,1.2) ^{7T 75.1}

Duchovní práce v našich sanatoriích nemá být pod správou lékařů. Toto dílo si vyžaduje důmysl a takt a hlubokou známost Písma. Kazatelé s těmito schopnostmi by měli spolupracovat s našimi sanatorii. Měli by poukázat na význam střídmosti z křesťanského hlediska upozorněním, že tělo je chrámem svatého Ducha, připomenout lidem zodpovědnost, která na nich spočívá jako na Božím vykoupeném vlastnictví, aby jejich mysl a tělo bylo svatým chrámem, vhodným pro příbytek svatého Ducha. Bude-li otázka střídmosti předložena jako část evangelia, mnozí budou vidět svoji potřebu reformy. Uvidí škodlivost omamných nápojů a poznají že naprostá střídmost je jediným základem, na němž Boží lid může bezpečně stát. Dáme-li lidem toto poučení, budou se zajímat i o další úsek zvěsti Písma. ^{7T 75.2}

15. Význam pobytu v přírodě

Veliké zdravotní ústavy v našich městech, nazývané sanatorii, konají jen nepatrnou část té služby, kterou by mohly konat, kdyby byly umístěny tam, kde by nemocní měli příležitost přijímat požehnání pobytu ve volné přírodě. Byla jsem upozorněna na to, že sanatoria mají být zřizována na mnohých místech na venkově, a že dílo těchto ústavů velice přispěje pokroku zdravotního úsilí a šíření spravedlnosti. *7T 76.1*

Příroda je Božím požehnáním, pro zdraví těla, duše a ducha. Zdravým má sloužit k tomu, aby si udrželi zdraví a nemocným aby ozdravěli. Použitím vodoléčby můžeme mnohem lépe posloužit k ozdravení, než všemi možnými léky. *7T 76.2*

Na venkově nemocní nacházejí mnohé, co odvrací jejich pozornost od nich samých a od jejich utrpení. Na cokoliv se podívají, všude se mohou těšit z krásného díla přírody – květů, polí, stromů, bohatě obilných ovocem, lesních stromů vrhajících svůj vděčný stín, i kopců a údolí se svými různými odstíny zeleně a mnohými podobami života. *7T 76.3*

Nejen že jsou tímto okolím povzbuzeni, současně se učí poznávat ty nejvzácnější duchovní pravdy. Při pohledu na obdivuhodné Boží dílo je jejich mysl obrácena od viditelných věcí k neviditelným. Nádherná příroda je vede k přemýšlení o neposkvrněném kouzlu nové země, kde již nebude nic, co by mařilo krásu, nic znečišťujícího, nebo ničivého, nic co způsobuje nemoc a smrt. *7T 76.4*

Příroda je Božím lékařem. Čistý vzduch, radostný slunečný svit, překrásné květy a stromy, křoví a vinice – pohyb na volném vzduchu uprostřed této scenérie, je ozdravujícím elixírem života. Život v přírodě je jedinečným lékem, který potřebují mnozí nemocní. Jeho vliv mocně uzdravuje nemoc moderního života, života, který oslabuje a ničí tělesné, duševní a duchovní síly. *7T 76.5*

Jak blahodárné je tiché a volné prostředí venkova pro unavené nemocné, uvyklé na městský život v lesku mnoha světél a hluku ulic. Jak dychtivě se obracejí ke scénám přírody. Jak radostní by měli být pro přednost sanatoria na venkově, kde by mohli sedět ve volné přírodě, těšit se z paprsků slunce a dýchat vůni stromů a květů. V pryskyřici smrků a vůni jedlí, borovic a ještě mnoha jiných léčivých stromů je mnoho životodárných vlastností. Takové stromy bychom neměli nemilosrdně kácet. Radujte se z nich kde jich je dostatek a sázejte nové, kde je jich málo. *7T 77.1*

Chronicky nemocným nic tak nepomáhá ke zdraví a štěstí, jako život uprostřed půvabného venkovského prostředí. Zde i ti nejslabší mohou sedět nebo ležet na slunci nebo ve stínu stromů. Stačí, aby pozvedli své oči a viděli nad sebou krásu listů. Diví se, že si nikdy předtím nepovšimli, jak půvabné větve vytváří nad nimi živý baldachýn a poskytují jim žádoucí stín. Sladké vědomí klidu a osvěžení přichází na ně, když naslouchají šumění vánku. Ochabující duch ožívuje, ubývající síla se obnovuje. Mysl se nepozorovaně uklidňuje a horečnatý tep se ztišuje a vyrovnává. Jakmile nemocným přibývá síly, odvažují se udělat několik kroků za krásnými květinami – převzácnými posly Boží lásky trpící rodině zde dole. *7T 77.2*

Povzbuzujte nemocné k častějšímu pobytu ve volné přírodě. Plánovitě je udržujte venku, kde prostřednictvím přírody mohou mít společenství s Bohem. Umisťujte sanatoria na rozsáhlých pozemcích, kde mají pacienti možnost obdělávat půdu a být činní na čerstvém vzduchu. Takové cvičení spojeno s léčbou bude zázračně působit při obnově a posílení nemocného těla a k osvěžení vyčerpaných a ztracených duševních sil. Za těchto příznivých podmínek pacienti nebudou vyžadovat tolik péče, jako když jsou uzavřeni v některém městském sanatoriu. Ani nebudou na venkově tolik nakloněni k nespokojenosti a naříkání. Pohotově se budou učit duchovním pravdám a poznávat Boží lásku – ochotně uznají, že Ten, který tak obdivuhodně pečuje o ptáky a květiny, bude pečovat i o ty, kteří byli stvořeni k Jeho obrazu. Takto je poskytnuta příležitost lékařům a pomocníkům, aby oslovili duše, a oslavili Pána přírody před těmi, kteří hledají ztracené zdraví. *7T 78.1*

V nočním vidění jsem spatřila jedno venkovské sanatorium. Ústav nebyl veliký, byl však uprostřed krásných stromů, křoví, sadů a hájů. Poblíž byly zahrady, v nichž nemocné ženy mohly, když

chtěly, pěstovat květiny všeho druhu. Každá nemocná žena mohla pečovat o jiný záhon. Cvik na vzduchu v těchto zahradách byl plánovanou součástí pravidelné léčby. *7T 78.2*

Scéna za scénou míjela před mým zrakem. V jedné scéně jistý počet trpících nemocných právě došel k jednomu z našich venkovských sanatorií. V jiné jsem viděla tutéž společnost, ale jak byl změněn jejich vzhled – nemoc zmizela, pokožka byla jasná, tvář byla radostná – tělem i duší pronikal nový život. *7T 78.3*

Byla jsem také poučena, že když se ti, kteří byli nemocní a bylo jim v našich venkovských sanatoriích vráceno zdraví, vracejí do svých domovů, budou živým příkladem a mnoha jiným se dostane příznivého světla z proměny, která v uzdravených nastala. Mnozí nemocní a trpící odejdou z města na venkov a nebudou napodobovat způsoby a zvyklosti městského života. Budou chtít získat zdraví v některém z našich venkovských sanatorií. A tak i když jsme vzdáleni od měst dvacet i třicet mil, budeme moci sloužit lidu, a ti, kdo hledají zdraví budou mít příležitost získat ho za nejpříznivějších podmínek. *7T 79.1*

Bůh pro nás učiní divy, budeme-li u víře s Ním spolupracovat. Moudře si tedy počínejme, aby naše úsilí bylo nebem požehnáno a korunováno úspěchem. *7T 79.2*

Proč mladí mužové a mladé ženy, kteří chtějí získat poznání jak se starat o nemocné, nemají větší přístup k obdivuhodným zdrojům přírody? Proč by neměli být co nejpilněji poučováni o tom, jak oceňovat a jak používat tyto zdroje? *7T 79.3*

V umístění sanatorií se naši lékaři minuli cíle. Nevyužili darů přírody jak měli. Bůh chce, aby místa volena pro zdravotní službu, byla půvabná – aby nemocní byli obklopeni vším, co potěší jejich smysly. Kéž nám Bůh pomůže vynaložit všechno úsilí na to, abychom zužitkovali životodárnou moc slunce a čerstvého vzduchu. Budeme-li se jako lid věrně přidržovat Božího plánu ve zdravotní službě, budeme si vážit také přírodních zdrojů. *7T 79.4*

16. Ven z měst

Ti, kteří rozhodují o umístění našich sanatorií, modlitebně by měli zkoumat charakter a cíl našeho zdravotního díla. Ustavičně by měli pamatovat na to, že usilují o obnovu obrazu Božího v člověku. Jednou rukou mají přinášet lék k úlevě tělesně trpícím a druhou rukou evangelium na pomoc hříchem obtíženým duším. Takto mají pracovat jako skuteční misionáři. V mnoha srdcích mají zasít símě pravdy. *7T 80.1*

Při volbě místa pro naše sanatoria neměla by přicházet v úvahu žádná sobecká nebo osobní ctižádost. Kristus přišel na tento svět, aby nám ukázal jak žít a pracovat. Od Něj se učme nehledat pro naše sanatoria místa, která jsou nám nejpříjemnější, nýbrž taková místa, která jsou nejvhodnější pro dílo. *7T 80.2*

Dostala jsem světlo, že ve zdravotně-misijní práci jsme přišli o mnoho velikých možností tím, že jsme si neuvědomili potřebu změnit své plány, když šlo o umístování sanatorií. Boží vůlí je, aby tyto instituce byly zřizovány mimo měst. Měly by být budovány na venkově, podle možnosti v nejpůvabnějším okolí. V přírodě – Boží zahradě – nemocní vždy najdou něco co odvrátí jejich pozornost od nich samotných a jejich myšlenky pozvedne k Bohu. *7T 80.3*

Byla jsem poučena, že o nemocné bychom měli pečovat mimo ruchu měst, vzdáleni od ustavičného hluku, rachotu tramvají, vozíků a kočárů. Lidé, kteří přicházejí do našich sanatorií z venkova, vysoce si ocení tiché místo; a v tichém ústavu budou nemocní spíš ovlivněni Duchem Božím. *7T 80.4*

Překrásná byla zahrada Eden, domov našich prvních rodičů. Nádherné křoví a překrásné květiny pozdravovaly oko na každém kroku. V této zahradě byly nejrůznější stromy, mnohé z nich obtěžkány vonným a chutným ovocem. Na jejich větvích radostně pěli ptáci své chvalozpěvy. Adam a Eva ve své neposkvrněné čistotě se těšili z podívané a melodií ráje. A dnes, i když hřích vrhl svůj stín na zem, chce Bůh, aby Jeho dítky našly potěšení v díle Jeho rukou. Podle Božího plánu měli bychom svá sanatoria budovat ve volné přírodě; a čím víc se budeme přidržovat tohoto plánu, tím obdivuhodněji budou se uzdravovat trpící lidé. Pro svá výchovná a zdravotní střediska měli bychom volit místa vzdálená temných mraků hříchu, které visí nad velikými městy; tam kde Slunce Spravedlnosti může vycházet a „*zdraví bude na paprscích Jeho*“ (Mal 4,2). *7T 81.1*

Vedoucí našeho díla by měli poučovat lid, že sanatoria mají být zakládána v nejkrásnějším prostředí, tam, kde nedoléhá hluk města – měla by to být místa, kde moudrým usměrněním mohou být myšlenky nemocných spojeny s Božími myšlenkami. Znovu a znovu jsem popisovala taková místa; zdá se však, jako by to všechno bylo nadarmo. Nedávno jsem byla upozorněna velice jasně a přesvědčivě na přednosti budování našich ústavů obzvláště sanatorií a škol mimo měst. *7T 81.2*

Proč naši lékaři chtějí, abychom tyto ústavy budovali ve městech? Samo ovzduší měst je porušeno. V nich nemohou být bezpečně ochráněni ti nemocní, kteří mají co nejvíce přemáhat své převrácené choutky. Pro nemocné, kteří jsou obětí alkoholických nápojů, jsou městské hospody ustavičným pokušením. Budovat naše sanatoria tam, kde jsou obklopeny bezbožnostmi, znamená mařit úsilí o léčbu nemocných. *7T 81.3*

Stav ve městech bude čím dál tím pochybnější, a vliv městského prostředí bude zřejmě nepříznivý pro dílo našich sanatorií. *7T 82.1*

Z hlediska zdravotního, kouř a prach měst je velice škodlivý, a nemocní, kteří většinu svého času jsou uzavřeni mezi čtyřmi zdmi, často cítí, že ve svých pokojích jsou uvězněni. Když vyhlédnou z okna, vidí pouze domy, domy, domy. Lidé takto uzavření ve svých pokojích mají sklon přemýšlet nad utrpením a zármutkem. Nemocný člověk je často otráven svým vlastním dechem. *7T 82.2*

Mnoho jiných zel přichází na zřizování velikých zdravotních institucí ve velkých městech. *7T 82.3*

Proč olupovat nemocné o požehnání ozdravného venkovského života? Byla jsem poučena, že když nemocní budou povzbuzeni k tomu, aby vycházeli ze svých pokojů a trávili čas na čerstvém vzduchu, pěstovali květiny a vykonávali nějakou jinou lehkou příjemnou práci, jejich myšlenky budou odvráceny od nich samých k něčemu ozdravnému. Pohyb na čerstvém vzduchu by měl být pře-

depisován jako užitečná, životodárná nutnost. Čím delší dobu udržíme své pacienty venku, tím větší naději budou mít. Obklopte je překrásnou přírodou a zaveďte je mezi květiny a do prostředí zpěvavých ptáků, a jejich srdce se rozezpívá v souladu se zpěvy ptáků. Zavřete je do místnosti a ať jsou tyto místnosti sebeelegantněji zařízeny, budou mrzutí a zamračení. Popřejte jim požehnání života v přírodě a jejich duše bude povznesená. Uleví se tělu i duši. ^{7T 82.4}

„Ven z měst“ je moje poselství. Naši lékaři se o to měli zajímat již dávno. Doufám, modlím se a věřím, že se nyní probudí a uvědomí si důležitost venkovského života. ^{7T 83.1}

Blíží se čas, kdy veliká města budou navštívena Božími soudy. V malé chvíli tato města budou strašně otřesena. Nezáleží na tom jak veliké a jak pevné jsou tyto budovy, nezáleží na tom, jak mohou být zabezpečeny proti požáru. Stačil by nepatrný dotek Boží ruky a v několika minutách nebo hodinách jsou tyto stavby v troskách. ^{7T 83.2}

Bezbožná města našeho světa mají být smetena metlou zkázy. V neštěstích, která nyní dopadají na veliké budovy a veliké části měst, nám Bůh zjevuje, co přijde na celou zemi. Řekl nám: „*Od stromu pak fíkového naučte se podobenství tomuto: Když již ratolest jeho omládne, a listí se pučí, porozumíváte, že blízko jest léto. Taktéž i vy, když byste uzřeli toto všechno, vězte, že blízko jest a ve dveřích.*“ (Mt 24,32.33) ^{7T 83.3}

Cihlové a kamenné budovy nejsou tím nejvhodnějším materiálem pro stavbu sanatoria, neboť jsou všeobecně chladné a vlhké. Můžeme říci, že cihlová budova je půvabnější a že budova by měla být půvabná. My však potřebujeme prostranné budovy; a jestliže cihla je příliš drahá, pak musíme budovat ze dřeva. Musíme usilovat o šetrnost. Tuto potřebu nám diktuje velikost díla, které musí být vykonáno v mnoha odvětvích v Boží vinici. ^{7T 83.4}

Bylo namítáno, že nemocní se nebudou cítit v dřevěném stavění v bezpečí před ohněm. Jsme-li na venkově a ne ve městech, kde budovy jsou těsně vedle sebe, oheň by mohl vzniknout z vnitřku a ne zvenčí; a z toho důvodu by cihlová stavba nebyla o nic bezpečnější. Nemocným by se mělo vysvětlit, že kvůli zdraví má dřevěná stavba před cihlovou mnoho předností. ^{7T 84.1}

Po celá léta jsem dostávala zvláštní světlo, že svoji práci nemáme soustřeďovat do měst. Ruch a zmatek, který naplňuje tato města, podmínky, různé organizační společenské přesuny, byly by velikou překážkou našemu dílu. Lidé se snaží přivést do některých organizací ty, kteří jsou zapojení do různých oborů. Toto není Božím plánem, nýbrž plánem mocnosti, kterou bychom neměli žádným způsobem uznávat. Boží slovo se naplňuje; bezbožní se spolčují proto, aby byli zničeni. ^{7T 84.2}

Měli bychom použít všechny nám svěřené schopnosti ke zvěstování posledního varovného poselství světu. V tomto díle máme zachovat svojí individualitu. Nemáme se spojovat s tajnými společnostmi anebo odborovými svazy. Máme stát svobodní v Bohu, ustavičně očekávat od Krista poučení. Všechno naše jednání má být činěno ve vědomí důležitosti díla, které má být vykonáno pro Pána. ^{7T 84.3}

Byla jsem poučena, že města budou naplněna zmatkem, násilím, zločinností a že tyto věci se budou rozmáhat až do konce pozemských dějin. ^{7T 84.4}

17. Na venkově

V srpnu roku 1901, při návštěvě stanového shromáždění v Los Angeles, byla jsem v nočním vidění ve shromáždění. Jednalo se tam o výstavbu sanatoria v Jižní Kalifornii. Někteří tvrdili, že toto sanatorium by mělo být vystavěno v městě Los Angeles, a poukázalo se na námitky proti zřízení tohoto sanatoria na venkově. Jiní zas mluvili právě o venkovských přednostech. ^{7T 85.1}

Mezi námi byl Ten, který celou záležitost vysvětlil jasně a co nejprostěji. Řekl nám, že by bylo omylem zřizovat nějaké sanatorium v omezených prostorách města. Sanatorium by mělo mít větší pozemek, aby nemocní mohli pracovat venku na vzduchu. Neocenitelná je práce venku pro lidi nervově sklíčené a slabé. Měli by jim být svěřeny do péče květinové záhonky. Používáním hrábí, motyky a rýče se vyléčí z nejedné své nemoci. Lenost je příčinou mnoha nemocí. ^{7T 85.2}

Pobyt na čerstvém vzduchu prospívá tělu i duchu. Je to Boží ozdravný lék. Čistý vzduch, čerstvá voda, slunce, krásné přírodní prostředí – toto jsou Jeho prostředky k navrácení zdraví nemocným přirozeným způsobem. Nad stříbro a zlato má větší cenu pobyt na slunci, nebo ve stínu stromů. ^{7T 85.3}

Na venkově naše sanatoria mohou být obklopena prostředím květin, stromů, sadů a hájů. Lékaři a ošetřovatelé mohou snadno čerpat z přírodních jevů Boží poučení. Nemocným by měli ukázat na Toho, jehož ruka stvořila ty mohutné stromy, rostoucí travu a překrásné květy a povzbudit je, aby v každém otvírajícím se poupěti a pučícím květu viděli výraz Jeho lásky ke svým dětem. ^{7T 85.4}

Je výslovnou vůlí Boží, aby naše sanatoria byla zřizována pokud možno co nejdále od města. Podle možnosti tyto ústavy by měly být umístěny daleko, v tichém, odlehlém prostředí, kde nemocným bude poskytnuta příležitost poznávat Boží lásku a rajský domov našich prvních rodičů, který bude skrze Kristovu oběť člověku navrácen. ^{7T 86.1}

V úsilí o uzdravení nemocných měli bychom si posloužit krásným dílem Božího stvoření. Pohled na květiny, dozrávající ovoce a poslouchání radostného zpěvu ptactva, má zvláštní obveselující účinek na nervový systém. Z venkovského života získávají mužové, ženy a děti touhu po čistotě a nevinnosti. Vlivem povzbuzujících, oživujících a životodárných vlastností prostých léčebných prostředků přírody je činnost těla posílena, rozumové schopnosti probuzeny, představivost umocněna, duch oživen a mysl připravena poznávat krásu Božího světa. ^{7T 86.2}

Působením těchto vlivů, starostlivé péče a zdravé stravy nemocní nacházejí své ztracené zdraví. Slabý krok nabývá své pružnosti. Zrak získává svou jasnost, beznadějný člověk začíná doufat, kdysi umdlená tvář dostává radostný výraz. Naříkavý hlas ustupuje klidnému tónu, slova vyjadřují důvěru: „*Bůh je naše útočiště i síla, pomoc vždycky hotová.*“ (Ž 46,1) Zatažená naděje křesťana se vyjasňuje. Vrací se víra, je slyšet slova: „*Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.*“ „*Velebí duše má Hospodina, a veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli svém.*“ „*On dává ustalému sílu, a tomu, ježto žádné síly nemá, moci hojně udílí.*“ (Ž 23,4; L 1,46.47; Iz 40,29) Uznání Boží dobroty při těchto darech povzbuzuje mysl. Bůh je velice blízko a rád vidí, když si ceníme Jeho darů. ^{7T 86.3}

Když byla stvořena země, byla svatá a krásná. Bůh ji prohlásil za velice dobrou. Každá květinka, každý keř, každý strom odpovídal záměru svého Stvořitele. Všechno, na čem spočinul zrak, bylo milé a mysl naplňovalo myšlenkami o Boží lásce. Když satan svedl člověka do hříchu domníval se, že znemožní příliv Boží lásky plynoucí lidskému pokolení; místo toho však nastal ještě větší příliv nových a hlubších projevů Božího milosrdenství a dobroty. ^{7T 87.1}

Nebylo Božím záměrem, aby se Jeho lid tísnil v zalidněných městech, terasách a bytech. Na počátku usadil naše první rodiče v překrásné zahradě s půvabnou hudbou přírody, a On chce aby se

i dnes člověk radoval z těchto obrazů a melodií přírody. Čím více se dostáváme do užšího souladu s Božím původním plánem, tím příjemnější bude naše postavení pro obnovu a zachování zdraví. *7T 87.2*

18. Ne mezi bohatými

Mohlo by se nám zdát, že by bylo nejlépe pro naše sanatoria vyhledat místa mezi bohatými; že toto dá charakter našemu dílu a našim ústavům zajistí patronát. V podobném chápání není mnoho světla. „*Nepatřím, nač patří člověk.*“ (1 S 16,7) Člověk hledí na to vnější, Bůh hledí na srdce. Čím méně velikých staveb kolem našich ústavů, tím méně trápení. Mnozí zámožní majitelé jsou bezbožní a neuctiví. Zabývají se jen světskými myšlenkami. Světské zábavy, veselí a prostopášnost jim vyplňují čas. Výstřednost v odívání a přepych života stravuje jejich prostředky. Nebeští poslové nejsou vítáni v jejich příbytcích. Chtějí být co nejdál od Boha. Pro lidstvo je těžkým úkolem naučit se pokoře a obzvláště je to těžké pro člověka bohatého a samolibého. Ti, kteří nepamatují na konečné účtování s Bohem za všechno co mají, jsou v pokušení povýšenosti, jako kdyby pozemkové a bankovní bohatství mohlo je zbavit závislosti na Bohu. Plní pýchy a ješitnosti, hodnotí se podle míry svého bohatství. ^{7T 88.1}

Existuje mnoho bohatých lidí, kteří u Boha jsou jen nevěrnými správci. V jejich získávání a používání prostředků Bůh vidí kořistnictví. Zapomenuli na toho velikého Majitele všeho, a nepoužili prostředky svěřené k tomu, aby pomáhali trpícím a utiskovaným. Nashromáždili si hněv ke dni hněvu; neboť Bůh odplatí každému podle skutků jeho. Tito lidé zneuctívají Boha. Jejich modlou je vlastní já. Zapomínají na milosrdenství a nahrazují ho lakomstvím a útiskem. Bůh říká: „*Zdali pro takové věci nemám jich navštívit?*“ (Jr 9,9) ^{7T 88.2}

Bohu by se jistě nelíbilo, kdyby kterýkoli z našich ústavů byl umístěn v takové obci, ať jsou přednosti toho jakkoli velké. Sobečtí, zámožní lidé ovlivňují mysl jiných a nepřítel by je použil za překážku na naší cestě. Špatní společníci vždy škodí zbožnosti a oddanosti a takovým spolčováním mohou být podkopány Boží zásady. Bůh chce, aby se žádný z nás nepodobal Lotovi, který se rozhodl pro místo, kde on i jeho rodina byli v ustavičném styku se zlem. Lot přišel do Sodomy bohatý; odcházel odtud nic nemaje, veden rukou anděla, zatím co poslové hněvu čekali na vylití ohně, který měl zničit obyvatele tohoto velice privilegovaného města a vymazat jeho úchvatnou krásu, a učinit prázdným a pustým to místo, které Bůh kdysi učinil velice krásným. ^{7T 89.1}

Naše sanatoria by neměla být situována v blízkosti obydlí boháčů, kde by na ně pohlíželi jako na dráždivo a trn v oku, a byly nepříznivě posuzovány proto, že přijímají trpící ze všech tříd. Čisté a neposkvrněné náboženství vytváří ze všech dítek Božích jedinou rodinu, spojenou s Kristem v Bohu. Duch světa je však pyšný, stranický, výlučný, upřednostňující pouze některé. ^{7T 89.2}

Své budovy bychom neměli stavět v blízkosti domů slavných lidí tohoto světa; v případě potřeby zanechají společnost a přijdou do osamělejších míst. Bohu se nelíbíme budováním sanatorií mezi lidmi výstřední módy a života, a kteří jsou přitahováni těmi, kdo si mohou dovolit veliký přepych. ^{7T 89.3}

19. Promyšlené budování

Jako Boží lid nemůžeme napodobovat zvyky, záměry, způsoby či módu světa. Nejsme ponecháni, abychom napodobovali světské vzory a svůj úspěch opírali jen o zevnějšek. Pán nám jasně řekl, co je zdrojem naší síly. „*Toto je slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.*“ (Za 4,6) Těm, kteří chodí po Jeho cestě, Pán uděluje sílu k požehnané službě. Oni závisí na Bohu a Jemu musí vydat počet, jakým způsobem používají hřivny, které jim svěřil. Musí si uvědomit, že jsou Božími správci a musí se snažit oslavit Jeho jméno. *7T 90.1*

Ti, kteří z celého srdce milují Boha, budou mít úspěch. V Kristu přestanou pozorovat sebe a světské zájmy nebudou na ně působit žádným svůdným vlivem. Uvědomí si, že vnější okázalost nedává žádnou sílu. Ne paráda a vnější vzhled správně představí dílo, které jako Boží vyvolený lid máme konat. Kristova milost by měla zdobit všechny ty, kteří pracují v našich zdravotních ústavech. Ona je vybaví tím nejlepším vlivem. *7T 90.2*

Pán s námi vážně počítá. Jeho zaslíbení je nám dáno za podmínek, že budeme věrně plnit Jeho vůli; a proto v budování sanatorií On by měl být na prvním i posledním místě a tím nejlepším ve všem. *7T 90.3*

Všichni, kdo jsou v Boží službě měli by dbát na to, aby touha po okázalosti nezavedla jiné do povolnosti a sebechvály. Bůh nechce aby se někdo z Jeho služebníků pouštěl do zbytečně nákladného podnikání, které příliš zadlužuje lid a zbavuje jej prostředků, které by pomohly při šíření Božího díla. Pokud ti, kdo tvrdí, že věří pravdě pro přítomnou dobu, krácejí po Boží cestě, konají spravedlnost a soud, mohou očekávat, že Pán je bude blažit zdarem. Když se však rozhodnou opustit úzkou cestu, přivedou zkázu na sebe i na ty, kdo na ně pohlížejí jako na své vůdce. *7T 90.4*

Ti, kteří řídí budování zdravotních ústavů musí ukazovat správný příklad. Pokud jde o peníze, neměli by používat víc, než si to vyžaduje naprostá nutnost. Boží dílo mělo by být usměrněno s ohledem na potřeby všech částí Jeho vinice. Jsme členy jedné rodiny, děti jednoho Otce, a příjem Páně musí být použit s ohledem na zájmy Jeho díla na celém světě. Pán hledí na všechny části pole a Jeho vinice má být pěstována jako celek. *7T 91.1*

Nesmíme vyčerpat na několika málo místech všechny prostředky z pokladny, nýbrž tak pracovat, abychom dílo budovali na mnoha místech. Pro rozšíření Božího království musíme vstoupit do nových polí. To, čím se dílo vyznačuje, musíme budovat i v ostatních částech vinice. Pán nám nedovoluje, abychom v Jeho službě plánovali sobecky. On nám zakazuje přijmout takové plány, které naše sousedy připraví o ty vymoženosti, které by jim umožnily aktivně se podílet na zvěstování pravdy. Své sousedy máme milovat jako sami sebe. *7T 91.2*

Musíme také pamatovat, že naše práce se musí shodovat s naší vírou. Věříme, že Pán brzy přijde. Neměla by být tato naše víra zvýrazněna i v tom co budujeme? Vynaložíme příliš mnoho peněz na stavby, které budou brzy zničeny v tom velikém požáru? Naše prostředky znamenají duše a mají být použity pro šíření pravdy mezi těmi, kteří kvůli hříchu jsou pod Božím odsouzením. Uskromněme proto své ctižádostivé plány; varujme se výstřednosti nebo neprozřetelnosti, abychom nevyprázdnili Boží pokladnu a stavitelé by neměli prostředky k provedení naléhavých prací. *7T 91.3*

Mnohem více peněz než bylo nutné, se vynaložilo na vybudování našich starších ústavů. Ti, kteří to udělali, se domnívali, že tato okázalost bude reprezentovat dílo. Avšak toto tvrzení není žádnou omluvou zbytečných vydání. *7T 92.1*

Bůh chce, aby pokorný, tichý a laskavý duch Mistra, který je Majestátem nebes, Králem slávy, ustavičně byl zjevován v našich ústavech. Nestudujeme Kristův první příchod jak bychom měli. Kristus přišel proto, aby nám byl ve všem příkladem. Jeho život byl životem přísného sebezapírání. Následujeme-li Jeho příklad, nikdy zbytečně neutratíme prostředky. Nikdy bychom neměli usilovat o vnější okázalost. Naši okázalostí by mělo být to, aby světlo pravdy vyzařovalo z našich dobrých skutků, aby Bůh mohl být oslaven používáním těch nejlepších metod pro uzdravení a úlevu trpícím.

Dílu dáme určitou pečeť ne tím, že prostředky věnujeme do velikých budov, nýbrž tím, že zachováme vznešenou úroveň náboženských zásad ušlechtilým, Kristu podobným charakterem. ^{7T 92.2}

Omyly, které byly učiněny při budování v minulosti, měli by být varovným napomenutím pro naši budoucnost. Měli bychom si všímat toho, kde jiní klesli a místo abychom jejich omyly napodobovali, měli bychom usilovat o nápravu. V celém pokroku našeho díla musíme pamatovat na nutnost šetrnosti. Nesmí zde jít o žádná zbytečná vydání. Pán má brzy přijít a náš budovatelský rozhled má odpovídat naší víře. Naše prostředky mají být použity na to, abychom zařizovali příjemné pokoje, zdravé prostředí a podávali zdravou stravu. ^{7T 92.3}

Naše představy o budování a zařizování našich ústavů má utvářet a usměrňovat skutečné, praktické vědomí toho, co znamená pokorné chození s Bohem. Nikdy bychom se neměli domnívat, že je nutné abychom vypadali jako bohatí. Nikdy bychom neměli pokládat vnější lesk za prostředek úspěchu. To je klam. Touha po zevnějšku, který není v každém směru přiměřený dílu, které nám dal konat Bůh; zevnějšek, který lze udržet pouze za cenu velikých vydání, je nemilosrdný tyran. Je to jako rakovina, která se vždy zakusuje do živého. ^{7T 93.1}

Lidé se zdravým úsudkem dají přednost pohodlí před okázalostí a leskem. Mylné je domnění, že okázalým zevnějškem získáme více pacientů a tím i více prostředků. I kdyby nám tento způsob přivedl více zájemců, nemohli bychom souhlasit s tím, aby naše sanatoria byla vybavena podle marnivých představ této doby. Křesťanský vliv má příliš velikou cenu, než abychom ho takto obětovali. Všechno okolí vně i uvnitř našich ústavů musí být v souladu s Kristovým učením a vyznáním naší víry. Naše dílo ve všech svých odvětvích by mělo být příkladem ne okázalosti a výstřednosti, nýbrž posvěceného úsudku. ^{7T 93.2}

Ne velké a drahé budovy; ne přepychové zařízení; a také ne stoly obtížené různými pochoutkami, zaručí našemu dílu vliv a úspěch. Je to víra skrze lásku dělající a očišťující duši; je to ovzduší milosti, které obklopuje věřícího. Svatý Duch ovlivňující mysl a srdce, nás činí vůní života k životu a přivádí Boží požehnání na Jeho dílo. ^{7T 93.3}

Bůh i dnes může mít společenství se svým lidem a dát mu moudrost, aby konal Jeho vůli, jak měl společenství se svým lidem ve staré době a dal mu moudrost při budování svatostánku. Při této stavbě projevil určitou moc a majestát; a Jeho jméno má být uctíváno v budovách, které jsou stavěny i dnes k Jeho poctě. Věrnost, stálost a způsobilost mají být zřejmé v každém odvětví. ^{7T 93.4}

Ti, kteří rozhodují o budování sanatoria, mají představit pravdu prací v duchu a lásce Boží. Jako Noe ve své době varoval svět budováním archy, tak věrným budováním Božích ústavů, bude zvěstováno poselství a srdce některých budou přesvědčena a obrácena. Pracovníci by měli očekávat ustavičnou pomoc od Krista, aby vystavěné ústavy nebyly vybudovány nadarmo. Zatím co výstavba pokračuje, necht' pamatují, že jako v době Noemově a Mojžíšově se Bůh postaral o každou maličkost, potřebnou pro archu a svatostánek, tak i dnes při budování Jeho ústavů sám bdí nad celým dílem. Necht' pamatují, že ten veliký Mistr Stavitel, svým slovem, Duchem a moudrostí chce usměrňovat své dílo. Měli by si najít čas, aby na modlitbě žádali od Něho radu. Hlas modlitby a melodie svatého zpěvu měly by se vznášet jako příjemná vůně. Všichni by si měli uvědomovat svojí naprostou závislost na Bohu; měli by pamatovat, že budují ústav z něhož se bude šířit dílo, které má věčný význam a že účastí v tomto díle mají se stát Božími spolupracovníky. Naším heslem vždy má být: „Hleďme na Ježíše“ a ujištění nám zní: „*Vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě.*“ (Ž 32,8) ^{7T 94.1}

20. Ne pro milovníky zábav

Naším zdravotním pracovníkům v Jižní Kalifornii

Mám určité poselství pro náš lid v Jižní Kalifornii. Pán od něho nežádá, aby budoval zařízení pro pohodu turistů. Budovat za tímto účelem by nebylo příkladným počínáním Božího lidu. Výsledek by neospravedlnil vynaložené úsilí. *7T 95.1*

Proč zřizujeme sanatoria? – Proto, aby nemocným bylo napomoženo v jejich tělesném utrpení, a dostalo se jim také duchovní pomoci. Pro svůj zdravotní stav jsou povolní posvěcujícímu vlivu zdravotních misionářů, kteří usilují o jejich uzdravení. Pracujme moudře, v zájmu jejich nejvyššího blaha. *7T 95.2*

Naše sanatoria nejsou hotely. Do našich sanatorií přijímejte pouze ty, kteří chtějí přijmout správné zásady, kteří přijmou takový pokrm, který jim podle svého svědomí můžeme předložit. Kdybychom nemocným měli dovolit mít lihové nápoje ve svých pokojích, anebo jim měli podávat maso, nemohli bychom jim poskytnout tu pomoc, pro kterou k nám přišli. Lidem musí být známo, že ze svých sanatorií a zdravotních restaurací tyto články zásadně vylučujeme. Neusilujeme snad o to, aby naši bližní byli zbaveni bolesti a nemoci a těšili se zdravím a silou? Buďme proto věrni zásadám jako magnetická střelka pólu. *7T 95.3*

Ti, kdo usilují o záchranu duší, nesmí se pouštět do světského způsobu plánování. Kvůli přízni bohatých nesmí plánovat tak, že tím bude zneuctěno jejich vyznání víry. Nesmí prodat svoji duši za peníze. Nesmí konat nic, co může zabrzdit dílo Boží, a snížit normu spravedlnosti. Jsme Božími služebníky, a máme být Jeho spolupracovníky, konat Jeho dílo, Jeho způsobem, aby všichni pro něž pracujeme, viděli že toužíme po vyšší úrovni svatosti. Ti, s nimiž přicházíme do styku mají vidět, že o sebezapírání a oběti nejen mluvíme, nýbrž že je ve svém životě zjevujeme. Náš příklad má povzbuzovat ty, s nimiž se stýkáme při své práci, aby se lépe obeznámili s věcmi Božími. *7T 95.4*

Máme-li se pustit do nákladného budování sanatoria pro záchranu nemocných a trpících, musíme tak naplánovat své dílo, aby lidem potřebujícím naši pomoci, bylo skutečně napomoženo. Měli bychom učinit všechno co je v našich silách pro uzdravení těla; největší zájem bychom však měli věnovat uzdravení ducha. Těm, kteří přicházejí do našich sanatorií bychom měli ukázat cestu spasení, aby mohli činit pokání, a uslyšet slova: „*Tvé hříchy jsou ti odpuštěny; jdi v pokoji, a nehřeš již více.*“ (viz L 5,20; J 8,11) *7T 96.1*

Zdravotně misijní dílo v Jižní Kalifornii se nemá šířit prostřednictvím jediného ústavu, zřízeného pro pohodu pestré požitkářské společnosti, s vlastními neukázněnými nápady a způsoby. Takový ústav by pohltil čas a síly pracovníků potřebných na jiném místě. Naši schopní lidé by měli pracovat v našich sanatoriích, zřízených a vedených za účelem přípravy lidí pro přijetí Kristova evangelia. *7T 96.2*

Čas a síly našich lidí, kteří dovedou vést dílo podle Božího usměrnění, nesmíme promarnit v nějakém ústavě pro pohodu a pobavení požitkářů, jejichž hlavním zájmem je vlastní uspokojení. Duchovní bezpečnost pracovníků by v takovém ústavě byla ohrožena. Ochraňujme naši mládež před všemi podobně nebezpečnými vlivy. Kdyby naši bratři měli přistoupit na takové podnikání, nemohli by v žádném případě pokračovat v díle záchranu duší, jak si možná myslí. *7T 97.1*

Naše sanatoria by měla být budována za jediným účelem, a tím je pokrok přítomné pravdy. Měli bychom je tak spravovat, aby nemocní byli osloveni mocným vlivem této pravdy. Jednání pracovníků, správcem počínaje a dělníkem zastávajícím to nejskromnější postavení konče, mělo by být výmluvným svědectvím o pravdě. Ústav má být cele proniknut duchovním ovzduším. Světu máme přinést varovné poselství, a naše opravdovost a odevzdanost Boží službě má oslovit ty, kteří přicházejí do našich sanatorií. *7T 97.2*

Jakmile je to jen možné, měli bychom vybudovat sanatoria na různých místech Jižní Kalifornie. Začneme na různých místech. Je-li to možné, měli bychom opatřit pozemek, na němž jsou již budovy vystavěny. Pak podle potřeby a možnosti můžeme ústav rozšířit. *7T 97.3*

Žijeme na samém sklonku dějin této Země a musíme si počínat opatrně, snažit se pochopit vůli Boží, a naplnění Jeho Duchem, usilovat o nejlepší prospěch Jeho díla, a zvěstovat varovné poselství všelijak pobloudilému, oklamanému a v hříchu hynoucímu světu. *7T 97.4*

V Jižní Kalifornii lze koupit různé majetky na nichž jsou již vystavěny budovy vhodné pro zdravotní dílo. Některé z nich bychom měli zakoupit, a pustit se do rozumného a svědomitého zdravotního díla. V Jižní Kalifornii bychom měli vybudovat několik sanatorií k prospěchu zástupů, které přicházejí v naději, že získají zdraví. Byla jsem poučena, že nyní je příležitost dostat se k těm, kteří se tísní ve zdravotních ústavech Jižní Kalifornie, a že pro jejich ošetření lze také něco vykonat.

7T 98.1

„Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte oči svých, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni.“ (J 4,35) 7T 98.2

Po celé měsíce jsem na svém srdci nesla starost o zdravotně misijní dílo v Jižní Kalifornii. Nedávno jsem obdržela mnoho světla o tom, jak Bůh chce, abychom usměrnili zdravotní dílo. Nemocné musíme vybízet k tomu, aby mnoho času věnovali pobytu na čerstvém vzduchu. Mám říci našim bratřím, aby vyhlédli levnější, vhodný majetek, ve zdravém prostředí, výhodném pro léčebné účely. *7T 98.3*

Místo toho, abychom všechny prostředky jimiž disponujeme věnovali do jednoho zdravotního ústavu, měli bychom zřídit menší sanatoria na mnoha místech. Brzy budou mít zdravotní podniky v Jižní Kalifornii větší cenu než mají nyní. Dnes je vhodná doba, abychom vstoupili do těchto polí a začali zde budovat zdravotně misijní dílo. *7T 98.4*

21. Centralizace

St. Helena, Kalifornie,

4. září 1902

Vedoucím našeho zdravotního díla

Drazí bratři,

Pán pracuje nestranně pro každý úsek své vinice. Pouze lidé dezorganizují Jeho dílo. On nedává svému lidu přednost shromáždění tolika finančních prostředků, aby zakládali instituce na několika málo místech, aby nezbylo nic pro vybudování podobných ústavů na jiných místech. 7T 99.1

Mnohé musí být vybudováno v amerických městech a obzvláště v městech Jihu, kde dosud bylo jen málo učiněno. A v cizích zemích je třeba otevřít mnoho zdravotně misijních podniků a úspěšně je rozvíjet. Zakládání sanatorií je zrovna tak důležité v Evropě i v jiných cizích zemích, jako v Americe. 7T 99.2

Pán chce, aby Jeho lid měl správnou představu o díle, které má být vykonáno, a jako věrný správce má Jeho lid usilovat v investování finančních prostředků. Pán chce, aby se při budování počítalo vydání, a zjistilo se zda mají dost na dokončení započatého díla. Pán jim také chce připomenout, že nemají sobecky sbírat všechny možné prostředky, aby je investovali v několika málo místech, nýbrž aby pamatovali na mnohá jiná místa, kde je zapotřebí vybudovat ten či onen ústav. 7T 99.3

Podle světla, které jsem dostala, správcové našich institucí a obzvláště nově založených sanatorií mají starostlivě šetřit při vynakládání prostředků, aby mohli pomáhat podobným institucím, které mají být vybudovány v jiných částech světa. I když mají velkou sumu peněz v pokladnici, měli by plánovat tak, aby pamatovali na rozmach velikého Božího misijního pole. 7T 99.4

Není podle Boží vůle aby Jeho lid všude stavěl obří sanatoria. Je zapotřebí vybudovat mnoho sanatorií. Nemají být velká, avšak dostatečně vybavená pro vykonání dobrého a úspěšného díla. 7T 100.1

Byla jsem upozorněna na dílo výchovy ošetřovatelů a zdravotních misijních evangelistů. Toto dílo nemáme soustředit na jedno místo. V každém založeném sanatoriu mladí mužové a mladé ženy by měli být vzdělanými zdravotními misionáři. Pán jim otevře cestu, budou-li pracovat pro Něho. 7T 100.2

Důkazy, které jsou před námi, jako je naplnění proroctví, mluví, že konec všech věcí je blízko. Mnoho práce je nutno vykonat daleko od míst, kde v minulosti naše dílo bylo velice soustředěno. 7T 100.3

Privádíme-li proud vody do zahrady, abychom jí zavlažili půdu, nemyslíme na zavlažení jednoho místa a nenecháváme některé části suché, které by na nás volaly „dej nám vody“. A přece na několika málo místech se dílo neslo vpřed tak, že se zanedbalo veliké pole. Zůstanou tato opuštěná místa pustá? Ne. Necht' proud teče na každé místo a přinese radost a úrodu. 7T 100.4

Nikdy nesmíme spoléhat na světské uznání a postavení. Při zřizování ústavů se nikdy nemáme pokoušet soutěžit se světskými ústavy, ani co do velikosti, nebo lesku. Zvítězíme ne budováním masivních staveb, soupeřením s našimi nepřáteli, nýbrž v pěstování křesťanského ducha – ducha pokory a lásky. Daleko lepší je kříž a zklamané naděje s věčným životem na konec, než žít s knížaty a ztratit nebesa. 7T 100.5

Spasitel lidstva se narodil ze skromného pokolení v hříchu zlořečeném, bezbožném světě. Vyrostal v temnotě Nazareta, malého galilejského městečka. Své dílo započal v chudobě a bez světské slávy. Bůh uvedl evangelium zcela jiným způsobem, než jakým mnozí v našich dnech pokládají za moudré zvěstovat totéž evangelium. 7T 101.1

Na samém počátku údobí evangelia učil, aby Jeho církev nespolehala na světskou slávu a lesk, nýbrž na moc víry a poslušnosti. Přízeň Boží má větší cenu než zlato a stříbro. Moc Jeho ducha má nedostižnou hodnotu. 7T 101.2

Pán říká: „Budovy dají charakter mému dílu pouze tehdy, když ti, kteří je budují, sledují mé naučení o budování ústavů. Kdyby ti, kteří spravovali a udržovali dílo v minulosti, byli vždy ovlá-

dání čistými, nesobeckými zájmy, nikdy by nebylo sobeckého shromažďování velikého obnosu mých prostředků na jedno nebo dvě místa. Ústavy by měly být zřízeny na mnoha místech. Símě pravdy zaseto ve více polích by vyrostlo a přineslo užitek k mé slávě. *7T 101.3*

Nyní se má soustředit pozornost na ta místa, jež dosud byla zanedbána. Můj lid má neprodleně vykonat pronikavé dílo. Ti, kteří s čistotou úmyslu se mi plně zasvěcují tělem, duší i duchem, budou pracovat mým způsobem a v mém jménu. Každý bude plnit své poslání a přitom hledět na mne, svého Vůdce a Rádce. *7T 101.4*

Já vyučím neznalého a nebeskou mastí pomažu oči mnohých, kteří jsou nyní v duchovní temnotě. Probudím si nástroje, které splní mou vůli a připraví lid, který obstojí přede mnou v době konce. Na mnoha místech, která již dříve měla být vybavena sanatorii a školami, zřídím své ústavy a tyto ústavy stanou se výchovnými středisky pro vzdělání pracovníků.“ *7T 101.5*

Pán bude působit na mysl lidí neočekávaným způsobem. Někteří, zdánlivě nepřátelé pravdy, z Boží prozřetelnosti investují svoje prostředky k rozhojnění svého majetku a vybudování domů. V příhodnou dobu toto své vlastnictví nabídnou jako shromažďovací místa, za cenu daleko nižší než stojí. Náš lid v těchto obětech postřehne Boží ruku a přijme tyto hodnotné statky k užítku pro výchovné dílo. Bude s nimi počítat a spravovat je pokorně v sebezapření a sebeobětování. Takoví zámožní lidé nevědomky připravují prostředky, které umožní Božímu lidu, aby Jeho dílo rychle postupovalo vpřed. *7T 102.1*

Na různých místech mají být obstarány tyto statky, aby byly použity pro účely sanatorií. Náš lid měl by střežit příležitosti k opatření těchto statků i daleko z měst, kde jsou budovy již postaveny a s příslušnými sady. Půda je vzácným majetkem. Vedle našich sanatorií by měly být skromné pozemky, které by se daly použít k stavbě příbytků pro pomocníky, kteří se vzdělávají pro zdravotně misijní dílo. *7T 102.2*

Znovu a znovu mi bylo ukázáno, že není rozumné budovat obří ústavy. Není to velikost některého ústavu, která vykoná pro duše to největší dílo. Takové mamutí sanatorium vyžaduje mnoho pracovníků. A kde jsou mnozí pospolu, je nanejvýš těžké udržet vysokou duchovní úroveň. Ve velkém ústavu se častokrát stává, že zodpovědná místa zastávají pracovníci, kteří nesmýšlejí duchovně a nejednají moudře s těmi, kteří by při rozumném nakládání byli přesvědčeni a obrácení. *7T 102.3*

Ani čtvrtina díla nebyla vykonána pro otevření Písma nemocným, což mělo být vykonáno, a což by bylo vykonáno v našich sanatoriích, kdyby pracovníci sami přijali důkladné vzdělání v náboženském směru. *7T 103.1*

Tam, kde je mnoho pracovníků na jednom místě, vyžaduje se život mnohem vyššího duchovního tónu, než jaký byl v našich velikých sanatoriích. *7T 103.2*

Jsme na prahu věčného světa. Soudy Boží již začaly padat na obyvatele země. Bůh posílá tyto soudy, aby přivedl lidi k rozumu. Ve všem co dovolí aby se přihodilo na našem světě, sleduje jistý cíl a chce, abychom tak duchovně smýšleli, že budeme schopni postihnout Jeho působení v událostech tak neobvyklých v minulosti, avšak nyní téměř denně se objevujících. *7T 103.3*

Máme před sebou veliké dílo – závěrečné dílo zvěstování posledního Božího poselství hříšnému světu. Co jsme však vykonali pro rozšíření tohoto poselství? Pohleďte prosím na ta mnohá, přemnohá místa, kam dosud ještě nikdo nevstoupil. Podívejte se na naše pracovníky jak stále přeshlapují na jednom místě, zatím co kolem nich je zanedbaný svět ležící v bezbožnosti a porušenosti, svět dosud bez výstrahy. Pro mne je to strašný obraz. Jak zarážející lhotejnost projevujeme k potřebám hynoucího světa. *7T 103.4*

22. Znamení našeho povolání

Byla jsem poučena, že naše zdravotní ústavy mají být Božími svědky. Byly zřízeny pro úlevu nemocným a trpícím, k probouzení duchovního zájmu, k rozšíření světla a pro pokrok reformy. Správně vedené instituce, budou prostředníky při šíření reformních zásad, nutných k přípravě lidu pro příchod Páně a to mezi mnohými lidmi, k nimž bychom jinak neměli přístup. *7T 104.1*

Mnozí z návštěvníků našich ústavů jsou přesvědčeni o Boží přítomnosti v ústavu který navštěvují, a jsou velice přístupni duchovnímu vlivu, který tu převládá. Kdyby všichni lékaři, ošetřovatelé a pomocníci chodili obezřetně před Pánem, pak by s těmito muži a ženami nejednali jen ve své lidské síle. Každá instituce, jejíž pomocníci jsou posvěceni, je proniknuta božskou mocí a nemocní obdrží nejen úlevu ve svém tělesném utrpení, nýbrž najdou léčivý balzám i pro hříchem nemocnou duši. *7T 104.2*

Vedoucí mezi naším lidem měli by zdůrazňovat nutnost mocného náboženského vlivu, který musí být udržen v našich institucích. Pán chce, aby tyto ústavy byly zřizovány tam, kde bude poctěn slovem i skutkem; na místech, kde Jeho zákon bude vyvýšen a kde pravdy Písma vyniknou. Zdravotní misionáři mají konat veliké dílo pro Pána, mají být duchovně probuzeni, mají bdít v celém křesťanském odění a mužně bojovat. Mají být věrni svému Vůdci, poslouchat Jeho příkázání a nezapomínat zjevovat znamení svého povolání. *7T 104.3*

Zachovávání soboty je znamením mezi Bohem a Jeho lidem. Nestydíme se nést toto znamení, které nás odlišuje od světa. Když jsem o tom přednedávnem v noci uvažovala, ten Mocný nám radil, abychom studovali naučení o sobotě daná izraelskému lidu. Pán jim řekl: „*Ty pak mluv k synům Izraelským a rci: A však sobot mých ostříhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji. Protož ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám... Šest dní děláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpočinutí jest, svatost Hospodinu. Každý, kdož by dělal dílo v den sobotní, smrtí umře. Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a syny izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul.*“ (Ex 31,13-17) *7T 105.1*

Sobota je vždy znamením, které odlišuje poslušného od neposlušného. Satan se mistrně snažil odstranit a znehodnotit čtvrté přikázání, aby se Boží znamení ztratilo ze zřetele. Křesťanský svět pošlapal sobotu Hospodinovu a zachovává den odpočinku, který ustanovil nepřítel. Bůh však má svůj věrný lid. Jeho dílo má jít vpřed správným směrem. Lid, který nosí Jeho znamení, má vybudovat sbory a ústavy jako Jeho památníky. Tyto instituce, sice skromného vzhledu, budou stále přinášet svědectví proti falešnému dni odpočinku zřízenému satanem, a ve prospěch soboty, kterou ustanovil Pán v ráji, když jitřní hvězdy spolu plesaly a těšili se všichni synové Boží. *7T 105.2*

Duch neúcty a nedbalosti v zachovávání soboty ohrožuje naše sanatoria. Na zodpovědných lidech ve zdravotně-misijním díle spočívá povinnost dávat naučení lékařům, ošetřovatelům a pomocníkům o posvátnosti Božího svatého dne. Každý lékař by se měl obzvláště vynasnažit dát správný příklad. Povaha jeho povolání vede jej přirozeně k tomu, aby se cítil ospravedlněn koná-li v sobotu mnohé, čeho by se měl zdržet. Jak jen možno, měl by si své dílo tak rozvrhnout, aby nemusel vykonávat své pravidelné povinnosti. *7T 106.1*

Lékaři a ošetřovatelé jsou častokrát vyzváni, aby v sobotu posloužili nemocnému a mnohdy je pro ně nemožné aby si odpočinuli, nebo navštívili shromáždění. Potřeby trpícího lidstva nesmí být nikdy zanedbány. Svým příkladem nám Spasitel ukázal, že je zcela správné trpícím v sobotu pomáhat. Avšak zbytečná práce, jako jsou obvyklé zákroky a operace, které mohou počkat, měly by být odloženy. Pacienti by měli pochopit, že lékaři a pomocníci potřebují také jeden den k odpočinku. Měli by pochopit, že tito pracovníci mají bázeň Boží, chtějí zachovat svatý den, který Bůh sám oddělil pro své následovníky, a přikázal zachovávat jako znamení mezi Ním a jimi. *7T 106.2*

Vychovatelé a žáci našich zdravotních institucí by měli pamatovat, že správné zachovávání soboty znamená mnoho pro ně i pro pacienty. Zachováváním soboty podle Božího příkazu vztyčují znamení svého poslání a jasně dávají najevo, že jsou na Boží straně. *7T 106.3*

Nyní i nadále máme stát jako odlišný a zvláštní lid, zbavený všech světských způsobů jednání, jemuž nepřekáží přístup k těm, kteří nemají moudrost k rozlišení Božích požadavků tak jasně vyložených v Jeho zákoně. Všechny naše zdravotní instituce jsou zřízeny jako instituce adventistů s. d., aby představovaly různé rysy evangelijního zdravotně-misijního díla a tak připravily cestu pro příchod Páně. Máme ukázat, že chceme pracovat v souladu s nebesy. Máme přinášet svědectví všem národům, pokolením a jazykům, že jsme lidem, který miluje a bojí se Boha, který zachovává památku Jeho stvoření, znamení mezi Ním a poslušnými dětmi, jež On posvěcuje. Jasně máme ukázat svoji víru v brzy přicházejícího našeho Pána na nebeských oblacích. *7T 106.4*

Jako lid jsme byli velice pokořeni jednáním některých našich bratří na zodpovědných místech, kteří se uchýlili od starých mezníků. Jsou takoví, kteří v zájmu svých plánů, zapřeli svými slovy svoji víru. Toto ukazuje jak málo lze spoléhat na lidskou moudrost a lidský úsudek. Nyní jako nikdy předtím potřebujeme vidět nebezpečí nepozorovaného odtržení od věrnosti Božím přikázáním. Musíme si uvědomit, že Bůh nám dal rozhodné poselství k varování světa, jako dal Noemovi varovné poselství pro předpotopní lid. Náš lid by se měl mít na pozoru, aby nezmenšoval význam soboty v zájmu jednoty s nevěřícími. Měli by se varovat toho, aby se neuchýlili od zásad naší víry a dávali najevo, že v přizpůsobování se světu není nic zlého. Měli by se děsit přijímat radu kohokoliv a v jakémkoli postavení, kdo pracuje proti tomu, co Bůh vykonal, aby zachránil svůj lid oddělený od toho světa. *7T 107.1*

Pán zkouší svůj lid, aby viděl, kdo zůstane věrný zásadám Jeho pravdy. Naším posláním je zvěstovat světu první, druhé a třetí andělské poselství. Abychom splnili své povinnosti, nesmíme svými nepřáteli ani pohrdat, ani se jich bát. Smluvně se spolčovat s těmi, kdo nejsou z našich řad není podle Boží vůle; laskavě a zdvořile máme zacházet s těmi, kteří odmítají věrnost Bohu, avšak nikdy, nikdy se nesmíme spolčit s nimi pokud jde o životně důležité zájmy Jeho díla. Skládající svoji naději v Bohu, máme jít neochvějně vpřed, konat své dílo nesobecky, v pokorném spoléhání na Něj, sami se svěřující Jeho prozřetelnosti se vším, co se týká našeho přítomného i budoucího zachování počátku naší víry pevně až do konce, pamatující, že obdržíme nebeské požehnání ne pro své zásluhy, ale pro Kristovy zásluhy, a přijetím Boží velké milosti skrze víru v Něho. *7T 107.2*

Modlím se, aby si moji bratři mohli uvědomit, že třetí andělské poselství znamená mnoho pro nás, že zachovávání pravé soboty má být znamením odlišnosti těch, kteří slouží Bohu od těch, kdo Mu neslouží. Ti, kdo pospali a zlhosejtněli ať procitnou. Jsme povoláni k tomu, abychom byli svatými a měli bychom pečlivě dbát na to, abychom nevzbuzovali dojem, že na tom málo záleží zda zachováme nebo nezachováme odlišnost svého vyznání. Na nás spočívá vážná zodpovědnost, abychom zaujali rozhodnější stanovisko k pravdě a spravedlnosti, než jaké jsme zaujímali v minulosti. Čára dělicí ty, kteří zachovávají přikázání Boží od těch, kteří je nezachovávají, má být neklamně a jasně zjevná. Vědomě máme ctít Boha a usilovně používat každý prostředek směřující k zachování smlouvy s Ním, abychom mohli obdržet Jeho požehnání – požehnání podstatně důležité pro lid, který má být tak přísně vyzkoušen. Budit dojem, že naše víra, naše náboženství není vládnoucí mocí v našem životě, znamená veliké zneuctění Boha. Takto se odvracíme od Jeho přikázání která jsou naším životem a popíráme, že On je naším Bohem a my jsme Jeho lidem. *7T 108.1*

Máme zvát všechny vysoce nebo nízko postavené, bohaté i chudé, všechny skupiny a třídy – aby čerpali požehnání z našich zdravotních institucí. Do svých ústavů přijímáme lidi všech vyznání víry, ale my sami jsme přísně denominační. Bůh nás k tomuto dílu oddělil a On je naším Pánem. Nesmíme však nemoudře naléhat na kohokoliv žádným bodem své víry. *7T 109.1*

Aby lidé nezapomněli na pravého Boha, ustanovil Pán památku své lásky a moci – sobotu. On říká: „*Ty pak mluv k synům Izraelským a rci: A však sobot mých ostříhati budete. Nebo to zna-*

mením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji.“ (Ex 31,13) 7T 109.2

Pokud jde o Izraele, Pán prohlásil: „*Lid bude bydlet osamocen a nebude se směřovat s jinými národy.*“ (Nu 23,9) Tato slova se vztahují nejen na starého Izraele ale i na nás. Boží lid má stát osamocen. Zachovávání sedmého dne soboty má být znamením mezi nimi a Bohem, a zjevovat, že jsou zvláštním lidem, odděleným od světa ve zvyklostech praktického života. Bůh bude skrze ně pracovat, aby si ze všech národností oddělil svůj lid. 7T 109.3

Část III. – Zdravotní pokrmy

„Jídají pro posilnění, a ne pro opilství.“ (Kaz
10,17)

23. Zdravotně misijní dílo ve městech

*San Francisco, Kalifornie,
12. prosince 1900*

V Kalifornii musí být vykonáno dílo – dílo které bylo mimořádně zanedbáno. S tímto dílem nesmíme již déle otálet. Jak se nám dveře zvěstování pravdy otvírají, pohotově vstupme. Něco se již vykonalo v samotném San Francisku; studujeme-li však toto pole, jasně vidíme, že byl učiněn pouze začátek. Co možno nejdříve bychom měli vynaložit dobře organizované úsilí v různých částech tohoto města a také v Oaklandu. Bezbožnost San Franciska si neuvědomujeme. Naše dílo v tomto městě musí být rozšířeno a prohloubeno. Bůh v něm vidí mnoho duší, které mají být zachráněny. ^{7T 110.2}

V San Francisku byla zřízena zdravotní restaurace a také dietní prodejna a ošetrovna. Toto koná dobrou službu. Jejich vliv by však měl být mnohem větší. V San Francisku a v Oaklandu měly by být otevřeny jiné podobné restaurace jako je ona na Market-street. Pokud jde o úsilí, které se nyní koná v těchto směrech, můžeme říci amen a amen. A brzy budou zřízeny jiná odvětví díla, která budou požehnáním tomuto lidu. Zdravotně-misijní evangelizační úsilí mělo by jít vpřed lépe a rychleji. Vážná, svědomitá práce záchrany duší má jít kupředu skromným sice a přece vždy vznešeným způsobem. ^{7T 110.3}

Kde jsou pracovní síly, mužové a ženy cele obráceni, mužové a ženy se soudným a pronikavě předvídavým pohledem, kteří by vedli? Boží soudnost musí být uplatněna při zaměstnání osob v tomto zvláštním díle – osob, které milují Pána, které chodí před Ním ve vši pokoře, které budou dobrými nástroji v Boží ruce pro dosažení cíle, který má Pán na zřeteli – k pozvednutí a záchraně lidí. ^{7T 111.1}

Zdravotně-misijní evangelisté budou sto vykonat skvělé průkopnické dílo. Dílo kazatele by mělo plně splynout s dílem zdravotně misijního evangelisty. Křesťanský lékař by měl pokládat svoji práci za tak vznešenou, jakou je práce kazatele. Nese dvojitou odpovědnost; neboť v sobě spojuje kvalifikaci lékaře a zvěstovatele evangelia. Koná důležité posvátné a velice potřebné dílo. ^{7T 111.2}

Lékař a kazatel by si měli uvědomit, že pracují v tomtéž díle. Měli by pracovat v dokonalém souladu. Měli by se spolu radit. Svoji jednotou budou svědčit o tom, že Bůh poslal svého jednorozného Syna na svět, aby zachránil všechny, kteří uvěří v Něho jako ve svého osobního Spasitele. ^{7T 111.3}

Lékaři, jejichž odborné schopnosti převyšují schopnosti obyčejného lékaře, měli by se zapojit do Božího díla ve velkých městech. Měli by se snažit zasáhnout vyšší třídy. Něco z toho se v San Francisku koná. Je toho potřeba mnohem víc. Nesmí však nastat žádné nepochopení podstaty a důležitosti tohoto podnikání. San Francisco je velikým polem a důležitou částí Pánovy vinice. ^{7T 111.4}

Lékaři, kteří pracují v evangelizačním odvětví konají dílo takové úrovně, jako jejich spolupracovníci kazatelé. Úsilí, které tito pracovníci vynakládají, nemá být omezováno pouze na nižší třídy. Vyšší třídy byly neobvykle zanedbány. Ve vyšších společenských vrstvách najdeme mnohé, kteří přijmou pravdu, neboť ona je důsledná, neboť nese pečeť vyššího charakteru evangelia. Nemálo schopných lidí takto získaných pro dílo vstoupí se vsí rozhodností do Božího díla. ^{7T 112.1}

Pán vyzývá ty, kdo jsou na zodpovědných místech, ty, jimž svěřil své převzácné dary, aby použili své hřivny rozumu a prostředků v Jeho službě. Naši pracovníci by měli předložit těmto lidem jasně načrtnutý náš pracovní plán a říci jim co potřebujeme, abychom pomohli chudým a potřebným a postavili toto dílo na pevný základ. Někteří z nich budou ovlivněni svatým Duchem, aby investovali pro Pána prostředky takovým způsobem, který Jeho dílo povede vpřed. Oni splní Jeho záměr tím, že pomohou ve velkých městech vytvořit vlivná střediska. Pracovníci, kteří mají zájem, budou přivedeni k rozhodnutí posvětit se pro různá odvětví misijního díla. Zřízeny budou zdravotní restaurace. S jakou pečlivostí by se však mělo konat toto dílo. ^{7T 112.2}

Každá zdravotní restaurace by měla být školou. Pracovníci spojení s Pánem by měli ustavičně studovat a experimentovat, aby vylepšili přípravu zdravotních pokrmů. Ve městech toto dílo poučování může jít vpřed ve větším rozmachu než v malých městech. Avšak na každém místě, kde je

sbor, měli bychom poučovat lid o přípravě jednoduchých zdravotních pokrmů k užitku těch, kteří si přejí žít podle zásad zdravotní reformy. Členové církve by měli mezi lidem svého okolí šířit světlo, které o tom přijímají. ^{7T 112.3}

Žáci našich škol by se měli učit vařit. V tomto výchovném odvětví měl by se uplatnit takt a zručnost. Satan pracuje se vším svodem nepravosti, aby odvrátil nohy mladých na cesty pokušení, vedoucí do zkázy. Musíme je povzbuzovat a pomáhat jim, aby obstáli v pokušeních, s nimiž se setkávají na každém kroku když jde o chuť. Takto je poučovat o vědě zdravého života, to znamená konat misijní práci pro Pána. Kuchařské školy, mají být zřízeny na mnohých místech. ^{7T 113.1}

Toto dílo může započít zcela skromně. Když však rozumné kuchařky konají to nejlepší co dovedou, aby osvětili jiné, Pán jim dá moudrost a porozumění. Slovo Páně zní: „Nebráňte jim; neboť sám se jim zjeví jako jejich Učitel.“ On bude spolupracovat s těmi, kteří se řídí Jeho plánem, poučují lid jak provést reformu stravování přípravou zdravých a levných pokrmů. Chudí budou povzbuzeni aby přijali zásady zdravotní reformy; bude jim napomoženo stát se pilnými a odkázanými na sebe. ^{7T 113.2}

Bylo mi ukázáno, že schopní mužové a ženy byli Pánem poučeni jak připravovat zdravé, chutné pokrmy přijatelným způsobem. Mnozí z nich byli mladí, byli však mezi nimi i starší. Byla jsem poučena povzbudit vedení kuchařských škol na všech místech, kde se koná zdravotně misijní dílo. Každý náznak vedoucí lid k reformě musí jim být vysvětlen. Má se jim dostat co možno nejvíce světla. Poučte je, aby při přípravě pokrmu usilovali o nejlepší výsledky a povzbudte je, aby řekli jiným, co se sami naučili. ^{7T 113.3}

Cožpak nevykonáme všechno co je v našich silách, abychom dílu pomohli vpřed ve všech našich velkoměstech? Tisíce a tisíce těch, kteří žijí kolem nás potřebují pomoc různým způsobem. Kazatelé evangelia by měli pamatovat, že Pán Ježíš řekl svým učedníkům: „*Vy jste světlo světa. Nemůžete město na hoře ležící skryto býti. „Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena?“*“ (Mt 5,14.13) ^{7T 114.1}

Pán Ježíš bude konat divy pro svůj lid. V 16. kapitole Marka čteme: „*Když pak jim odmluvil Pán, vzhůru vzal jest do nebe, a sedí na pravici Boží. A oni vyšedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval činěním divů.*“ (Mk 16,19.20) Zde jsme ujišťováni, že Pán připravil své vyvolené služebníky, aby se chopili zdravotně misijního díla po Jeho nanebevstoupení. ^{7T 114.2}

Ze záznamu o zázracích Páně, proměny vody ve víno na svatbě a nasycení zástupů, můžeme si vzít velice důležité naučení. Obchod se zdravotními pokrmy je jedním z Pánových nástrojů k ukojení určité potřeby. Ten nebeský Správce, který pečuje o všechny pokrmy, nenechá svůj lid v nevědomosti ohledně přípravy nejlepších pokrmů pro každou dobu i příležitost. ^{7T 114.3}

24. Dílo v restauracích

Musíme vykonat více než jsme učinili, abychom zasáhli lid našich měst. Nemáme stavět veliké budovy ve městech, nýbrž, jak jsem byla znovu a znovu upozorněna, měli bychom zřizovat ve všech našich městech malé podniky, která se stanou středisky vlivu. *7T 115.1*

Pán má určité poselství pro naše města a toto poselství máme zvěstovat v našich táborových shromážděních, jiným veřejným úsilím a také svými publikacemi. Kromě toho ve městech bychom měli zřizovat zdravotní restaurace a jejich prostřednictvím šířit poselství střídmosti. Měli bychom učinit přípravy pro shromáždění v našich restauracích. Kde je to jen možné, měli bychom opatřit místnost, kde by návštěvníci mohli být pozváni k přednáškám o zdravotních otázkách a křesťanské střídmosti, kde by obdrželi poučení o přípravě zdravotních pokrmů a dověděli se o jejich důležitých věcech. V těchto shromážděních by měla být modlitba, zpěv a proslovy nejen o zdravotních tématech a o střídmosti, nýbrž také o vhodných biblických otázkách. Bude-li lid poučen o tom jak si zachová tělesné zdraví, najdeme mnoho příležitostí k rozsévání semene evangelia o Božím království. *7T 115.2*

Tato témata bychom měli předkládat takovým způsobem, který by příznivě působil na lid. V těchto shromážděních by nemělo být nic divadelního. Zpívat by neměli pouze někteří. Všichni přítomní by měli být povzbuzeni zapojit se do zpěvu. Mnozí mají zvláštní dar zpěvu a jsou chvíle, kdy jediný zpěvák nebo několik spolu mohou přinést zvláštní poselství. Zřídka by měli zpívat jen někteří. Dar zpěvu je talent který má vliv, a podle Boží vůle jej máme pěstovat všichni a používat jej k oslavě Jeho jména. *7T 115.3*

Ty, kteří přicházejí do našich restaurací, měli bychom zásobit četbou. Jejich pozornost bychom měli obracet na naší literaturu o střídmosti a reformě výživy, a dát jim číst to, co obsahuje Kristovo učení. Výdaje spojené se šířením této četby by měl nést všechen náš lid. Všichni kdo přicházejí, měli by obdržet nějakou četbu. Může se stát, že mnozí ponechají takový traktát nepřečtený, avšak někteří jimž ho dáváte, mohou hledat světlo. Oni budou číst a studovat co jim dáte a pak to dají jiným. *7T 116.1*

Pracovníci v našich restauracích by měli žít v tak úzkém spojení s Pánem, že postřehnou napomínání Jeho Ducha a osobně promluví o duchovních věcech k tomu neb onomu, kteří přicházejí do této restaurace. Když je vlastní já ukřižováno a v srdci přebývá Kristus, ta naděje slávy, pak myšlením, slovem i skutkem budeme zjevovat realitu své víry v pravdu. Pán bude s námi a Duch svatý bude působit skrze nás, aby zasáhl ty, kdo jsou bez Krista. *7T 116.2*

Pán mně poučil, že toto dílo mají konat vedoucí našich restaurací. Spěch nesmí vést k zanedbání díla záchrany duší. Je dobré sloužit tělesným potřebám našich bližních; jestliže však nenalezeme cestu k tomu, aby světlo evangelia osvěcovalo ty, kteří každodenně přicházejí pro své pokrmy, jak je pak Bůh oslaven naší prací? *7T 116.3*

Když započalo restaurační dílo, očekávalo se, že to bude způsob přístupu k mnohým s poselstvím přítomné pravdy. Splnilo se to? *7T 116.4*

Pracovníkům našich restaurací položil otázku Ten, jenž má moc: „Ke kolika návštěvníkům jste promluvili o jejich spasení? Jak mnozí slyšeli z vašich rtů varovné napomenutí, aby přijali Krista za svého osobního Spasitele? Kolik jich bylo vašimi slovy přivedeno, aby se odvrátili od hříchu k službě živému Bohu?“ *7T 117.1*

Když se v našich restauracích podává lidem časný pokrm, pracovníci by neměli zapomínat, že oni sami, i ti jimž slouží, musí být ustavičně zásobeni nebeským pokrmem. Stále by měli hledat příležitost ke svědectví o pravdě těm, kdo ji neznají. *7T 117.2*

Pečlivost pomocníků

Správcové našich restaurací mají dbát o spásu zaměstnanců. Nesmějí se přepracovávat, neboť v takovém případě nebudou mít ani sílu, ani nebudou schopni duchovně pomoci spolupracovníkům. Své nejlepší schopnosti mají věnovat poučování svých zaměstnanců v duchovnímu směru, vysvět-

lováním Písma a modlením se s nimi a za ně. Mají střežit náboženské zájmy pomocníků tak pečlivě, jako rodiče bdí nad náboženskými zájmy svých dětí. Trpělivě a něžně mají bdít nad nimi, a konat všechno, co je v jejich moci, aby tím pomohli k dokonalosti křesťanského charakteru. Jejich slova mají být jako zlatá jablka na stříbrném podnosu; jejich činy mají být bez jakékoli stopy sobectví a hněvu. Mají stát jako strážní, bdící nad dušemi, jako ti, kteří mají vydat za ně počet. Mají usilovat o to, aby své pomocníky udrželi na výhodném postavení, kde jejich odvaha bude ustavičně silnější a jejich víra v Boha bude ustavičně vzrůstat. 7T 117.3

Nebudou-li naše restaurace vedeny tímto směrem, bude nutné upozornit bratry a sestry, aby tam své děti neposílali jako pracovníky. Mnozí z těch, kteří navštěvují naše restaurace, nepřivádějí s sebou anděly Boží; netouží po společenství těchto svatých bytostí. Přinášejí s sebou světský vliv a mají-li pracovníci obstát před tímto vlivem, musí být úzce spojeni s Bohem. Správcové našich restaurací musí vykonat více pro záchranu mladých lidí v jejich zaměstnání. Musí vynaložit mnohem větší úsilí, aby je zachovali duchovně při životě, aby jejich mladá mysl nebyla nakloněná světským duchem, s nímž se ustavičně dostávají do styku. Děvčata a mladé ženy v našich restauracích potřebují pastýře. Každá z nich potřebuje být pod ochranným vlivem domova. 7T 118.1

Je nebezpečí, že mládež vstupující do našich ústavů jako věřící a toužící pomoci v díle Božím se unaví a ztratí nadšení, pozbude horlivost a odvahu, vychladne a zlostejní. Nemůžeme vtěsnat tyto mladé do malých temných pokojů a zbavit je předností domácího života, a pak od nich očekávat, že budou mít zdravou náboženskou zkušenost. 7T 118.2

Je důležité, aby bylo moudře postaráno o pomocné síly v našich ústavech a obzvlášť o ty, kdo jsou zaměstnání v našich restauracích. Měli bychom si opatřit pomocníky a postarat se o každou příležitost, která jim pomůže vzrůstat v milosti, moudrosti a známosti Krista. Nemají být ponecháni na milost a nemilost nahodilých okolností s nepravidelným časem k modlitbě a bez příležitosti ke studiu Písma. Jsou-li takto ponecháni, stávají se bezohlednými, nedbalými a lhostejnými k věčným skutečnostem. 7T 118.3

V každé restauraci by měl být muž a jeho žena, kteří mohou dohlédnout jako strážní nad pomocníky, muž a žena, kteří milují Spasitele i duše, za které On zemřel a kteří ostříhají cestu Páně. 7T 118.4

Mladé ženy by měly být pod péčí moudré, soudné matky, ženy, která je důkladně obrácena, která bude pečlivě bdít nad pomocníky, obzvlášť mladšími. 7T 119.1

Pracovníci by měli cítit, že mají domov. Oni jsou Boží pomocnou rukou a mělo by se s nimi zacházet tak pečlivě a něžně, jak to příkladně Kristus ukázal, když vzal k sobě dítě a řekl učedníkům: „*Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mně, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřžen byl do hlubokosti mořské.*“ „*Viztež, abyste nepotupovali žádného z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky hledí na tvář Otce mého, kterýž v nebesích jest.*“ (Mt 18,6.10) Péče, které by se mělo dostat těmto zaměstnancům je jedním z důvodů k tomu, abychom ve velkých městech měli několik menších restaurací místo jedné veliké. Toto však není jediný důvod proč by bylo lépe zřídit několik malých restaurací v různých částech našich velkoměst. Menší restaurace budou šířit zásady zdravotní reformy právě tak, jako veliký podnik a lze je mnohem snadněji vést. Nejsme pověřeni sytit svět, máme však vychovávat lid. V malých restauracích nebude tolik práce a pomocníci budou mít více času věnovat se studiu slova, více času naučit se jak konat svoji práci dobře, a více času odpovědět na otázky návštěvníků, kteří touží dovést se o zásadách zdravotní reformy. 7T 119.2

Jestliže splníme Boží záměr v tomto směru, spravedlnost Kristova nás bude předcházet a sláva Hospodinova bude naší odměnou. Nebudeme-li však dbát na získávání duší, jestliže pomocníci sami nebudou mít žádného duchovního užitku, nebudou-li oslavovat Pána slovem i skutkem, proč bychom zřizovali a udržovali takové podniky? Nemůžeme-li spravovat své restaurace k slávě Boží, nemůžeme-li skrze ně šířit mocný náboženský vliv, bylo by lépe, abychom je zavřeli a schopnosti naší mládeže použili v jiném odvětví díla. Avšak naše restaurace mohou být tak vedeny, že se stanou nástrojem záchrany duší. Prosme Pána se vši vážností o pokoru srdce, aby nás poučil jak kráčet ve světle Jeho rady, jak rozumět Jeho slovu, jak ho přijmout a jak ho uplatňovat. 7T 120.1

Je nebezpečí, že naše restaurace budou vedeny takovým způsobem, že naši pomocníci budou den co den, týden po týdnu těžce pracovat a ještě nebudou schopni vykázat žádný dobrý výsledek. Toto si vyžaduje důkladného uvážení. Nemáme žádné právo naše mladé lidi poutat k dílu, které nepřináší žádné ovoce ke slávě Boží. 7T 120.2

Je nebezpečí, že práce v restauracích, i když je pokládána za obdivuhodné úspěšný způsob díla, bude tak vedena, že poslouží pouze k tělesnému blahu těch, jimž slouží. Toto dílo může zdánlivě skvěle vynikat, avšak neobstojí před Pánem, dokud není prováděno s opravdovou touhou konat Jeho vůli a naplnit Jeho záměr. Nebude-li Bůh uznán jako počátek a konec naší činnosti, jsme zváženi na váze svatyně a nalezení lehcí. 7T 120.3

Naše restaurace v sobotu zavřeny

Byla položena otázka: „Mají být naše restaurace otevřeny v sobotu?“ Odpovídám: Ne, ne! Zachovávání soboty patří k našemu svědectví o Bohu – znamením mezi Ním a námi, že jsme Jeho lidem. Toto znamení nemáme nikdy zakrývat. 7T 121.1

Kdyby pracovníci našich restaurací podávali hostům jídlo i v sobotu, tak jako po celý týden, kdy by vlastně měli svůj den odpočinku? Jakou příležitost by měli pro obnovu své tělesné a duchovní síly? 7T 121.2

Není tomu dávno, co jsem dostala zvláštní světlo o tomto předmětu. Bylo mi ukázáno, že se vyskytnou snahy, aby byla zrušena naše zásada zachovávání soboty; že se lidé budou domáhat otevření našich restaurací v sobotu; to se ale nikdy nesmí stát. 7T 121.3

Před mým zrakem proběhla určitá scéna. Byla jsem v naší restauraci v San Franciscu. Byl pátek. Několik pracovníků bylo zaměstnáno balením takových pokrmů, které by si lidé snadno odnesli domů a jistý počet čekal na tyto balíčky. Ptala jsem se na význam toho a pracovníci mi řekli, že někteří mezi jejich návštěvníky byli znepokojeni zavíráním restaurace, že nemohou v sobotu obdržet pokrm takový, na něž si v týdnu uvykli. Uvědomujíc si hodnotu pokrmů, které dostávají v restauraci, protestovali proti tomu, že je nedostanou v sedmý den a dožadovali se, aby restaurace byla otevřena každý den týdne; poukazujíc na určité těžkosti, jestliže se tak nestane. Pracovníci řekli: „To co dnes vidíš, je naší odpovědí na tuto poptávku po zdravých pokrmech v sobotu. Tito lidé dostávají jídlo v pátek, a to jim vystačí i v sobotu, a takto se vyhneme obvinění, že odmítáme otevřít restaurace v sobotu.“ 7T 121.4

Demarkační čára mezi našim lidem a světem musí být zachována neomylně jasně. Naši základnou je Boží zákon podle něhož jsme povinni zachovávat sobotu; neboť jak je výslovně řečeno v 31. kapitole 2. Mojžišovy, zachovávání soboty je znamením mezi Bohem a Jeho lidem. Pán říká: *„Avšak sobot mých ostríhati budete.“* A pokračuje: *„Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcují. Protož ostríhati budete soboty, nebo svatá jest vám... mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul.“* (Ex 31,13-17) 7T 122.1

Máme dbát na „*Takto praví Hospodin*“, i kdybychom svojí poslušností působili veliké nesnáze těm, kteří nemají v úctě sobotní den. Na jedné straně máme lidské domnělé potřeby; na druhé straně Boží přikázání. Co u nás více váží? 7T 122.2

V našich sanatoriích se musí rodina pacientů, s lékaři, ošetřovateli a pomocníky stravovat v sobotu jako každá jiná rodina, avšak pokud možno jen s vynaložením co nejmenší práce. Naše restaurace by naproti tomu neměly být otevřeny v sobotu. Ujistěte zaměstnance, že tento den mají volno pro uctívání Boha. Zavřené dveře restaurace v sobotu, dělají z ní památník Boží, památník, který oznamuje, že sedmý den je sobota, ve které nemá být konána žádná zbytečná práce. 7T 122.3

Byla jsem poučena, že jedním ze základních důvodů, proč zdravotní restaurace a ošetrovny měly být zřízeny uprostřed velkoměst je, aby byly prostředkem k obrácení pozornosti vedoucích mužů na poselství třetího anděla. Uvědomujíc si, že tyto restaurace jsou vedeny zcela jinak než jsou vedeny obyčejné restaurace, rozumní lidé se budou ptát po důvodu těchto odlišných obchodních metod a prozkoumají zásady, které nás vedou k tomu, abychom podávali lepší stravu. Tak budou vedeni k poznání přítomného poselství. 7T 122.4

Když přemýšliví lidé zjistí, že naše restaurace jsou v sobotu zavřeny, budou se ptát po zásadách, které nás vedou zavírat naše dveře v sobotu. V odpovědi na jejich otázky budeme mít příležitost obeznámit je s důvody své víry. Můžeme jim dát výtisky našich časopisů a letáčků, aby mohli lépe porozumět rozdílu „*mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo Jemu neslouží*“ (Mal 3,18). ^{7T 123.1}

Ne všichni naši lidé jsou tak pečliví jak by měli být ohledně zachovávání soboty. Kéž jim Pán pomůže učinit nápravu. Sluší se, aby hlava každé rodiny postavila své nohy na základ poslušnosti. ^{7T}

^{123.2}

25. Zdravé pokrmy

Cooranbong, N. S. W.,
10. března 1900

Minulé noci mi bylo odhaleno mnoho věcí. Výroba a prodej zdravých pokrmů si vyžádá pečlivé a modlitební uvážení. 7T 124.1

Je mnoho lidí na mnohých místech, jimž Pán jistě dá poznat, jak připravovat zdravé a chutné pokrmy, bude-li vidět, že toto poznání užijí správně. Zvířata jsou čím dál tím víc nemocné a nebude to dlouho trvat, že maso zvířat nebudou používat i mnozí, kteří nejsou adventisté. Mají být připravovány zdravé a životodárné pokrmy, aby lidé nemuseli jíst maso. 7T 124.2

Pán poučí mnohé ve všech koutech světa, jak z ovoce, obilí a zeleniny připravovat pokrmy, které udrží život a zabráni nemocem. Ti, kteří nikdy neviděli žádné recepty pro přípravu zdravých pokrmů, které jsou nyní na trhu, budou pracovat rozumně, zkusí zužitkovat plody země a dostane se jim světla ohledně používání těchto produktů. Pán jim ukáže, co mají dělat. Ten, který dává moudrost a porozumění svému lidu na jedné straně světa, dá tuto moudrost a porozumění svému lidu i v jiných částech. Je Jeho záměrem, aby poklady každé země byly tak uzpůsobeny, aby mohly být použity v zemi, pro kterou se hodí. Jako Bůh dával nebeskou manu k zachování dítek izraelských, tak chce dát nyní svému lidu v různých místech porozumění a moudrost, jak používat produkty těchto zemí k přípravě pokrmů, které mají vyloučit maso. Tyto pokrmy by se měly vyrábět v různých zemích; neboť převážet je z jedné země do druhé, činí je tak drahými, že si je chudí lidé nemohou dovolit. Nikdy se nevyplácí záviset na Americe, aby dodávala zdravé pokrmy jiným zemím. Narazíme na veliké těžkosti při dovozu zboží bez finančních ztrát. 7T 124.3

Všichni, kteří mají co činit se zdravými pokrmy, mají pracovat nesobecky pro blaho svých spolubližních. Dokud lidé nedovolí, aby Pán vedl jejich mysl a usměrňoval jejich myšlenky, povstanou nevýslovné těžkosti, zapojí-li se různí jednotlivci do tohoto díla. Když Pán dává někomu moudrost a porozumění, pak by měl pamatovat, že tuto moudrost neobdržel pouze pro sebe, nýbrž k tomu, aby jí pomohl jiným. 7T 125.1

Nikdo si nesmí myslet, že on sám má všechno poznání ohledně přípravy zdravých pokrmů a že jen on má právo užívat Pánovy poklady země a stromů v tomto díle. Žádný člověk si nesmí myslet, že může libovolně používat podle své vlastní libosti poznání, které mu o tom Bůh dal. „*Darmo jste vzali, darmo dejte.*“ (Mt 10,8) 7T 125.2

Je věcí naší moudrosti, abychom připravovali prosté, nenákladné, zdravé pokrmy. Mnozí z našeho lidu jsou chudí a mělo by se dbát, aby zdravé pokrmy byly poskytnuty za ceny, aby si je i chudí stačili zaplatit. Je Božím úmyslem, aby i ti nejchudší lidé na každém místě dostali levné, zdravé pokrmy. Na mnoha místech by měly být zřízeny továrny na výrobu těchto pokrmů. To, co je požehnáním tomuto dílu na jednom místě, bude požehnáním i na jiném místě, kde se peníze ještě těžším způsobem vydělávají. 7T 125.3

Bůh pracuje pro svůj lid. Nechce, aby byli bez prostředků. Přivádí je zpět k původní stravě, kterou dal člověku. Jejich pokrm se má skládat z potravy, kterou On opatřil. Hlavní složkou těchto pokrmů bude ovoce, obilí a ořechy, avšak i různou kořenovou zeleninu lze také použít. 7T 125.4

Zisk za prodej těchto pokrmů má přijít hlavně ze světa, než od Božího lidu. Boží lid má podporovat Jeho dílo, má vstupovat do nových polí a zřizovat sbory. Na něm spočívá břímě mnohých misijních podniků. Žádné zbytečné břemeno nemá být na něj vkládáno. Bůh je ustavičnou pomocí svému lidu v každé době nouze. 7T 126.1

Velkou péčí by měli vynaložit ti, kteří připravují recepty pro naše zdravotní časopisy. Některé z nyní připravovaných pokrmů lze vylepšit a naše plány na jejich použití mají být upraveny. Někteří používali příliš mnoho ořechů. Mnozí mi psali: „Nemohu jíst ořechová jídla; co mám jíst místo masa?“ Jednou v noci se mi zdálo, že stojím před jistou společností lidí a říkám jim, že k přípravě svých pokrmů používají příliš mnoho ořechů, že organizmus to nesnese, když se jich používá tak,

jak to uvádějí některé recepty; a že kdybychom je používali šetrněji, výsledky by byly uspokojivější. 7T 126.2

Pán chce, aby ti, kteří žijí v krajích, kde lze obdržet čerstvé ovoce po větší část roku, byli přivedeni k tomu, aby si uvědomili, jaké požehnání mají v tomto ovoci. Čím více se opřeme o čerstvé ovoce, jak nám právě přichází utržené ze stromu, tím větší bude požehnání. 7T 126.3

Někteří se po přijetí vegetariánské stravy vracejí k užívání masitých pokrmů. Toto je skutečně pošetilé. Projevují tím nedostatek orientace, jak si opatřit náležitý pokrm místo masa. 7T 126.4

V Americe a v jiných zemích mají být zřízeny kuchařské školy, které budou vést vzdělání instruktoři. Měli bychom učinit všechno co můžeme, abychom ukázali lidu hodnotu reformní stravy.

7T 126.5

26. Výroba zdravých pokrmů

St. Helena, Kalifornie,

16. února 1901

Minulou noc se mi zdálo, že mluvím k bratřím a sestrám a říkám jim, že jako adventisté s. d. musíme pěstovat lásku, trpělivost a pravou zdvořilost. Ježíš chce posílit vedoucí svého lidu, chtějí-li se učit od Něj. Boží lid musí usilovat o dosažení nejvyšší úrovně. Obzvláště ti, kteří jsou zdravotními misionáři, měli by projevovat duchem, slovy i povahou, že následují Ježíše Krista, ten Božský Vzor zdravotně misijního úsilí. *7T 127.1*

Co nejoprávněněji toužím po tom, aby na každém místě šlo toto dílo vpřed podle Jeho příkazů. Už předem vidím těžkosti našeho lidu jako vysoké hory v metodách, kterými jsou některé záležitosti prováděny a zvláště pokud jde o prodej zdravotních pokrmů. Na své cestě vpřed, budeme muset zápasit s těžkými problémy souvisejícími s lidskými vynálezy, které přinesou mnoho zmatku. Intrikářství směřuje k nepoctivosti. *7T 127.2*

Dr. Kellogg a jeho spolupracovníci s velikou dovedností a vytrvalým úsilím připravili zvláštní druh zdravých pokrmů. Jejich hlavní pohnutkou bylo sloužit blahu lidstva a Boží požehnání spočinulo na jejich úsilí. Půjdou-li podle Boží rady a Kristova příkladu, půjdou vpřed; neboť Bůh dá moudrost a porozumění těm, kteří jej nesobecky hledají. Zdravotní pokrmy, které se vyrábějí v našich továrnách mohou být v mnohém ohledu zkvalitněny. Pán poučí své služebníky jak mají dělat pokrmové přípravky, které jsou jednodušší a méně nákladné. Ještě mnohé poučí o této práci, budou-li ochotni jít podle Jeho rady a ve shodě s bratřími. *7T 127.3*

Naší bratři ve všech zemích

Pán mne upozornil abych řekla, že On neomezil všechno světlo týkající se nejlepší přípravy zdravých pokrmů pouze na několik málo osob. Mnohé v různých zemích obdaří moudrostí, která je uzpůsobí připravovat zdravé pokrmy pro prostředí v němž žijí. *7T 128.1*

Bůh je původcem vši moudrosti, všeho nadání a každé schopnosti. On oslaví své jméno tím, že daruje mnohým moudrost připravovat zdravé pokrmy. Ti, kteří se už déle zabývají touto prací, to nemají považovat jako vměšování do jejich práv, když jiní vyrábějí nové produkty, i když v některých ohledech tyto pokrmy připravené různými jednotlivci mohou být podobné. Bůh použije prosté lidi a dá jim moudrost a porozumění k používání plodů země. On jedná nestranně se svými služebníky. Na žádného nezapomene. Bude působit na podnikavé světitele soboty, aby zřídili továrny, které poskytnou zaměstnání Jeho lidu. Poučí své služebníky o tom, jak připravovat méně nákladné a zdravé pokrmy, které si mohou opatřit i chudí. *7T 128.2*

Ve všech svých plánech bychom měli pamatovat na to, že dílo přípravy zdravých pokrmů je Božím vlastnictvím, a že se nemá stát předmětem finančních spekulací pro osobní zisk. Je to Boží dar Jeho lidu a užitek má být použit pro dobro trpícího lidstva kdekoliv. *7T 128.3*

Obzvláště v jižních státech Severní Ameriky bude mnohé objasněno a práce se v mnohém směru usnadní, aby se chudí a nuzní mohli udržet při výrobě zdravých pokrmů. Pod vedením učitelů, kteří pracují pro spásu svých duší, budou poučeni jak pěstovat a připravovat ty plodiny, které se pěstují v jejich blízkosti. *7T 128.4*

Nesprávné dílo

Někteří z našich bratří svým počínáním velice poškodili dílo. Prozradili světským obchodníkům recepturu výroby zdravé výživy, kterou daroval Bůh svému lidu jako pomocný prostředek k podpoře svého díla, a oni to využili ve svůj vlastní prospěch. Proдали Boží statky pro osobní zisk. Ti, kteří takto odhalili tajemství, které měli ohledně přípravy zdravých pokrmů, zneužili Bohem danou důvěru. Mnozí poznají následky svého porušení důvěry a budou toho vážně litovat, že si své tajemství neopatrovali a nečekali na Pána, aby vedl své služebníky a pracoval podle svých

plánů. Ti, kteří prokoukli toto tajemství, budou osnovat plány, jak tomuto dílu zdravých pokrmů ztížit cestu a falešným znázorněním mohou svádět své příznivce, aby nám škodili. *7T 129.1*

Výroba zdravotních pokrmů by neměla být vypůjčována anebo kradena od těch, kteří svým jednáním snaží se budovat a šířit dílo. Dr. Kellogg za pomoci jiných s velkým nákladem prostředků studoval proceduru přípravy některých zvláštních pokrmů a velice usnadnil jejich výroku. Toto dílo si vyžádalo mnoho vzácného času, neboť bylo vykonáno mnoho pokusů, a je zcela správné, aby ti, kteří se takto namáhali a investovali své prostředky, směli sbírat ovoce svého úsilí. Jako Božímu hospodáři patří Dr. Kelloggovi rozumný příjem ze zvláštních výrobků, které on z Božího požehnání směl připravit, aby měl prostředky k dalšímu přiměřenému úsilí o pokrok Božího díla, jak si to okolnosti vyžádají. Žádný, kdo se dověděl o tajemstvích jejich složení, ať nepodniká přípravu těchto zvláštních pokrmů a neprodává je pro osobní zisk. Ať nikdo nepředstírá, že spolupracuje s těmi, kteří jako první připravili tyto pokrmy a dali je do prodeje, když tomu tak není. Nikdo nemá právo pouštět se do výroby pokrmů jakýmkoliv sobeckým způsobem. Všichni se přiblížme k Pánu s pokorným srdcem, snažme se Ho oslavit každým skutkem. *7T 129.2*

Mám varovné poselství pro ty, kteří znají způsoby výroby zvláštních zdravotních pokrmů připravovaných v našich závodech. Toto své poznání nemají používat k sobeckým cílům, neboť takovým způsobem falešně představí dílo. Tyto vědomosti nemají také zveřejňovat. Měli by se toho chopit sbory a vysvětlit těmto bratřím, že takové jednání je ztrátou důvěry a že způsobí jen hanbu. *7T 130.1*

Žádný z těch, kteří byli anebo jsou zaměstnáni při výrobě těchto zdravých pokrmů, poprvé připravených Dr. Kelloggem nebo kterýmkoliv jiným průkopníkem díla, neměli by jiným zveřejňovat tajemství výroby těchto zvláštních pokrmů, neboť tím zrazují a olupují dílo o to, co by se mělo použít pro jeho pokrok. Prosím vás bratři, přímé kroky číňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. Nedávejte informace těm, kteří z nedostatku svědomitého ohledu pro zdravotní reformu, mohou prodávat místo zdravých pokrmů, potraviny všelijak znehodnocené. *7T 130.2*

V každém podnikání stůjte na straně spravedlnosti; pak před Bohem i před lidem budete jednat poctivě. Nedejte se zlákat a nevstupujte do žádných nepoctivých jednání. Ti, kteří se pouštějí do výroby pokrmů pro osobní užitek, počínají si do jisté míry svévolně a k tomu nemají právo. To působí veliký zmatek. Někteří nyní připravují a prodávají zboží, které vydávají za zdravé pokrmy, které však obsahují zdraví škodlivé přísady. Opakuji: Tyto potraviny jsou často tak podřadné kvality, že jejich prodejem jsou tomuto dílu způsobovány velké škody tím, že si kupující myslí, že všechny zdravotní pokrmy jsou stejné kvality. *7T 130.3*

Nikdo nemá žádné právo těžit z prodeje zdravých pokrmů. Ti, kteří prodávají pokrmy, které vynalezl Dr. Kellogg, by se většinou měli předem dohodnout s ním nebo jinými, kteří s ním spolupracují a poučit se o nejlepších metodách přípravy těchto pokrmů. Ten, kdo sobecky vstupuje do tohoto díla, vzbuzuje současně u svých zákazníků dojem, že zisk z prodaného zboží, se používá na podporu dobročinných ústavů, zatím co ve skutečnosti se používá pro osobní zisk, je v Boží nelihosti. Krok za krokem bude jeho obchod upadat a on to dožene do takového zmatku, že jeho bratři budou muset za něj zaplatit, aby dílo uchránili před hanbou. *7T 131.1*

Pánu se velice nelíbí, když Jeho dílo zneuctví sobectví těch, kteří v něm pracují. On chce, aby jedno odvětví Jeho díla souladně pracovalo s druhým odvětvím. *7T 131.2*

Pán chce, aby Jeho lid byl povznesen nad všechny sobecké zájmy. Chce, aby zvítězil nad pokušením, jemuž je vystaven. On chce mít společenství svatých. On chce, aby se Jeho pracovníci nechali Jím vést. On bude plánovat a uzpůsobovat materiál pro svůj chrám a každý kámen připraví tak, aby jeden k druhému zapadl, aby budova stála dokonalá a úplná, nemající žádného nedostatku. *7T 131.3*

Nebe má začínat zde na zemi. Bude-li Boží lid naplněn tichostí a pokorou, uvědomí si, že Božím praporem vlajícím nad ním je láska a její ovoce jim bude chutnat. Připraví jim nebesa zde dole, v nichž se připraví pro nebesa nahoře. *7T 131.4*

27. Vyučujte lid

*St. Helena, Kalifornie,
20. srpna 1902*

Kdekoliv je pravda zvěstována, všude bychom měli poučovat lid, jak má připravovat zdravé pokrmy. Bůh chce, aby na každém místě byli lidé poučováni o tom, jak moudře používat ty plodiny, které si lze snadno opatřit. Schopní učitelé by měli ukázat lidu, jak co nejlépe použít plody, které mohou pěstovat nebo si opatřit ve svém okolí. Takovým způsobem chudí i ti bohatší se mohou naučit žít zdravě. *7T 132.1*

Od počátku díla zdravotní reformy jsme pokládali za nutné vzdělávat, vzdělávat, vzdělávat. Bůh chce, abychom v tomto vzdělavatelském úsilí pokračovali. Nemáme to zanedbávat snad z toho důvodu, že by to mohlo poškodit prodej zdravých pokrmů vyráběných v našich podnicích. To není ta nejdůležitější věc. Naše dílo má ukázat lidem, jak mohou obdržet a připravit si ten nejzdravější pokrm. Jak mohou spolupracovat s Bohem při obnově Jeho mravního obrazu v nich. *7T 132.2*

Naši pracovníci by měli vynaložit svoji dovednost na přípravu zdravých pokrmů. Nikdo nemá vyzvídat tajemství doktora Kellogga; nýbrž všichni by měli pochopit, že Pán poučuje mnohé na různých místech, jak připravovat zdravé pokrmy. Je mnoho produktů, z nichž vhodnou a kombinovanou přípravou lze zhotovit pokrmy, které budou požehnáním pro ty, kteří si nemohou dopřát dražší, speciálně připravené zdravotní pokrmy. Ten, jenž při stavbě svatyně dával moudrost a porozumění v každém uměleckém díle, dá moudrost a porozumění svému lidu také při přípravě přirozených plodin a ukáže mu, jak si mají opatřit zdravý pokrm. *7T 132.3*

Poznání přípravy zdravých pokrmů je Božím vlastnictvím a člověk ji dostal proto, aby ji sdělil svým spolublížním. Když toto říkám, nemám na mysli zvláštní přípravy, které si vyžádaly mnoho studia a mnohá vydání ke zdokonalení, jak tomu bylo u Dr. Kellogga a jiných. Zmiňuji se pouze o prosté přípravě, kterou se může každý naučit pro sebe, poučení, jehož se má dostat každému, kdo chce žít zdravě, obzvláště pak chudým. *7T 133.1*

Pán si přeje, aby na každém místě byli mužové a ženy povzbuzeni k rozvíjení svých hřiven přípravou zdravých pokrmů z přirozených plodin svého okolí. Budou-li očekávat na Pána a uplatňovat svoji dovednost a vynalézavost pod vedením Jeho Ducha, naučí se upravovat přirozené plodiny jako zdravé pokrmy. Takovým způsobem budou schopni poučovat chudé, jak se zásobit pokrmy, které nahradí maso. Ti, jimž bylo takto napomoženo, mohou poučovat další. Takové dílo má být ještě vykonáno se svatou horlivostí a mocí. Kdyby bylo vykonáno již dříve, dnes bychom měli opravdu mnohem více lidí a mnohem více těch, kteří by jiné poučovali. Poznejme svoji povinnost a pak ji konejme. Nemusíme být bezmocní, závislí a čekat, až jiní vykonají práci, kterou Bůh svěřil nám. *7T 133.2*

Při používání pokrmů měli bychom uplatnit dobrý, zdravý úsudek. Zjistíme-li, že některý pokrm nám neprospívá, nemusíme se v dopisech dotazovat po příčině toho. Změňme dietu; použijme méně některých pokrmů; zkusme jinou přípravu. Brzy poznáme jaký účinek mají na nás některé kombinace. Jako rozumní lidé individuálně studujme zásady a používejme své zkušenosti a úsudek při rozhodování, které pokrmy jsou pro nás nejvhodnější. *7T 133.3*

Používané jídlo by mělo odpovídat našemu zaměstnání a prostředí v němž žijeme. Některé pokrmy vhodné pro jedno prostředí, neprospívají v jiném. *7T 134.1*

Někteří by měli větší užitek z toho, kdyby se jeden nebo dva dny v týdnu postili, než z kdovíjaké léčby podle lékařských rad. Postit se jeden den v týdnu by bylo pro ně nedožrnutým požehnáním. *7T 134.2*

Byla jsem poučena, že jídla z ořechů jsou často používána nerozumně, že se užívá velké množství ořechů a že některé druhy ořechů nejsou tak zdravé jako jiné. Mandle mají přednost před buršskými oříšky; avšak i tyto v omezeném množství lze použít spolu s obilím na přípravu výživného a chutného pokrmu. *7T 134.3*

Olivy lze tak připravit, že je s prospěchem můžeme jíst při každém jídle. Přednosti másla lze dosáhnout požíváním správně připravených oliv. Olivový olej odstraňuje zácpu a prospívá lidem tu-

berkulózním jakož i těm, kdo mají podrážděný žaludek; je to lepší, než jakýkoliv jiný lék. Jako pokrm má větší hodnotu, než jakýkoli živočišný tuk. ^{7T 134.4}

Bylo by dobře, kdybychom méně vařili a jedli více ovoce v přirozeném stavu. Poučme lid, aby jedl hojně čerstvých hroznů, jablek, broskví, hrušek, meruněk, bobulovitého ovoce, a vůbec ovoce všech druhů, které si mohou opatřit. Pro zimní spotřebu by si je měli připravit sušením a konzervací raději ve sklenicích, než v plechovkách. ^{7T 134.5}

Pokud se týká masa, měli bychom poučit lid, aby ho přestal jíst. Používání masa odporuje nejlepšímu rozvoji tělesných, duševních i mravních sil. Měli bychom také nést jasné svědectví proti používání čaje a zrnkové kávy. Měli bychom se také vzdát zákusků. Mléko, vejíčka a máslo bychom neměli řadit k masu. V některých případech je používání vajec prospěšné. Ještě nepřišel čas abychom řekli, že bychom se měli úplně vzdát používání mléka a vajec. Jsou chudé rodiny, jejichž strava pozůstává velkou měrou z chleba a mléka. Mají málo ovoce, a nemohou si koupit ořechy. Poučujeme-li o zdravotní reformě, jakož i při jiné evangelizační práci, musíme jít za lidmi tam, kde jsou. Nemůžeme-li je poučit, jak si mají připravovat zdravé reformní pokrmy chutně, výživně a levně, nemůžeme jim přinášet nejpokrokovější návrhy o zdravé reformované výživě. ^{7T 134.6}

Reforma výživy by měla být postupná. Lid se má naučit připravovat si pokrmy bez mléka a másla. Řeknete lidem, že brzy přijde čas, kdy nebude bezpečné používat vajec, mléka, smetany nebo másla, neboť zvířecích nemocí přibývá tou měrou, jak se rozšiřuje bezbožnost mezi lidmi. Blízko je čas, kdy pro nepravost padlého pokolení celé zvířectvo bude vzdychat pod kletbou nemocí, které jsou zlořečením naší země. ^{7T 135.1}

Bůh dá svému lidu schopnost a uzpůsobí ho, aby si připravoval zdravé pokrmy bez těchto otravných článků. Náš lid by měl zavrhnout všechny nezdravé recepty. Ať se naučí žít zdravě a jiné poučuje o tom, co se sám naučil. Toto poznání by měl sdělit jiným, jako kdyby zvěstoval naučení Písma. Měli bychom poučovat ostatní, jak si mají uchovat zdraví a upevnit sílu tím, že se vyhnou mnohemu vaření, které naplnilo svět chronickými invalidy. Slovem i příkladem objasňujte, že pokrm, který Bůh dal Adamovi v jeho bezhříšném stavu, je tím nejlepším pro člověka, usiluje-li o dosažení tohoto bezhříšného stavu. ^{7T 135.2}

Ti, kteří zvěstují tyto zásady zdravotní reformy, měli by být poučeni o nemocích a jejich příčinách; měli by chápat, že každý lidský čin by měl dokonale odpovídat životním zákonům. Světlo, které Bůh dal o zdravotní reformě, je pro naše spasení i záchranu světa. Mužové a ženy by měli být informováni o lidském těle, které si vyvolil náš Stvořitel jako svůj příbytek, nad kterým máme bdít jako věrní správcové. „*A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývatí budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*“ (2 K 6,16) ^{7T 136.1}

Uchopte se zásad zdravotní reformy a Pán ať vede upřímná srdce; předkládejte zásady střidmosti nejpůsobivější formou. Rozšiřujte knihy, které poučí lid o zdravé životosprávě. ^{7T 136.2}

Lidem chybí mnoho světla, které svítí ze stránek naší zdravotní literatury. Bůh by si přál, abychom tyto knihy a časopisy využívali jako prostředky k upoutání pozornosti lidí na varovné poselství třetího anděla. Naše zdravotní literatura má úkol šířit světlo, které obyvatelé světa potřebují ve dnech přípravy. Ona má neobyčejný vliv na zdraví, střidmost a reformu společenského chování. Budou-li tato témata předváděna lidem správným způsobem a ve správném světle, mohou způsobit mnoho dobra. ^{7T 136.3}

Pán nám posílal řádek za řádkem; a zavrhneme-li tyto zásady, nezavrhujeme tím jen posla, který nám je zvěstuje, nýbrž i Toho, kdo nám tyto zásady dal. ^{7T 136.4}

Reforma, trvalá reforma musí být zvěstována lidu a učení musí být podepřeno našim příkladem. Právě náboženství a zdravotní zákony jdou ruku v ruce. Není možné pracovat pro záchranu lidí, aniž bychom jim představili nutnost skoncovat s hříšnými návyky které ničí zdraví, ponižují duši a brání duchu přijmout Boží pravdu. Muže a ženy nutno poučit, aby bedlivě dbali na každý zvyk, každý čin a okamžitě odstranili všechno co vede k nemoci těla a zatemňuje mysl. Bůh si přeje, aby Jeho světlonoši měli stále před očima vysoké měřítko. Slovem i příkladem musí vysoko vztyčit svůj čistý prapor nad satanovým poskvřeným praporem, který by je zavedl do bídy, ponížení, nemoci, smrti těla i duše. Ti, jimž se dostalo poznání o tom jak jíst a pít pro udržení zdraví a jak se musí odí-

vat, měli by toto poznání předat jiným. Chudým by mělo být kázáno evangelium o zdraví z praktického hlediska, tak aby pochopili, jak mají náležitě pečovat o své tělo, jež je chrámem Ducha svatého. *7T 137.1*

Část IV. – Vydavatelské dílo

*„Vyzdvihněte korouhev k národům... Rcetež
dceři Siónské: Aj, Spasitel tvůj běře se.“ (Iz
62,10.11)*

28. Boží záměr s našimi nakladatelstvími

Svědkové pravdy

„Vy svědkové moji jste, praví Hospodin“, „vyhlásit jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře, ... vyhlásit léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho.“ (Iz 43,10; 61,1.2) 7T 138.1

Naše vydavatelské dílo bylo budováno pod Božím vedením a pod Jeho zvláštním dohledem. Bylo zaměřeno na zvláštní cíl. Adventisty s. d., si vyvolil Bůh za svůj zvláštní lid oddělený od světa. Mocným zásahem pravdy jej vytáhl z kamenolomu tohoto světa a připoutal k sobě. Učinil ho svým zástupcem a povolal ho za svého poslance v posledním záchranném díle. Největší bohatství pravdy jaké kdy bylo smrtelníkům svěreno, nejvznešenější a nejvážnější varování, jaké kdy Bůh člověku poslal, bylo svěreno tomuto lidu, aby ho oznámil světu; a při konání tohoto díla patří naše nakladatelství mezi ty nejúčinnější nástroje. 7T 138.2

Tyto instituce mají být Božími svědky, mají vést lidi ke spravedlnosti. Z nich má pravda vyzařovat jako z hořící lampy. Jako mocné světlo majáku na nebezpečném pobřeží mají ustavičně vysílat paprsky světla do temnoty tohoto světa, aby varovali obyvatele světa před nebezpečími, které jim hrozí zkázou. 7T 138.3

Publikace z našich tiskáren mají připravit lid na setkání s Pánem. Prostřednictvím tištěného slova mají konat totéž dílo, které konal Jan Křtitel v židovském národě. Burcujícími, varovnými poselstvími probudil Boží prorok lidi z jejich světského snění. Skrze něj Bůh vyzýval odpadlého Izraele k pokání. Zvěstováním pravdy odhaloval oblíbené bludy. Naproti falešným teoriím jeho doby vynikala pravda jako věčná jistota. Janovým poselstvím bylo: *„Pokání číňte, nebo přiblížilo se království nebeské.“* (Mt 3,2) Totéž poselství má být zvěstováno dnešnímu světu prostřednictvím publikací z našich tiskáren. 7T 139.1

Prorocství, které naplnilo Janovo poslání, naznačuje naši práci: *„Připravujte cestu Páně, přímé číňte stezky Jeho“* (Mt 3,3). Jako Jan připravil cestu prvnímu, tak my máme připravit cestu druhému příchodu Spasitele. Naše vydavatelství mají vyvýšit Boží poslapaný zákon. Jako reformátoři mají světu ukázat, že Boží zákon je základem každé trvalé reformy. Jasným a srozumitelným způsobem mají zvěstovat nutnost poslušnosti všech Jeho příkázání. Puzení láskou Kristovou mají s Ním spolupracovat, budovat pustá místa a vzdělávat základy mnohých generací. Mají stát jako správcové zborů, upravovatelé stezek, aby se zde mohlo bydlet. Jejich svědectvím má být sobota čtvrtého příkázání svědkem, trvalou připomínkou Boha, která probouzí pozornost a podněcuje zkoumání, jež obrací mysl lidí k jejich Stvořiteli. 7T 139.2

Nikdy bychom neměli zapomínat, že tyto instituce mají spolupracovat s nebeskými posly. Ony patří mezi ty služebníky, kteří jsou představeni andělem letícím *„po prostředku nebe, majícím evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž bydlí na zemi, a všelikému národu i pokolení, i jazyku, i lidu, řkoucím velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte chválu Jemu, neboť přišla hodina soudu Jeho; a klanějte se Tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.“* (Zj 14,6.7) 7T 139.3

Ony mají zvěstovat to mocné poselství. *„Padl, padl Babylon, to město veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy.“* (Zj 14,8) 7T 140.1

Ony jsou představeny třetím andělem, který následoval, *„pravě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou, i tenť bude píti víno hněvu Božího, víno, kteréž jest vlito do kalichu hněvu Jeho; a trápen bude ohněm a sírou před obličejem svatých andělů a před obličejem Beránka“* (Zj 14,9.10). 7T 140.2

A velkou měrou skrze naše vydavatelství má být dokonáno dílo toho jiného anděla, který přichází z nebe s velikou mocí a který osvěcuje zemi svou slávou. 7T 140.3

Veliká zodpovědnost spočívá na našich vydavatelstvích. Ti, kdo tyto instituce spravují, vydávají časopisy a připravují knihy, uskutečňují svou činností Boží záměr; oni jsou povoláni k tomu, aby varovali svět a vydali Bohu počet za duše svých spolubližních. Pro ně i pro kazatele slova platí přesně to poselství, které Bůh dal za pradávna svému proroku: *„Tebe pak synu člověčí, tebe jsem*

strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne. Když bych já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrti umřeš, a nemluvil bys, vystřihaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu.“ (Ez 33,7.8) ^{7T 140.4}

Toto poselství nemělo nikdy větší platnost, než dnes. Čím dál, tím víc svět znevažuje Boží požadavky. Lidé se přímo chlubí jejich přestupováním. Bezbožnost obyvatelů světa téměř doplnila míru nepravosti. Tato země téměř dosáhla stupně, kdy Bůh dovolí ničiteli provést své dílo na ní. Nahrazení Božího Zákona zákony lidskými, vyvýšení neděle pouhou lidskou autoritou místo biblické soboty je posledním aktem tohoto dramatu. Když se tato náhrada stane všeobecnou, Bůh sám se zjeví. Povstane ve svém majestátu, aby mocně zatřásl zemí. Vyjde ze svého místa, aby potrestal obyvatele světa pro jejich nepravost a zem vynese na světlo prolitou krev a nebude už přikrývat zabité. ^{7T 141.1}

Veliký spor, který v nebi vyvolal satan, má být brzy, velice brzy provždy ukončen. Brzy všichni obyvatelé země budou rozhodnutí buď pro, nebo proti vládě nebes. Nyní jako nikdy předtím satan uplatňuje svoji svůdnou moc, aby svedl a zničil každou nestřeženou duši. Jsme vyzýváni abychom probouzeli lid a připravovali ho na veliké události, které jsou před ním. Musíme zvěstovat varovné poselství těm, kdo stojí na samém pokraji zkázy. Boží lid má vynaložit všechno úsilí při porážení satanových lží a boření jeho pevností. Každému člověku na světě, který chce slyšet, máme objasnit zásady, o které v tomto velikém zápase jde – zásady, na nichž závisí věčný osud duše. Lidem dalekým i blízkým máme předložit otázku: „Následujete toho velikého odpadlíka v neposlušnosti Božího zákona, anebo Syna Božího, který říká: *„Přikázání Otce svého jsem zachoval.“* (J 15,10)?“ ^{7T 141.2}

To je úkol, jenž je před námi. K tomuto účelu byla založena naše nakladatelství. To je to dílo, které Bůh od nich očekává. ^{7T 142.1}

Projevení křesťanských zásad

Jsme povoláni nejen zveřejnit teorii pravdy, nýbrž ukázat praktický příklad svým charakterem i životem. Naše nakladatelství má být před světem ztělesněním křesťanských zásad. Když tyto instituce naplňují Bohem stanovené cíle, sám Kristus stojí v čele pracovních sil. Svatí andělé dohlížejí na práci každého oddělení. A všechno co se koná v každém oddělení má nést nebeskou pečeť a zjevovat jedinečnost Božího charakteru. ^{7T 142.2}

Bůh přikazuje, aby Jeho dílo bylo světu představeno v jeho svatosti. On chce, aby Jeho lid svým životem osvědčil přednost křesťanství nad světáctvím. Jeho milostí bylo učiněno každé opatření, abychom ve všem našem obchodním podnikání mohli ukázat vznešenost nebeských zásad nad pravidly světa. Máme dokázat, že pracujeme na vyšší úrovni než jen svěští lidé. Ve všech věcech máme zjevovat čistotu charakteru a svědčit o tom, že pravda činí z těch, kdo jí prožívají a poslouchají syny a dcery Boží, dítky nebeského Krále a jako takoví jsou poctiví ve svém jednání, věrní, opravdoví a přímí jak v malých, tak i v nejdůležitějších věcech života. ^{7T 142.3}

Bůh chce, aby v každém našem konání i v prosté mechanické práci byla vidět dokonalost Jeho charakteru. Přesnost, dovednost, taktnost, moudrost a dokonalost, kterou vyžadoval při budování pozemského stánku, má být podle Jeho přání zjevena ve všem co se v Jeho díle podniká. Každá smlouva, kterou Jeho služebníci uzavírají, má být čistá a tak přesná před Jeho tváří jako bylo zlato, kadidlo a myrha, kterou v upřímné a neposkrvněné víře přinesli mudrci od Východu Dítěti-Spasiteli. ^{7T 142.4}

Takovým způsobem mají Kristovi následovníci i ve svém každodenním životě přinášet světlo světu. Bůh od nich nečeká, že budou svítit z vlastního úsilí. On neschvaluje žádnou sebe uspokojující snahu o rozvinutí nějaké vyšší dobroty. On chce, aby jejich duše byly proniknuty nebeskými zásadami a pak, přijdou-li do styku se světem, zjeví se světlo, které je v nich. Jejich poctivost, přímost a neochvějná věrnost v každém činu života poslouží k osvětlení. ^{7T 143.1}

Království Boží přichází nepozorovaně. Vzniká pod jemným vlivem Jeho slova, vnitřním působením Jeho Ducha, spojením duše s Tím, jenž je jejím životem. Největší projev Jeho moci bude zřejmý na lidech, kteří jsou dokonale přetvořeni v Kristův charakter. ^{7T 143.2}

Zevnějšek, možná i blahobyť, vysoké postavení, nákladné stavby nebo zařízení nejsou pro pokrok Božího díla tím nejdůležitějším, právě tak málo jsou potřebné i zvláštní výkony, které sklízí u lidí pochvalu a svádí k marnivosti. Světská okázalost jakkoli působivá nemá u Boha žádnou cenu.

7T 143.3

I když je naší povinností usilovat o dokonalost ve vnějších věcech, vždy bychom měli pamatovat, že tento cíl nemá být tím vrcholným záměrem. Musí být podřízen vyšším zájmům. Nad všechno viditelné a pomíjivé si Bůh cení to neviditelné a věčné. Viditelné má jen tehdy cenu, jestliže je vyjádřením neviditelného. Nejskvělejší umělecké výtvořiny nemají žádnou krásu v porovnání s krásou povahy, která je ovocem působení Ducha svatého v duši. 7T 143.4

Když Bůh dal světu Syna, obdařil lidi nehynoucím bohatstvím – bohatstvím, vedle něhož je všechno lidské bohatství od počátku světa ničím. Kristus přišel na zem a stál před lidmi pln věčné lásky a toto je ten poklad, který smíme přijmout od Něho, zjevovat ho a sdělovat jiným. 7T 143.5

Naše instituce dají charakter dílu Božímu právě podle posvěcené odevzdanosti pracovníků, zjevujících moc Kristovy milosti při proměně života. Máme být odlišní od světa, neboť Bůh nám vtiskl svoji pečeť a chce v nás ukázat svůj vlastní charakter a lásku. 7T 144.1

Náš Vykupitel nás příkřívá svou vlastní spravedlností. Když Pán povolává lidi k službě, neptá se zda jsou vzdělaní, nebo výmluvní nebo bohatí na světské statky. Ptá se: „Chodí tak pokorně, že je mohu poučit o své cestě? Mohu svěřit jejich rtům svá slova? Představí mne?“ 7T 144.2

Bůh může použít každého člověka tou měrou, jakou měrou se může svým Duchem vnořit do chrámu jeho duše. On přijímá jen takové dílo, které vyzařuje Jeho obraz. Pověřovací listinou Jeho následovníků před světem je nesmazatelný charakter Jeho nesmrtelných zásad. 7T 144.3

Misijní činnost

Naše nakladatelství jsou Bohem zřízená střediska, jejichž pomocí má být uskutečněno dílo, jehož velikost si ani neuvědomujeme. Tam jsou odvětví námahy a vlivu, která doposud nebyla dotčena, jejichž spolupráci ale Bůh vyžaduje. 7T 144.4

Je Božím záměrem, aby tou měrou jakou poselství pravdy proniká do nových polí, šlo ustavičně kupředu i dílo zřizování nových středisek. Po celém světě má Jeho lid budovat památníky Jeho soboty – znamení mezi Ním a jimi, že On je posvěcuje. Na různých místech v misijních zemích musí být vybudována nakladatelství. Dát charakter dílu, aby mělo pracovní a vlivná střediska, upoutat pozornost lidu, rozvinout hříbný a schopnosti věřících, sjednocovat nové sbory a napomáhat úsilí pracovníků, usnadňovat jim lepší spojení se slovy a rychlejší zvěstování poselství – všechno toto a mnohé jiné si žádá zřízení nakladatelství v misijních polích. 7T 144.5

Předností, ano povinností našich již zřízených institucí je napomáhat tomuto dílu. Tyto instituce byly založeny sebeobětavostí. Byly vybudovány z darů sebezapírání Božího lidu a nesobeckého úsilí Jeho služebníků. Bůh chce, aby projeví téhož ducha sebeobětování a napomáhali zřizovat nová střediska v jiných polích. 7T 145.1

Pro ústav jakož i pro jednotlivce platí tentýž pravdivý zákon: nemají se soustřeďovat sami na sebe. Když se zřídí nějaká instituce a její vliv roste, nemá ustavičně toužit po větších výkonech jen pro sebe. O každém ústavu jakož i o každém jednotlivci platí, že přijímá, aby rozdával. Bůh dává, abychom i my mohli dát. Jakmile se některý ústav zaběhl, měl by pomáhat jiným Božím ústavům, které toho více potřebují. 7T 145.2

Toto se shoduje se zásadami zákona i evangelia, se zásadami, které jsou zviditelněny v životě Ježíše Krista. Největší důkaz upřímnosti našeho vyznávajícího přidržení se Božího zákona a vyznávajícího následování našeho Vykupitele je nesobecká, sebeobětavá láska k našim spolubližním. 7T 145.3

Slávou evangelia je, že spočívá na zásadě – ustavičnou obětavostí přispívat k obnově Božího obrazu v padlém lidstvu. Bůh pocítí tuto zásadu kdekoli se projeví. 7T 146.1

Ti, kdo následují Kristův sebezapíravý příklad pro pravdu, šíří ve světě mocné svědectví. Jejich příklad je přesvědčivý a přitažlivý. Lidé vidí, že Boží vyznávající lid má víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši od sobectví. V životě těch, kdo poslouchají Boží přikázání, vidí lidé světa přesvědčující důkaz, že Boží Zákon je zákonem lásky k Bohu a člověku. 7T 146.2

Boží dílo má být vždy znamením Jeho dobroty a tou měrou jak se toto znamení projeví v působnosti našich institucí, získá důvěru lidu a pomůže rozšíření Jeho království. Pán odejme své požehnání tam, kde na prvním místě jsou sobecké zájmy, ať je to v kterémkoli úseku Jeho díla; požehná však svůj lid na celém světě, jestliže ten použije prostředky k povznesení lidstva. Zkušenost apoštolských dnů bude naší zkušeností, přijmeme-li celým srdcem Boží zásady štědrosti – a rozhodneme-li se ve všech věcech podřídit se vedení Jeho svatého Ducha. 7T 146.3

Školy pro pracovníky

Naše ústavy by měly být misijními prostředníky v nejvyšším smyslu a pravá misijní činnost začíná vždy u těch nejbližších. V každé instituci se má konat misijní dílo. Všichni, počínaje správcem až po nejposlednějšího dělníka, všichni by si měli uvědomovat odpovědnost za neobrácené, které jsou mezi nimi. Měli by vynaložit opravdové úsilí, aby je přivedli ke Kristu. V důsledku takového úsilí budou mnozí získáni a v díle Božím se stanou věrnými a opravdovými služebníky. 7T 146.4

Když si naše nakladatelství převezmou zodpovědnost za misijní pole, uvidí nutnost poskytnout našim pracovníkům širší a hlubší vzdělání. Uvědomí si hodnotu svých vymožeností pro toto dílo a uvidí potřebu přípravy pracovníků, nejen aby budovali dílo ve vlastní zemi, nýbrž aby účinně pomáhali institucím v nových polích. 7T 147.1

Bůh chce, aby naše nakladatelství byla výchovnými školami, jak v praktickém tak v duchovním směru. Správcové a pracovníci by měli vždy pamatovat, že Bůh požaduje dokonalost ve všem co souvisí s Jeho dílem. Měli by to pochopit všichni, kdo vstupují do těchto institucí za účelem vzdělání. Všem by měla být dána příležitost k získání té nejlepší možné přípravy. Měli by se obeznámit s různými odvětvími díla, aby v případě výzvy odejít do jiných polí, byli všestranně připraveni a tak uzpůsobeni nést různé odpovědnosti. 7T 147.2

Žáci by měli být tak vychováni, aby po nutné době strávené v ústavu, byli připraveni zodpovědně nastoupit do různých odvětví tiskařské práce, a podpořit Boží dílo nejlepším uplatněním svých sil a schopni dělit se s jinými o poznání, které sami obdrželi. 7T 147.3

Všichni pracovníci by měli pamatovat na to, že nemají být vzděláni pouze v obchodních odvětvích, nýbrž připravit se nést duchovní odpovědnosti. Každý pracovník by měl pamatovat na důležitost osobního spojení s Kristem, osobní zkušeností s Jeho spásnou mocí. Pracovníci by měli být tak vzděláni, jak byli mládenci v prorockých školách. Jejich mysl by měla být Bohem formována prostřednictvím Jeho určených nástrojů. Všichni by měli být biblicky vzděláni, utvrzeni a založeni na zásadách pravdy, aby mohli jít cestou Boží, konat spravedlnost a soud. Všechno úsilí by se mělo vynaložit k probouzení a povzbuzování misijního ducha. Pracovníci by si měli uvědomovat velikou přednost, které se jim dostalo v tomto posledním spásném díle, že Pán je chce použít za svoji pomocnou ruku. Každý by se měl učit prakticky sloužit lidem ve svém okolí. Všichni by se měli naučit v Božím slově hledat poučení v každém odvětví misijního úsilí. Když jim pak bude zvěstováno Boží slovo, porozumí, jak v polích pracovat takovým způsobem, aby byl Bohu přinesen co největší užitek ze všech částí Jeho vinice. 7T 147.4

Splnění Božího záměru

Kristus chce plností své moci tak posílit svůj lid, že skrze něj bude celý svět obklopen ovzduším milosti. Když se Jeho lid celým srdcem odevzdá Bohu, tento záměr bude splněn. Těm, kteří pracují v Jeho ústavech, zní Boží slovo: „*Očistě se vy, kteříž nosíte nádoby Hospodinovo.*“ (Iz 52,11) Sebeláska by měla ve všech našich institucích ustoupit nesobecké lásce a práci pro duše blízko i v dáli. Pak svatý olej poteče z dvou olivových větví do zlatých trubíc, které se samy vyprázdňují do nádob na to připravených. Pak životy Kristových pracovníků budou vskutku svědectvím pravdy Jeho slova. 7T 148.1

Láska a bázeň Boží, vědomí Jeho dobrotivosti a svatosti, bude proudit v každém ústavu. Ovzduší lásky a pokoje zavládne ve všech odděleních. Každé promluvené slovo, každý provedený čin bude mít vliv podobný nebeskému vlivu. Kristus bude přebývat v lidech a lidé budou přebývat v Kristu. V celém díle bude zjevný ne charakter smrtelného člověka, nýbrž povaha věčného Boha.

Nebeský vliv svatých andělů, zasáhne srdce těch, kteří přišli do styku s těmito pracovníky; od nich budou vytékat proudy požehnaného vlivu. *7T 148.2*

Když jsou pracovníci vyzváni vstoupit do nových polí, pak s takovou přípravou půjdou jako zástupci Spasitele, připraveni k užitečné práci v Jeho službě, schopni slovem i činem zvěstovat přítomnou pravdu. Zbožná stavba charakteru, vybudovaná Boží mocí, obdrží světlo a slávu z nebe, a před světem bude stát jako svědek, ukazující k trůnu živého Boha. *7T 149.1*

Pak dílo půjde vpřed pevně a s dvojnásobnou silou. Pracovníkům v každém odvětví bude udělena nová moc. Publikace se budou šířit jako Boží poslové a budou nést pečeť Věčného. Paprsky světla z nebeské svatyně budou provázet ty převzácné zvěstované pravdy. Jako nikdy předtím budou mít moc probouzet v duši přesvědčení o hříchu, hlad a žízeň po spravedlnosti, a živý zájem o nepomíjitelné věci. Lidé se dovědí o odpuštění svých nepravostí a o věčné spravedlnosti, kterou Mesiáš svou obětí vyvedl na světlo. Mnozí se rozhodnou pro slavnou svobodu synů Božích a připojí se k Božímu lidu, aby uvítali brzký příchod našeho Pána a Spasitele v moci a slávě. *7T 149.2*

29. Naše církevní literatura

Moc a působnost díla velkou měrou závisí na povaze literatury, která vychází z našich tiskáren. A proto bychom měli velice pečlivě vybírat a připravovat to, co hodláme vydat do světa. Potřebujeme tu největší opatrnost a soudnost. Své síly bychom měli věnovat vydávání literatury nejčistší kvality a nejušlechtlejší povahy. Naše časopisy by měly obsahovat pravdu, která má životně důležitý duchovní význam pro lidi. *7T 150.1*

Bůh vložil do našich rukou prapor na němž je napsáno: „*Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostrhávají příkázání Božích a víry Ježíšovy.*“ (Zj 14,12) Toto je zvláštní, odlišné poselství – poselství, které nesmí znít neurčitě. Ono má odvádět lid od děravých cisteren, které nemají žádné vody k neklamnému prameni vody živé. *7T 150.2*

Cíl našich publikací

Naše publikace mají vykonat tu nejdůležitější práci; mají objasňovat, osvětlovat a zveřejňovat duchovní základ naší víry. Kdekoli se lid rozhoduje, řadí se buď pod prapor pravdy a spravedlnosti, nebo pod prapor odpadlých mocností, které bojují o nadvládu. V přítomné době má být Boží poselství světu zvěstováno tak pronikavě a mocně, že se lidé dostanou s pravdou tváří v tvář, myšlenka s myšlenkou a srdce se srdcem. Musí jim být jasná její nadřazenost nad přemnohými bludy, které chtějí uchvátit pozornost, potlačit, bude-li to možné, Boží zvěst pro tuto slavnou dobu. *7T 150.3*

Hlavním cílem našich publikací je vyvýšit Boha, obrátit pozornost lidí k živým pravdám Jeho slova. Bůh nás vyzývá, abychom pozvedli ne svůj vlastní prapor, ani prapor tohoto světa, nýbrž prapor Jeho pravdy. *7T 151.1*

Pouze tehdy, když toto konáme, může být Jeho žehnající ruka s námi. Uvažme, jak Bůh vedl svůj lid v minulosti. Povšimněme si, že když lid nesl Jeho prapor, Bůh je vyvýšil před jejich nepřátele. Když se však sami chtěli vyvýšit a zpronevěřili se své věrnosti, když se spolehli na moc a zásady, Jemu odporující, byli ponecháni své vlastní zkáze a porážce. *7T 151.2*

Přemýšlejme o zkušenosti Danielově. Když se měl postavit před krále Nabuchodonozora, neváhal poukázat na pramen své moudrosti. Oslabilo toto věrné vyznání Boha Danielův vliv na královském dvoře? – Nikoli; v tom bylo tajemství jeho síly. To mu získalo přízeň v očích babylonského vládce. Ve jménu Božím Daniel oznámil králi nebeské varovné i výstražné poselství, a nebyl zapuzen. Dnešní Boží pracovníci by měli číst toto pevné, otevřené svědectví Danielovo a následovat jeho příklad. *7T 151.3*

Člověk nikdy neprojevuje větší pošetilost, než když se chce světu zalíbit a dojít u něho uznání tím, že jakoukoli měrou obětuje svou věrnost a čest, která náleží Bohu. Stavíme-li se tam, kde Bůh s námi nemůže spolupracovat, bude naše síla slabostí. Cokoliv se vykonalo pro obnovu Božího obrazu v člověku, bylo vykonáno proto, že Bůh byl onou hybnou silou pracovníků. Pouze Jeho moc může obnovit tělo, posílit mysl, nebo obnovit duši. V naší vydavatelské práci, jako v kterémkoli jiném odvětví díla i v křesťanském životě se osvědčí pravdivost Kristových slov: „*Beze mne nemůžete nic učiniti.*“ (J 15,5) *7T 151.4*

Bůh dal lidem nesmrtelné zásady, před nimiž se jednou skloní každá lidská moc. On nás vyzývá, abychom tyto zásady ukázali světu slovem i příkladem. Ti, kteří Ho uctívají věrností k Jeho slovu, budou nakonec oslavení. Znamená to mnoho stát na zásadách, které potvrzují po celou věčnost. *7T 152.1*

Pracovníci potřebují osobní zkušenost

Vydavatelé našich časopisů, učitelé našich škol, předsedové našich konferencí, všichni potřebují pít z čistých proudů vody života. Všichni potřebují plněji pochopit slova, která Pán řekl Samaritance: „*Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest Ten, kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys prosila Jeho a dal by tobě vody živé. ... Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežiznil by na*

věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému. “ (J 4,10.14) ^{7T 152.2}

Dílo Boží potřebuje být odlišeno od běžných životních záležitostí. Bůh říká: „*Když zase obrátím ruku svou na tě, až přepálím dočista trůsky tvé, a odejmu všecken cín tvůj. A obnovím soudce tvé tak jako na počátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš městem spravedlnosti, městem věrným. Sion v soudu vykoupen bude, a kteříž zase uvedeni budou do něho, v spravedlnosti.*“ (Iz 1,25-27) Tato slova mají hluboký význam. Obsahují naučení pro všechny vydavatele.

^{7T 152.3}

Mojžíšova slova mají hluboký význam. „*Synové pak Aronovi, Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidelnici svou, dali do nich oheň a položili na něj kadidlo, a obětovati před Hospodinem oheň cizí, čehož jim byl nepřikázal. Protož sstoupiv oheň od Hospodina, spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem. I řekl Mojžíš Aronovi: Toť jest, což mluvil Hospodin, řka: V těch, kteříž přistupují ke mně, posvěcen budu, a před obličejem všeho lidu oslaven budu. I mlčel Aron.*“ (Lv 10,1-3) Toto je naučení pro všechny, kteří mají co činit se zvěstí, vycházející z našich nakladatelství. Svaté věci se nemají mísit s obecnými. Tiskoviny, které jsou tak daleko rozšiřovány, by měly obsahovat vzácnější naučení, než jaké se objevuje v dnešních obvyklých publikacích. „*Co jest té plevě do pšenice?*“ (Jr 23,28) Chceme čisté zrna, důkladně zbavené plev. ^{7T 153.1}

„*Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, řka: Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete, nerci-li, abyste se děsiti měli. Hospodina zástupů samého posvěcujte; On budiž bázeň vaše i strach váš... Zavaž osvědčení, zapečeť zákon mezi učedníky mými... K zákonu a svědectví! Pakli nechť, nechat' mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.*“ (Iz 8,11-20) ^{7T 153.2}

Pozornost našich pracovníků obracím k šesté kapitole Izaiáše. Čtete tuto zkušenost Božího proroka, když viděl Hospodina „*sedícího na trůnu vysokém a vyzdvíženém, a podolek Jeho naplňoval chrám... I řekl jsem: Běda mně, jižť zahynu, proto že jsem člověk poškrvněné rty maje, k tomu uprostřed lidu rty poškrvněné majícího bydlím, a že Krále Hospodina zástupů viděly oči mé. I přiletěl ke mně jeden ze serafínů, maje v ruce uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře, a dotekl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest. Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne*“ (Iz 6,1-8). ^{7T 153.3}

Je to zkušenost, kterou potřebují ti, kdo pracují ve všech našich ústavech. Existuje nebezpečí, že nedovedou udržet živé spojení s Bohem a nebudou posvěceni pravdou. Takovým způsobem ztratí vědomí moci pravdy, ztratí schopnost rozeznávat mezi svatým a obecným. ^{7T 154.1}

Moji bratři na zodpovědných místech, kéž Pán nejen pomaže vaše oči, aby mohly vidět, nýbrž vlije do vašich srdcí svatý olej, aby z dvou oliv proudil zlatým potrubím do zlaté nádoby, která zásobuje lampy svatyně. Kéž by vám On sám „*dal Ducha moudrosti a zjevení ku poznání Jeho. A tak osvěcené oči mysli vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání Jeho... a kterak jest nesmírná velikost moci Jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly Jeho*“ (Ef 1,17-19). ^{7T 154.2}

Věrní správcové dávají pokrm v čas příhodný domácím Božím. Předkládejte pravdu lidu. Pracujte tak, jakoby na vás hleděl celý nebeský vesmír. Nemáme času nazbyt. A to ani chvílku. Brzy si musíme rozřešit důležité problémy a ukrýt se ve skále, abychom uzřeli Ježíše a byli uneseni, oživeni Jeho svatým Duchem. ^{7T 154.3}

Obsah publikací

V našich časopisech by se měly zveřejňovat články se živým, závažným obsahem. Každý článek by měl být plný praktických, povznášejících, ušlechtilých myšlenek, které čtenáři poskytnou pomoc, přinesou světlo a dají sílu. Je nutné si cenit náboženského života v rodině a svatosti rodiny jako nikdy předtím. Jestliže kdy lidé potřebovali chodit s Bohem jako Enoch, pak adventisté s. d. to potřebují nyní; při tom by měli projevovat svojí upřímnost v čistých slovech, v jasné řeči, ve slovech plných soucitu, něhy a lásky. ^{7T 155.1}

Jsou chvíle, kdy si okolnosti vyžadují slova napomenutí a pokárání. Ti, kteří vybočili ze správné cesty, musí být probuzeni, aby viděli své nebezpečí. Musí je zasáhnout poselství, které je

vyburcuje ze smrtelného spánku, který zachvátil jejich smysly. Musí nastat mravní obnova, jinak duše zahynou ve svých hříších. Poselství pravdy jako ostrý, dvojsečný meč si musí razit cestu do srdce. Zvěstujte poselství, které probudí lhostejnou a bloudící mysl a přivede ji zpět k Bohu. *7T 155.2*

Pozornost lidu musí být zaujata. Naše poselství je vůní života k životu nebo vůní smrti k smrti. Osud duše je na váze. Celé zástupy jdou údolím rozhodnutí. Měl by být slyšet hlas: „*Jestliže jest Hospodin Bohem, následujte Ho; pakli jest Bál, jděte za ním.*“ (1 Kr 18,21) *7T 155.3*

Současně bychom neměli trpět ani stín nějakého nevlídného, udavačského ducha a to za žádných okolností. Naše časopisy by neměly obsahovat nic co by ostře ranilo, žádnou nevlídnou kritiku nebo jízlivý výsměch. Satanu se téměř podařilo vypudit ze světa Boží pravdu a on se těší, když její obhájci prokazují, že nejsou pod vlivem pravdy, která si podrobuje a posvěcuje duši. *7T 155.4*

Dopisovatelé do našich časopisů by se měli pokud možno co nejméně zabývat námitkami nebo argumenty oponentů. V celém svém díle máme proti lži stavět pravdu. Proti všem osobním nárázkám, urážkám a útokům postavte pravdu. Jednejte pouze podle nebeské slušnosti. Používejte pouze to, co nese Boží pečeť a podpis. Tiskněte pravdu novou a přesvědčující a tak podvracejte a odstraňujte blud. *7T 156.1*

Bůh si přeje, abychom vždy byli klidní a trpělivě snášenliví. Ať jiní jdou jakýmkoliv směrem, my máme představit Krista a jednat tak, jako by On jednal za podobných okolností. Moc našeho Spasitele nespočívá v prudkých střelách ostrých slov; právě pro svoji ušlechtilost, nesobeckost a skromnost, stal se dobyvatelem srdcí. Tajemství našeho úspěchu spočívá v projevování téhož ducha. *7T 156.2*

Jednota

Ti, kteří mluví k lidu prostřednictvím našich časopisů, měli by být mezi sebou jednotní. Nic, co zavání rozdělením, nebo nejednomyslností, nemělo by mít místo v našich publikacích. Satan se vždy snaží o různice, neboť ví, že takto může co nejučinněji podkopat dílo Boží. Neměli bychom brát zřetel na jeho vynálezy. Kristus se modlil za své učedníky „*aby všichni jedno byli, jako Ty Otče ve mně, a já v Tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi Ty mne poslal*“ (J 17,21). Všichni věrní pracovníci Boží budou jednat podle této modlitby. Ve svém úsilí o pokrok díla všichni projeví onu jednotu smýšlení a činu, která zjeví, že jsou Božími svědky, že jedni druhé milují. Světu, který je rozleptán sporem a bojem, bude jejich láska a jednota svědčit o jejich spojení s nebesy. Je to přesvědčující důkaz o jejich božském poslání. *7T 156.3*

Zkušenosti

Vydavatelé našich časopisů musí spolupracovat s pracovníky misijních polí a s našim lidem z daleka i okolí. V našich časopisech bychom měli najít zprávy od pracovníků ze všech částí světa – články, opisující živé zkušenosti. Nepotřebujeme výmysly, avšak v každodenním životě se vyskytující opravdové zkušenosti, které v podobě krátkých článků a prostými slovy budou mocněji působit, než různé literární výplody a přitom budou nedocenitelnou pomocí pro křesťanskou zkušenost a praktickou misijní práci. Přejeme si rozhodnou pravdu od posvěcených mužů, žen a mládeže. *7T 157.1*

Vy, kteří milujete Boha, a svojí mysl máte zásobenou převzácnými zkušenostmi a živými skutečnostmi věčného života, zapalte plamen lásky a světla v srdci Božích dítek. Pomozte jim řešit životní problémy. *7T 157.2*

Články, které jdou k tisícům čtenářům, měli by svědčit o čistotě, vznešenosti a posvěcení těla, duše i ducha pisatelů. Pero by měli nechat ovládnout Duchem svatým jako prostředek k rozsévání semínek k věčnému životu. Místo v našich časopisech mělo by být vyplněno hodnotnými články. Naplňte je bohatým obsahem s hodnotou věčnosti. Bůh nás vyzývá, abychom na výšinách mluvili s Ním, a když vírou uzříme toho Neviditelného, naše slova budou vskutku vůní života k životu. *7T 157.3*

Poselství pro tuto dobu

Všichni by měli více mluvit, psát a uveřejňovat o těch věcech, které se mají nyní naplnit, a které se týkají věčného blaha duší. Dávejte pokrm v čas příhodný mladým i starým, svatým i hříšným.

Nechť vše, co může být řečeno k probuzení církve z jejího spánku, je dáno neodkladně do popředí. Neměli bychom ztrácet čas přešlapováním u toho, co není podstatně důležité a co se netýká přítomných potřeb lidu. Čtete první tři verše ze Zjevení a pohleďte jaká práce se požaduje od těch, kdo věří Božímu slovu: *7T 157.4*

„Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal Jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci by se měly dít brzo, On pak zjevil, poslav je skrze anděla svého služebníku svému Janovi, kterýž osvědčil slovo Boží, a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl. Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto, a ostríhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.“ (Zj 1,1-3) 7T 158.1

Vydávání knih

Více času bychom měli věnovat vydávání a rozšiřování knih, obsahujících přítomnou pravdu. Obracejte pozornost na knihy, které pojednávají o praktické víře a zbožnosti a ty, které pojednávají o prorockém slovu. Lid má být veden k četbě přepevného slova prorockého ve světle živých zaslíbení. Potřebuje poznat, že se naplňují znamení času. *7T 158.2*

Jedině Bůh sám může dát úspěch v přípravě nebo rozšiřování našich publikací. Jestliže u víře zachováváme Jeho zásady, On bude spolupracovat s námi při šíření knih mezi těmi, jimž mají posloužit. Měli bychom prosit o svatého Ducha, důvěřovat Mu, věřit v Něho. Pokorná a vroucí modlitba učiní více pro rozšíření našich knih, než veškerá, jakkoli nákladná úprava. *7T 158.3*

Bůh má veliké a mocné zdroje, z nichž člověk může čerpat a nejjednodušším způsobem se rozvine působnost Božích nástrojů. Božský Učitel říká: „Pouze můj duch může poučit a přesvědčit o hříchu. Vnějšek může pouze dočasně zaujmout mysl. Já pravdou zasáhnu svědomí a lidé budou mými svědky po celém světě; budou upozorňovat na nároky, na čas, prostředky a schopnosti člověka. Všechno toto jsem vydobyl na golgotském kříži. Použijte mých, vám svěřených darů ke zvěstování pravdy v její prostotě. Ať se evangelium roznese do všech koutů světa a vzbudí v unavených duších otázku: *„Co já mám činiti, abych spasen byl?“* (Sk 16,30)“ *7T 159.1*

Ceny

Naše časopisy byly nabízeny jistou dobu na zkoušku za velmi nízkou cenu; toto však nedosáhlo zamýšlený cíl – získat mnoho trvalých předplatitelů. Toto úsilí vyžaduje značný náklad. Častokrát se pracuje ztrátově i při nejlepších pohnutkách; jestliže by nebyla učiněna žádná sleva, byli bychom získali větší počet trvalých předplatitelů. *7T 159.2*

Byly učiněny plány na snížení ceny našich knih, aniž bychom učinili patřičnou změnu ve výrobních nákladech. Toto je omyl. Toto dílo by se mělo držet na pevném základu. Ceny knih by neměly být snižovány zvláštními příspěvky, které lze označit jako nekalá konkurence. Tyto způsoby Bůh neschvaluje. *7T 159.3*

Potřebujeme levné knihy a musíme se proto rozhodnout. Správné by však bylo snížit výrobní náklady. *7T 159.4*

V nových polích mezi nevzdělanými nebo částečně civilizovanými lidmi je veliká potřeba menších knih, zvěstujících pravdu prostým jazykem s mnohými ilustracemi. Tyto knihy nutno prodávat za nízkou cenu a ilustrace ovšem nesmí být nákladné. *7T 160.1*

Překlady

Mnohem větší úsilí by mělo být věnováno rozšíření literatury do všech částí světa. Varovné poselství musí být zvěstováno ve všech zemích a všemu lidu. Naše knihy mají být přeloženy a vydávány v mnoha různých jazycích. Měli bychom rozmnožit publikace o naší víře v angličtině, němčině, francouzštině, norštině, švédštině, španělštině, italštině a v mnoha jiných jazycích. Lidé všech národností by měli být osvíceni a vzdělaní, aby se také i oni zapojili do díla. *7T 160.2*

Nechť naše nakladatelství učiní vše co mohou, pro rozšíření nebeského světla ve světě. Všemi možnými způsoby obraťte pozornost lidí, každého národa a jazyka k těmto publikacím, které obrátí jejich mysl ke Knize knih. *7T 160.3*

S velikou péčí bychom měli volit členy vydavatelských výborů. Těch, kteří mají posuzovat vydávání knihy by mělo být málo a dobře volených. Pouze zkušení autoři, zběhlí spisovatelé mají předpoklady pro toto dílo. Vybráni by měli být pouze ti, jejichž srdce ovládá Duch Boží. Měli by to být modlitebníci, lidé, kteří nevyvyšují sami sebe, kteří však milují a bojí se Boha a mají v úctě bratry. Pouze ti, kteří nespolehají na sebe, nýbrž nechají se vést Boží moudrostí, mohou vyplnit toto důležité místo. *7T 160.4*

30. Obchodní dílo

Podle Boží vůle byla nakladatelství zřízena pro rozšíření přítomné pravdy, jakož i pro dílo, které s tím úzce souvisí. Současně by měli být ve styku se světem, aby pravda mohla být jako světlo ve svícnu a svítit všem, kdo jsou v domě. Bůh uznal za dobré, aby se Daniel a jeho společníci stýkali s významnými muži Babylónu, aby se i tito lidé obeznámili s náboženstvím těchto Židů a poznali, že Bůh vládne nad všemi královstvími. V Babylóně se Daniel dostal do přetěžké situace; i když si věrně plnil své státnické povinnosti, se vši rozhodností odmítl pustit se do něčeho, co by se stavělo proti Bohu. Takové počínání vedlo k diskusi a takto Hospodin upozornil na Danielovu víru babylónského krále. Bůh měl světlo pro Nabuchodonozora, a skrze Daniele byly tomuto králi prorocky předpověděny věci o Babylóně a jiných královstvích. Výkladem Nabuchodonozorova snu byl Hospodin vyvýšen nad všechny pozemské vládce. Danielovou věrností byl Bůh poctěn. Podobným způsobem chce Pán udělat i z našich nakladatelství své svědky. *7T 161.1*

Příležitosti v obchodním díle

Jedním ze způsobů, jak se tyto instituce dostanou do styku se světem, je obchod. Tím jsou pootevřeny dveře pro zvěstování světla pravdy. *7T 161.2*

Pracovníci si mohou myslet, že provádějí jen světské obchody, zatímco vykonávají službu, která vyvolává otázky ohledně víry a zásad, které zastávají. Mají-li však toho pravého ducha, dovedou vhodně promluvit. Jestliže v nich přebývá světlo nebeské pravdy a lásky, nezůstane skryto. Tímtež způsobem, jak vedou své obchodní záležitosti, projeví se i působnost božských zásad. O našich pracovnících, jako o jednom ze staré doby, lze říci: „*Naplnil jsem ho duchem Božím, moudrostí a rozumností, i uměním všelijakého řemesla.*“ (Ex 31,3) *7T 161.3*

Ne na prvním místě

V žádném případě by se tato nakladatelství neměla věnovat hlavně obchodování. Kdyby toto bylo na prvním místě, ztratili by pracovníci ze zřetele vlastní záměr, proč byly tyto podniky zřízeny a jejich práce by byla znevážena. *7T 162.1*

Je nebezpečí, že správcové, jejichž duchovní postřeh není správný, budou uzavírat smlouvy a vydávat pochybné tiskoviny pro pouhý zisk. V důsledku toho ztratí se ze zřetele existenční důvod těchto publikačních oddělení a tyto podniky se budou velkou měrou podobat kterémukoli jiným obchodním podnikům. Bůh bude tím zneuctěn. *7T 162.2*

V některých nakladatelstvích si obchodní dílo vyžaduje stálý nákup drahých strojů a jiných vy-možeností. Tento potřebný pokrok je těžkým zatížením finančních zdrojů ústavů. A při velikém množství práce vyžaduje se nejen technický pokrok, nýbrž více pracovních sil, než lze náležitě ukáznit. *7T 162.3*

Tvrdí se, že obchodní dílo je finančním pozehnáním tohoto odvětví, avšak ten Všemohoucí správně odhadl hodnotu tohoto díla v našich předních nakladatelstvích. Předložil pravou míru a po-ukázal, že ztráta převyšuje zisk. Ukázal, že tato práce vede pracovníky k tomu, že jsou poháněni ustavičným spěchem. V ovzduší spěchu a světáctví mizí pravá zbožnost a posvěcení. *7T 162.4*

Není nutné, aby obchodní dílo bylo naprosto odloučeno od vydavatelství, neboť toto by zavřelo možnost šířit paprsky světla do světa. A spojení s vnějším světem nemusí být o nic víc na újmu pra-covníkům, než bylo Danielovi jeho státnické dílo pro jeho víru a zásady. Kdekoli by však byl ohrožen duchovní ráz instituce, pak bychom měli tuto vnější práci zanechat. Budujte dílo, které představuje pravdu. Toto by mělo být vždy na prvním místě, a obchodní záležitosti teprve na druhém. Naše poslání je přinést světu poselství napomenutí a milosti. *7T 163.1*

Ceny

V úsilí opatřit si vnější zákazníky pro podporu nakladatelství a pomoc ve finanční tísní, byly ceny tak sníženy, že dílo nepřináší žádný užitek. Ti, kdo si lichotí, že z toho je přece jen nějaký zisk, důkladně všechno neuvážili. Nesnižujte ceny, abyste si opatřili práci. Převezměte pouze takovou práci, která dá čistý zisk. *7T 163.2*

Přitom by v našich obchodních záležitostech neměl být ani stín sobectví, nebo lakomství. Ať nikdo netěží z nevědomosti kohokoli a nepožaduje neúměrné ceny za vykonané dílo nebo za prodané zboží. Bude zde veliké pokušení odvrátit se od přímé stezky; budou zde nespočetné důvody pro přizpůsobení zvyků a přijetí skutečně nepoctivých způsobů. Někteří tvrdí, že v jednání s podvodníky se musí člověk přizpůsobit jejich zvykům; že kdyby měl být přísně poctivý, nemohl by být obchodníkem a nemohl by se uživit. Kde je potom naše víra v Boha? On nás má za své syny a dcery pod podmínkou, že vyjdeme ze světa a budeme odděleni a nebudeme se dotýkat nečistého. Jeho institucím jakož i jednotlivým křesťanům patří tato slova: „*Ale hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti Jeho*“ (Mt 6,33), a Jeho zaslíbení je jisté, že všechny věci potřebné pro tento život nám budou přidány. Na našem svědomí by mělo být vyryto jakoby železným dlátem do skály, že opravdový úspěch, ať už v tomto životě nebo budoucím, lze získat pouze věrností k věčným zásadám spravedlnosti. *7T 163.3*

Znemravňující literatura

Když naše nakladatelství vyřizuje mnoho obchodních zakázek, je veliké nebezpečí, že mezi tím bude i tisk pochybné literatury. Když jsem při jedné příležitosti byla na tyto věci upozorněna, můj Průvodce se zeptal jednoho z vedoucích v nakladatelství: „Jak jste placeni za tuto práci?“ To mu bylo vyčísleno. On řekl: „Toto je příliš malý obnos. Budete-li takto obchodovat, proděláte. Kdybyste však dostali za to mnohem větší obnos, tato literatura by vyšla s velkými ztrátami. Vliv na pracovníky je znemravňující. Všechna poselství, která jim Bůh posílá, a upozorňuje je na svatost tohoto díla, jsou zeslabena vašim souhlasem tisknout takový obsah.“ *7T 164.1*

Svět je zaplaven knihami, které by bylo lépe spálit než rozšiřovat. Knihy o indiánských bojích a podobném, vydávány a rozšiřovány čistě pro obchodní zájem, by bylo lépe nikdy nečíst. V takových knihách je satanské kouzlo; žalostná souvislost zločinu a ukrutnosti podmanivě působí na mnohé mladé lidi a probouzí v nich touhu proslavit se nejbezbožnějšími skutky. Mnohá díla s historickým obsahem mají trochu lepší vliv. Ohavnosti, krutost, chlípnost zobrazena v těchto spisech nakazlivě zapůsobila na nejednoho a vede k podobným činům. Knihy, které líčí satanské způsoby lidí, jen zveřejňují skutky zla. Strašné podrobnosti o zločinech a bídě nestojí za přemýšlení a žádný kdo věří přítomné pravdě neměl by podporovat jejich rozšiřování. *7T 164.2*

Milostné romány a bezcenné vzrušující povídky tvoří jiný druh knih, který je zlořečením pro každého čtenáře. Autor může přimísit dobré způsoby a v celém svém díle může vyjádřit i náboženské citění; a přece v mnoha případech je zde satan převlečen na anděla světlosti, jen aby tím účinněji svedl a zlákal. Mysl je velkou měrou ovlivněna tím, čím se živí. Čtenáři lehkovážných a dráždivých příběhů jsou neschopní pro vykonání povinností, které leží před nimi. Žijí nereálným životem a nemají žádnou touhu zkoumat Písmo, žít se nebeskou mannou. Mysl je oslabena a ztrácí svoji moc uvažovat o velikých problémech povinností a určení. *7T 165.1*

Byla jsem poučena, že mládež je vystavena velikému nebezpečí v důsledku nesprávné četby. Satan neustále svádí mladé lidi a zároveň i dospělé, aby se nechali ovlivnit bezcennými příběhy. Kdyby mohla být veliká část publikovaných knih zničena, pak by mohlo být zabráněno pohromě, která tak strašně působí, že oslabuje ducha a ničí srdce. Nikdo není tak utvrzen ve správných zásadách, aby byl jist před pokušením. Všechno toto bezcenné čtení by mělo být se vší rozhodností odstraněno. *7T 165.2*

Nemáme žádné povolení od Pána zapojit se, ať už do tisku, anebo do prodeje takových publikací; neboť to jsou prostředky zkázy pro mnohé. Vím co píši, neboť tato záležitost mi byla ukázána. Ti, kdo věří v poselství pro tuto dobu, neměli by se zapojovat do takového díla a myslet na výdělek. Pán vloží zlořečení na takto získané prostředky; rozptýlí víc než se získá. *7T 166.1*

Existuje jistý duch literatury, horší než malomocenství, zákeřnější než egyptské rány, před níž se naše nakladatelství musí ustavičně mít na pozoru. Přijímáním obchodních zakázek by měli bratři dbát na to, aby to, co obsahuje satanskou vědu, nebylo připuštěno do našich institucí. Pracovníci by neměli tisknout škodlivé teorie hypnotismu, spiritismu, Římské moci a jiných tajemství nepravosti; to ať nenachází v našich nakladatelstvích žádné místo. 7T 166.2

Zaměstnanci by neměli pracovat na ničem, co rozsévá sítě pochybnosti o autoritě nebo o čistotě Písma. Za žádných okolností by neměli být nevěrecké názory předkládány mládeži, jejichž mysl se hladově chápě všeho nového. I při té nejvyšší ceně, která by mohla být za takovou práci zaplacená, taková díla přinesou pouze nekonečnou ztrátu. 7T 166.3

Dovolit tisknout v našich ústavech takovou literaturu, znamená dát do rukou zaměstnanců a světu ovoce ze zakázaného stromu poznání. Znamená to přizvat satana aby vešel, se svojí podvodnou vědou, a šířil své zásady v samých ústavech, které jsou zřízeny pro pokrok svatého díla Božího. Vydávat spisy takového obsahu by znamenalo nabíjet pušku nepřítele a podávat mu ji do rukou, aby ji použil proti pravdě. 7T 166.4

Domníváte se, že Ježíš bude přebývat v tomto nakladatelství, aby pracoval prostřednictvím lidské mysli, skrze své sloužící anděly; domníváte se, že pravdu vycházející z těchto tiskáren učiní mocí k varování světa, jestliže je satanu dovoleno převracet myšlenky pracovníků přímo v tomto podniku? Může Boží požehnání doprovázet díla vycházející z tisku, když tytéž stroje tisknou satanské bludy a podvody? „*Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkost i hořkost?*“ (Jk 3,11) 7T 167.1

Správcové našich ústavů si musí uvědomit, že přijímáním svého místa, stávají se odpovědnými za duševní pokrm, který se dostává pracovníkům v tomto ústavu. Jsou odpovědní za obsah, který vychází z našich tiskáren. Budou voláni k odpovědnosti za vliv, který šířili uvedením materiálu, který poskvrňuje tento podnik, otravuje pracovníky nebo svádí svět. 7T 167.2

Jestliže takové věci mají místo v našich ústavech, zjistíte, že jemná moc satanských názorů se nedá snadno vymýtit. Jestliže pokusiteli dovolíme rozsévat, jeho zlé semeno vzklíčí a přinese ovoce. Satan sežne úrodu přímo v našich podnicích zřízených za prostředky Božího lidu k pokroku Jeho díla. Ukončí to tím, že do světa místo křesťanských pracovníků vyjde společnost vzdělaných nevěrců. 7T 167.3

V těchto věcech odpovědnost spočívá nejen na správcích, nýbrž na zaměstnancích. Mám co říci pracovníkům v každém nakladatelství, které zřizujeme: Milujete-li Boha a bojíte-li se Ho, odmítněte mít cokoli společného s poznáním, před nímž Bůh varoval Adama. Tiskaři by měli odmítnout tisknout třeba jedinou větu takového obsahu. Korektoři by měli odmítnout číst, sazeči sázet a vazači vázat taková díla. Budete-li požádáni konat něco takového, svolajte shromáždění pracovníků instituce, aby všem bylo jasné, co tyto věci znamenají. Zodpovědní vedoucí této instituce mohou zdůrazňovat, že vy nejste zodpovědní, že to je věc vedoucích. Vy však jste zodpovědní – zodpovědní za to, že používáte svoje oči, své ruce i svoji mysl. Tyto vám svěřil Bůh, aby jste je používali pro Něho a ne pro službu satanovu. 7T 167.4

Když se v našich ústavech tiskne bludný obsah, který působí proti Božímu dílu, Bůh nevede k odpovědnosti pouze ty, kteří dovolují satanu klást osidla pro duše, nýbrž i ty, kteří jakýmkoli způsobem spolupracují v díle pokušení. 7T 168.1

Mojí bratři na zodpovědných místech, dejte pozor, abyste nezapřáhli své pracovníky do vozu pověry a bludu. Nedovolte, aby se z institucí zřízených Bohem k tomu, aby z nich vycházela životodárná pravda, stal nástroj šíření zkázonosného bludu. 7T 168.2

Naše nakladatelství od nejmenšího po to největší by měla odmítnout tisknout třeba jen řádek takového škodlivého obsahu. Všichni ti, s nimiž máme co činit, by měli rozumět, že z našich institucí je vyloučena literatura obsahující satanskou vědu. 7T 168.3

Přicházíme do styku se světem ne proto, abychom byli prokvašeni světskou lží, nýbrž jako Boží pomocníci a můžeme prokvasit svět Jeho pravdou. 7T 168.4

31. Nakladatelství v misijních polích

Mnoho má být vykonáno pro budování středisek našeho misijního díla v nových misijních polích. Na mnohých místech by měly být zřízeny misijní tiskárny. Vedle našich misijních škol měly by být tiskařské dílny a učiliště pro jejich pracovníky. Jestliže jsou v některém učilišti lidé různých národností mluvících různými jazyky, každý by se měl naučit tisknout ve svém vlastním jazyce a také překládat z angličtiny do svého jazyka. A když se učí anglicky, měl by zas učit svému jazyku takové anglicky mluvící studenty, kteří to mohou potřebovat. Takto mohou někteří z cizích studentů snížit své školní vydání; a pracovníci mohou být připraveni pro užitečnou službu v misijních podnicích. *7T 169.1*

V mnoha případech vydavatelské dílo bude muset začít z nepatrných počátků. Bude muset zápasit s mnoha těžkostmi a půjde vpřed jen s nepatrnými vymoženostmi. To by však nikoho nemělo znechutit. Svět obvykle začíná své dílo pouhou okázalostí a chloubou; všechno to však přijde na zmar. Boží způsob je, aby právě ty nepatrné začátky posloužily k vítězství pravdy a spravedlnosti. Z tohoto důvodu se nikdo nemusí chlubit zdárným začátkem nebo být stísněn zdánlivou mdlobou. Bůh je svému lidu bohatstvím i plností a mocí, budou-li jen hledět na to, co se nevidí. Následovat Jeho usměrnění znamená volit si stezku bezpečnosti a pravého úspěchu. „*Toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.*“ (1 J 5,4) *7T 169.2*

Lidská síla nezrodila Boží dílo a lidská síla ho nemůže ani zničit. Ti, kteří nesou Jeho dílo vpřed přes všechny těžkosti a protivenství, Bůh ustavičně povede a bude je chránit svými svatými anděly. Jeho dílo na zemi nikdy nepřestane. Budování Jeho duchovního chrámu půjde kupředu dokud nebude dokonáno a nejvyšší kámen bude položen s pokřikováním. „*Milost, milost jemu.*“ (Za 4,7) *7T 170.1*

Křesťan má být požehnáním pro jiné. Tím bude sám požehnaný. „*Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož svažuje, také sám bude zavlažený.*“ (Př 11,25) Toto je zákon Božího spravování, zákon, jímž Bůh usměrňuje, aby proudy blaha byly udrženy jako vody velice hluboké k ustavičnému koloběhu, stále se vracející k svému prameni. V naplňování tohoto zákona spočívá moc křesťanských misií. *7T 170.2*

Byla jsem poučena, že kdekoli se naskytnou v důsledku sebeobětavosti a naléhavého úsilí možnosti k založení a rozšíření díla, a Pán požehnal tuto práci, ti, kteří jsou na tom místě, měli by ze svých prostředků pomoci Jeho služebníkům jež byli posláni do nových polí. Kdekoli byla práce založena na dobrém základě, věřící by měli cítit povinnost pomáhat potřebným a přenést i za těžkých obětí jistou část všech prostředků, které v dřívějších létech byly investovány na dílo v jejich místě. Takto chce Pán šířit své dílo. Toto je správně uplatněný zákon o vrácení (o restituci). *7T 170.3*

32. Vztah jednoho vydavatelství k druhému

Vinným kmenem a jeho větvemi je vystižen vztah Krista k Jeho následovníkům a vztah Jeho následovníků jednoho k druhému. Větvě jsou pospojovány jedna s druhou a přece každá má svoji individualitu, která není potlačena zvláštnostmi větve druhé. Všechny mají všeobecný vztah k vinnému kmeni a na něm závisí jejich život, jejich vzrůst a jejich plodnost. Jedna větev nemůže uživit druhou. Každá ve svém vlastním zájmu musí žít s kmenem. Při vši své všeobecné podobnosti jsou přece odlišné. Jejich jednota spočívá v jejich společném spojení s kmenem a každá z nich, i když ne stejně, projevuje život kmene. 7T 171.1

Tento obraz má své poučení nejen pro jednotlivé křesťany, nýbrž i pro instituce, které jsou zapojeny do Boží služby. Ve svém vztahu jedna k druhé každá si má zachovat svoji individualitu. Spojení jedné s druhou je umožněno spojením s Kristem. V Ném každý ústav je spojen s ústavem druhým, i když jeho osobitost není tím druhým ústavem pohlcena. 7T 171.2

Někdy se zdůrazňovalo, že zájmy díla by se měly rozšířit upevněním našich vydavatelství a tím, že bychom je přivedli pod jednu správu. Toto by však, jak Pán ukázal, nemělo být. Není Jeho plánem soustředit moc v rukou několika osob, anebo přivést jednu instituci pod kontrolu druhé. 7T 171.3

Naše dílo mi bylo představeno v jeho počátcích jako malý, velice malý potůček. Prorok Ezechiél viděl vody vycházející „*od spodku prahu domu na východ*“ a scházely „*po straně polední oltáře*“. Obzvláště si povšimněme tento verš: „*I řekl mi: Vody tyto vycházejí od Galilee první, a sestupující po rovině, vejdou do moře, a když do moře vpadnou, opraví se vody.*“ (Ez 47,8) Dílo mi bylo představeno, jak se rozšiřuje na východ i na západ, na ostrovy mořské a do všech částí světa. Jak se dílo šíří, bude nutno spravovat jeho různá velká odvětví. Dílo nemá být soustředěno na jediném místě. Lidská moudrost tvrdí, že se lépe hodí budovat různá odvětví tam, kde dílo již má určitou povahu a vliv; avšak v tomto směru došlo k omylům. Nošením břemen se získává síla a rozvoj. A kdybychom pracovníky v různých místech velkou měrou zbavili zodpovědnosti, znamenalo by to zabrzdit rozvoj jejich charakteru, potlačit a zeslabit jejich síly. Dílo je Páně a není Jeho vůlí, aby síla a účinnost byly soustředěny na jediné místo. Každý ústav by měl zůstat nezávislým a pracovat podle Božího plánu pod Jeho správou. 7T 171.4

Upevňování

Způsob upevňování, ať je to kdekoli, má snahu vyvýšit ono lidské, místo božského. Ti, kteří nesou odpovědnost v různých odvětvích, očekávají od ústřední autority pomoc a podporu. Když je smysl pro osobní zodpovědnost oslaben, ztrácejí tu nejvyšší a nejvýznamnější ze všech lidských zkušeností – ustavičnou závislost duše na Bohu. Tím, že si neuvědomují svoji potřebu, proměškávají zachovat si onu ustavičnou bdělost a modlitbu, onu stálou odevzdanost Bohu, která jediná může uschopnit lidi k slyšení a poslouchání rad Jeho svatého Ducha. Člověk se dostává na místo, které patří Bohu. Ti, kteří jsou v tomto světě povoláni do služby jako nebeští vyslanci, spokojí se tím, že hledají moudrost u bloudících, smrtelných lidí, zatímco by měli mít moudrost a sílu od neomylného věčného Boha. 7T 172.1

Pán nechce aby pracovníci v Jeho ústavech očekávali na člověka, nebo důvěřovali v člověka. On chce, aby se soustředili na Něho. 7T 173.1

Nikdy by naše nakladatelství neměla by být v takovém vzájemném spojení, že by jedno mělo moc řídit správu druhého. Když se taková moc soustředí v rukou několika málo osob, satan vynaloží rozhodné úsilí, aby zvrátil soudnost, vnukl nesprávné zásady činnosti, a zvedl nepatřičnou praxi a takovým způsobem může nejen zvrátit jednu instituci, nýbrž tím může získat také nadvládu nad ostatními, a dát nesprávný vzor dílu v různých částech. Zlý vliv se takovým způsobem velice rozšíří. Každá instituce by měla stát ve své mravní nezávislosti a šířit své dílo ve vlastním poli. Každý pracovník by si měl uvědomit, že musí vykonat své dílo jako před Pánem, Jeho svatými anděly a nepadlými světy. 7T 173.2

Jestliže některá instituce přijme nesprávné způsoby, druhá instituce tím nemá být nakažena. Věrně má stát na zásadách, na nichž byla vybudována, a dále konat dílo podle těchto zásad. Každá instituce by se měla vynasnažit pracovat v souladu s každou jinou do té míry, jak se sluší na pravdu a spravedlnost; dále však nikdo nemá jít. *7T 173.3*

Rivalita

Mezi našimi vydavatelstvími by neměla být žádná rivalita. Jestliže pěstujeme takového ducha, bude růst, zesilovat a udusí misijního ducha. Zarmoutí to Ducha Božího a vypudí z ústavu služebné anděly, kteří jsou posíláni ke spolupráci s těmi, kteří se těší z Boží milosti. *7T 173.4*

Správcové našich institucí by se nikdy ani v nejmenším neměli pokoušet těžit jeden z druhého. Takové úsilí nejvíce uráží Boha. Povýšenecké a chytrácké jednání, jednoho s druhým je nesprávné, což Pán nebude trpět. Každé úsilí vyvýšit jednu instituci na úkor druhé je nesprávné. Každá úvaha nebo náznak, který směřuje ke zmenšení vlivu některého ústavu nebo jejich pracovníků, se protíví vůli Boží. Satanův duch podněcuje takové úsilí. Když jednou zaujme místo, bude pracovat jako kvas, aby poskvřnil pracovníky a mrzačil Boží záměry s Jeho ústavem. *7T 174.1*

Spolupráce

Každé oddělení našeho díla, každá instituce zapojená do našeho úsilí by měla být vedena na uvážlivé, ušlechtilé úrovni. I když si každé odvětví má zachovat svůj odlišný charakter, mělo by chránit, posilovat a budovat každé jiné odvětví. Lidé různých schopností a povahových vlastností jsou zaměstnáni v budování různých odvětví díla. Takový byl Boží plán. Každý pracovník musí vynakládat ve svém vlastním odvětví zvláštní úsilí; každý však přednostně smí studovat a usilovat o zdraví a blaho celku, jehož je členem. *7T 174.2*

Žádné pohlcovací tendence, žádná rivalita nebo kriticizmus, nýbrž spolupráce je Božím plánem s Jeho institucemi, aby „*všecko tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého ouda, zrůst, jakž na tělo přísluší, bere, k vzdělání svému v lásce*“ (Ef 4,16). *7T 174.3*

33. Kolportér

Jelikož kolportéři nemohli vyplatit své dluhy, naše traktátní společnosti se zadlužily; nemohou splnit své závazky vydavatelstvím; a tak se tyto ústavy dostaly do těžkostí a jejich dílo je zmařeno. Některí kolportéři se domnívali, že se s nimi nesprávně zachází, když se od nich požaduje, aby nakladatelstvím okamžitě vyplatili za knihy, které převzali; avšak okamžité vyrovnání účtu je jedinou úspěšnou cestou obchodu. ^{7T 175.1}

Nedbalost, s jakou někteří kolportéři konali své dílo ukazuje, že se musí naučit mnohému důležitému. Bylo mi ukázáno mnoho nahodilé práce. Lehkovážností ve světských záležitostech si někteří zvykli na nedbalost a liknavost, a tento nedostatek vnesli i do Božího díla. ^{7T 175.2}

Bůh volá po rozhodné změně, po nápravě v různých odvětvích díla. Obchodní záležitosti související s Jeho dílem měly by se vyznačovat větší pečlivostí a přesností. Musí být vynaloženo pevné, rozhodné úsilí, aby došlo k hlubším změnám. ^{7T 175.3}

„Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lstivě.“ (Jr 48,10) ^{7T 175.4}

„Nebo když přivodíte slepé k obětování, což to není nic zlého? A když přivodíte chromé aneb nemocné, což to není nic zlého? Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-li mu se tím, a přijme-li tvář tvou, praví Hospodin zástupů.“ „Zlořečený jest fortelný, ... činí slib, a obětuje Pánu to, což jest churavého. Nebo Král veliký já jsem, praví Hospodin zástupů a jméno mé jest hrozné mezi národy.“ (Mal 1,8.14) ^{7T 175.5}

34. Autor

Bůh chce přivést lidi k přímému vztahu se samým sebou. V každém svém jednání s lidmi uznává zásadu osobní zodpovědnosti. Snaží se povzbudit smysl osobní závislosti a zdůraznit potřebu osobního vedení. Jeho dary jsou lidem svěřeny jednotlivě. Každý člověk je správcem svěřených hřiven; každý má naložit s tím, čím byl obdařen podle pokynů Dárce; a každý musí vydat ze svého hospodaření počet Bohu. *7T 176.1*

Tím vším se Bůh snaží přivést člověka do společenství s božstvím, aby se mohl skrze toto spojení změnit v božskou podobu. Pak zásada lásky a dobroty bude součástí jeho přirozenosti. Satan, usilující se zmařit tento záměr, ustavičně působí, aby podnítil závislost na člověku a tím jednoho učinil otrokem druhého. Když se mu podaří odvrátit mysl od Boha, naznačuje své vlastní, sobecké, zlostné a bojové záměry. *7T 176.2*

V každém jednání jednoho člověka s druhým Bůh chce, abychom pečlivě dbali na zásady osobní zodpovědnosti vůči Bohu a závislosti na Něm. Naše nakladatelství by mělo obzvláště pamtovat na určitou zásadu ve svém jednání s autory. *7T 176.3*

Někteří tvrdili, že autoři nemají žádné právo nakládat se svým vlastním dílem; že by ho měli odevzdat kontrole nakladatelství nebo konferenci; a že kromě režijních vydání neměli by požadovat žádný podíl ze zisku. Ten by prý měl připadnout konferenci nebo nakladatelství a měl by být použit podle jejich úsudku k různým potřebám díla. Takto by autorovo právo na jeho díle cele přešlo z něho na jiné. *7T 176.4*

Bůh se však takto na dílo nedívá. Schopnost napsat nějakou knihu je právě tak, jako každá jiná hřivna, darem od Pána za jehož využití vlastník zodpovídá Jemu; a on má vložit zisk pod Jeho správu. Nesmí se zapomínat, že to není naše vlastnictví, které nám bylo svěřeno k investici. Kdyby bylo, mohli bychom se libovolně dovolávat moci; mohli bychom svoji zodpovědnost přesunout na jiné a přenechat své autorství jiným. Toto však nemůže být, neboť Pán nás učinil osobně zodpovědnými svými správci. Jsme odpovědní za to, abychom tyto prostředky investovali sami. Naše vlastní srdce má být posvěceno; naše ruce mají příležitostně něco přinést z příjmu, který nám Bůh svěřuje. *7T 177.1*

Bylo by zrovna tak nerozumné, jako kdyby konference nebo vydavatelství převzalo kontrolu nad příjmem, který některý bratr dostává ze svých domů nebo pozemků, jako si přisvojit to, co pochází z práce jeho mozku. *7T 177.2*

A není ani spravedlivé aby si nakladatelství dělalo nárok na tělesné, duševní a duchovní síly zaměstnance, jakož i všechny plody jeho pera, protože tato instituce mu vyplácí mzdu. Kromě pracovní doby v instituci, pracovním časem disponuje sám, jak to za vhodné uzná, pokud takové zužitkování času není v rozporu s jeho povinností k instituci. Za to co může vytvořit v těchto hodinách, odpovídá svému vlastnímu svědomí a Bohu. *7T 177.3*

Člověk nemůže žádným jiným způsobem hůř zneužít Boha, než když začne disponovat s hřivnami. Zlo není odstraněno tím, že zisk smlouvy má být věnován na dílo Boží. V takových případech člověk, který dovoluje aby jeho mysl byla ovládána myslí někoho jiného, je odloučen od Boha a vystaven pokušení. Přesouvání odpovědnosti za své hospodaření na jiné lidi a závislosti na jejich moudrosti dáváme člověka tam, kde má být Bůh. Ti, kteří usilují o takový přesun zodpovědnosti jsou zaslepeni a nevidí výsledek svého jednání; Bůh nám to však jasně ukázal. On říká: „*Zlořečený ten muž, kterýž doufá v člověka, a kterýž klade tělo za rámě své.*“ (Jr 17,5) *7T 177.4*

Na autorech by se nemělo požadovat, aby se vzdali nebo prodali své právo na knihy, které napsali. Měli by dostat spravedlivý podíl ze zisku své práce; tyto své prostředky ať pak pokládají za hřivnu od Boha, kterou mají spravovat podle moudrosti, kterou jim On udělil. *7T 178.1*

Ti, kteří mají schopnosti psát knihy, měli by si uvědomit, že mají schopnost investovat zisk, který přijímají. I když je správné, aby jistou část odvedli do pokladny, a nahradili všeobecné potřeby díla, měli by to pokládat za svou povinnost obeznámit se s potřebami díla, a s modlitbou k Bohu o moudrost měli by osobně naložit se svými prostředky podle toho, kde je potřeba největší. Měli by

si vyhledat některé odvětví dobročinnosti. Jestliže jejich mysl usměrňuje svatý Duch, prozíravě postřehnou, kde jsou potřebné prostředky, a poskytnou-li pomoc v této potřebě, budou velice pozhledáni. *7T 178.2*

Kdyby byl vždy sledován Boží plán, mnohé věci by dnes vypadaly zcela jinak. Tak mnoho prostředků by se nevynaložilo na několik málo míst a nenechávalo by se tak málo k investování na mnoha, mnoha místech, kde prapor pravdy ještě nebyl pozdvižen. *7T 178.3*

Naše nakladatelství by se měla varovat toho, aby v jednání s Božími pracovníky nevládly nesprávné zásady. Jestliže v některých institucích pracují lidé jejichž srdce není ovládnuto Duchem svatým, tito jistě uvedou dílo na nesprávné cesty. Někteří, vyznávající křesťané pokládají obchod spojený s dílem Božím za něco zcela odlišného od náboženské služby. Říkají: „Náboženství je náboženství, obchod je obchod. Jsme rozhodnutí učinit to, co přináší určitý úspěch a chopíme se každé možné příležitosti provést toto zvláštní dílo.“ Takto přicházejí plány, které odporují pravdě a spravedlnosti, s tvrzením, že toto nebo ono musí být vykonáno, neboť je to dobré a slouží to pokroku díla Božího. *7T 179.1*

Lidé, jimž sobectví zužuje a zatemňuje pohled, pokládají si to za svoji přednost nutit i ty jednotlivce, které Bůh používá k rozšíření světla, které jim dal. Pracovníci, kteří měli být v Pánu svobodní, byli omezováni „naléhavými plány“ těch, kteří byli pouze jejich spolupracovníky. Všechno toto nese pečeť lidskou a ne Boží. Právě toto lidské rozdělování vede k nespravedlnosti a k útlačku. Boží dílo nemá žádné poskvrny nespravedlivosti. Zisk se nesnaží nabýt tím, že své členy zbavuje jejich osobnosti nebo jejich práv. Pán neposvěcuje libovolnou autoritu, ani nebude spolupracovat se sebemenším sobectvím anebo lstivostí. Všechny takové způsoby se Mu oškliví. *7T 179.2*

On říká: „*Já zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže při oběti. „Aniž budeš mít v domě svém nejednostejného korce, většího a menšího. Váhu celou a spravedlivou mít budeš, též míru celou a spravedlivou budeš mít... nebo v ohavnosti jest Hospodinu Bohu tvému, kdožkoli činí ty věci, všeliký činící nepravost.*“ (Iz 61,8; Dt 25,14-16) *7T 179.3*

„*Oznámiltě tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jedině, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým.*“ (Mi 6,8) *7T 180.1*

Jedno z nejhlavnějších uplatnění těchto zásad nacházíme v uznání lidského práva na sama sebe, na ovládání své vlastní mysli, na hospodaření Jeho hřivnami, právo přijímat a dávat z ovoce své vlastní práce. Síla a moc bude v našich ústavech pouze tehdy, když v každém svém spojení se svými spolubližními uznají tyto zásady, – pouze když ve svém jednání budou dbát na naučení Božího slova. *7T 180.2*

Každá schopnost, kterou nám propůjčil Bůh, ať už tělesná, duševní nebo duchovní má být posvátně pěstována za tím účelem, aby vykonala dílo určené pro naše spolubližní, kteří hynou ve své nevědomosti. Každý člověk má věrně konat svou povinnost, ustavičně sloužit Pánu v pokoře, každý je odpovědný za své vlastní dílo. „*A všechno, což byste koli činili, z té duše čiňte, jako Pánu, a ne lidem, vědouce, že ode Pána vzítí máte odplatu dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.*“ „*Kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho.*“ (Ko 3,23.24; Ř 2,6) *7T 180.3*

Satan uplatňuje, své chytráctví při vymýšlení nespočetných plánů a metod k uskutečnění vlastních záměrů. On se snaží omezit náboženskou svobodu a vnést do náboženského světa různé otroctví. Nebude-li Boží moc udržovat tyto ústavy, ovládne je satan a uvede pracovníky pod lidskou kontrolu. Podvod a lest ponese zdání horlivosti pro pravdu a pro pokrok Božího království. Cokoliv v našem životě není jasné jako den, náleží k metodám knížete zla. *7T 180.4*

Lidé upadli do bludu tím, že začali budovat na falešných předpokladech, a pak se jim všechno hodí, aby blud prokázali za pravdu. V některých případech obsahují první zásady určitou dávku pravdy protkávanou bludem; to však nevede k žádné správné činnosti; a toto je důvod, proč bývají

lidé svedeni. Touží vládnout, mít moc, a ve snaze ospravedlnit své zásady přisvojují si satanovy metody. *7T 181.1*

Jestliže lidé nedbají napomenutí, které jim posílá Pán, pak jdou nesprávným směrem; takoví lidé předstírají, že přebírají na sebe činnost vyhrazenou Bohu, – dovolují si konat to, co Bůh sám nekoná, snažíce se ovládat mysl lidí. Takto jdou ve šlépějích Říma. Zavádějí své vlastní metody a plány a nyní nesprávným představováním Boha oslabují víru jiných v pravdu a do díla uvádějí falešné zásady, co působí jako kvas na porušení institucí a sborů. *7T 181.2*

Cokoliv snižuje důvěru lidí ve spravedlnost, rovnost a nestranné posuzování, každý vynález nebo příkaz, který přivádí člověka pod kontrolu jiného člověka, zeslabuje víru lidí v Boha a odhání duše od Něho. *7T 181.3*

Bůh nebude obhajovat žádný úskok nebo výmysl, jímž by člověk i v nejmenším stupni ovládal nebo utlačoval svého spolubližního. Jakmile člověk začíná vytvářet železné pravidlo pro jiné lidi, zneuctívá Boha a ohrožuje svoji vlastní duši i duši svých bratří. *7T 181.4*

35. Církev a vydavatelství

Povinnost církve k vydavatelství

Členové sboru v jejichž okolí se nachází jedno z našich nakladatelství jsou poctěni tím, že mají mezi sebou jeden ze zvláštních Božích nástrojů. Této pocty by si měli vážit a uvědomit si, že to předpokládá tu největší odpovědnost. Jejich vliv a příklad může být velkou pomocí nebo překážkou této instituci při plnění jejího poslání. 7T 182.1

Čím více se blížíme k poslední krizi, tím víc je životně důležité, aby Boží instituce pracovaly souladně a jednotně. Svět je naplněn bouřemi, válkami a rozdělením. A přece pod jedním vedením – papežskou mocí, se lidé spojí, aby se protivili Bohu v osobě Jeho svědků. Toto spojení je posíleno velikým odpadnutím. Zatímco se snaží spojit své bojové nástroje proti pravdě, bude pracovat, aby rozděloval a rozptyloval Jeho obhájce. On podněcuje žárlivost, podezírání a pomluvy, aby vytvořil neshodu a spor. Členové Kristovy církve mají moc oslabit záměry nepřítele duší. V takové době jakou je tato, neměli by být nejednotní mezi sebou a s kýmkoli z Božích pracovníků. Uprostřed všeobecného nedorozumění by zde mělo být jedino místo, kde existuje soulad a jednota, neboť Písmo bylo učiněno vůdcem života. Boží lid by si měl uvědomit, že zodpovědnost spočívá na něm, aby buď doval Jeho instituce. 7T 182.2

Bratři a sestry, jistě se bude Pánu líbit, jestliže se celým srdcem chopíte toho, abyste podepřeli vydavatelství svými modlitbami a prostředky. Modlete se každého jitra a večera, aby se mu dostalo bohatého Božího požehnání. Nepodněcujte ke kritice a naříkavosti. Ať z vašich rtů nevyjde žádné reptání nebo naříkání či stížnost; pamatujte, že andělé slyší tato slova. Všichni by si měli uvědomit, že tyto instituce jsou zřízeny Bohem. Ti, kteří je znevažují, a slouží jen svým vlastním zájmům, se musí zodpovídat Bohu. On chce, aby se se vším nakládalo jako se svatým. 7T 182.3

Bůh si přeje, abychom se mnohem více modlili a mnohem méně mluvili. Práh nebe je zaplavený světlem Jeho slávy a On tímto světlem ozáří srdce každého, kdo před Ním chodí v upřímnosti. 7T 183.1

Každá instituce bude zápasit s těžkostmi. Zkoušky jsou dovoleny, aby zkusily srdce Božího lidu. Když nějaké protivenství dolehne na jeden Boží ústav, ukáže se jak doopravdy důvěřujeme Bohu a Jeho dílu. V takové době by neměl nikdo vidět věci v tom nejhorším světle a vyjadřovat pochybnosti nebo nedůvěru. Nekritizujte ty, kdo nesou břímě odpovědnosti. Vaše domácí rozhovory ať nejsou otráveny kritizováním Božích služebníků. Rodiče, kteří pěstují takového kritického ducha, nedávají dětem to co by jim bylo moudrostí ke spasení. Jejich slova otřesou vírou a důvěrou nejen dětí nýbrž i starších. Všichni mají málo respektu a úcty k svatým věcem. Satan se co nejochotněji spojí s těmi, kteří kritizují a pěstují nevěru, závist, žárlivost a neúctu. Satan vždy pracuje, aby lidi naplnil svým duchem, aby uhasil lásku, kterou by bratři měli ve vsí svatosti pěstovat, aby znechutil důvěru, a vzbudil závist, předsudky a hádky. Ať nejsme nalezeni jako jeho spolupracovníci. Jedno srdce otevřené jeho našeptávání může rozsít mnoho semene nespokojenosti. Tak můžeme vykonat dílo, jehož zkázonosné následky na duše budou plně zjeveny až v onen veliký den posledního soudu. 7T 183.2

Kristus říká: „*Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mně, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho a pohřžen byl do hlubosti mořské. Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí býti, aby přicházela pohoršení, ale však běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení.*“ (Mt 18,6.7) Tímto je položena veliká zodpovědnost na členy sboru. Měli by dávat pozor, aby svou nepozorností k duším mladých věřících rozséváním semene pochybnosti a nedůvěry ze satanova podnětu se neprovinili ztrátou některé duše. „*A přímé kroky činite nohama svýma, aby což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužítí Pána. Prohlédajíce, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze nějž by poškrvnění byli mnozí.*“ (Žd 12,13-15) 7T 184.1

Moc satanských nástrojů je veliká a Pán vyzývá svůj lid, aby jeden povzbuzoval a posiloval druhého, „*vzdělávající se na té nejsvětější víře*“ (Ju 1,20). ^{7T 184.2}

Místo spolupráce se satanem, by se měl každý člen naučit co znamená spolupracovat s Bohem. V těchto tísnivých dobách má Pán určité dílo, které má být vykonáno a které si vyžaduje pevnou odvahu a víru, která nás uschopňuje podepírat jeden druhého. Všichni potřebují stát jeden při druhém, srdce při srdci jako Boží spolupracovníci. Co všechno může Boží milost uskutečnit, jestliže členové sboru budou společně podpírat Jeho pracovníky, pomáhat jim svými modlitbami a svým vlivem, když ze všech stran doléhá znechucení. Je čas, abychom pracovali jako věrní hospodáři. ^{7T 184.3}

Když jde o některý Boží nástroj, měli by bratři a sestry místo kritizování a posuzování říci slovo povzbuzení a důvěry. Bůh je vyzývá, aby povzbudili srdce těch, kteří nesou břímě; neboť On pracuje s nimi. On vyzývá svůj lid, aby uznal tuto podpůrnou moc v Jeho nástroji. Uctěte Pána tím, že se vynasnažíte co nejlépe použít své schopnosti, abyste tuto instituci podepřeli potřebným dobrým vlivem. ^{7T 185.1}

Máte-li příležitost, promluvte k pracovníkům; mluvte to, co posílí a povzbudí. Nějak jsme velice lhostejní jeden k druhému. Příliš často zapomínáme, že naši spolupracovníci potřebují sílu a povzbuzení. V dobách zvláštních zmatků a těžkostí dbejte o to, aby jste je ujistili, že se o ně zajímáte a s nimi cítíte. I když se jim snažíte pomoci svými modlitbami, přece by i oni měli vědět, že to konáte. Pošlete Boží poselství Jeho pracovníkům: „*Bud' silný a měj odvahu.*“ (Joz 1,6) ^{7T 185.2}

Správcové našich institucí mají nejtěžší úkol udržet pořádek a moudrost v ukáznování mládeže, která je jim svěřena. Členové sboru mohou vykonat mnoho, aby podepřeli jejich ruce. Když se mladí lidé nechtějí podříditi řádu daného ústavu a v některé otázkě prosazují odlišný názor než mají jejich nadřízení a jsou rozhodnutí jít svou vlastní cestou, rodiče by neměli slepě podporovat a projevovat soucit se svými dětmi. ^{7T 185.3}

Lépe, daleko lépe by bylo vašim dětem, kdyby něco snesly, ba i v hrobě by jim bylo lépe, než aby si zvykly lehkovážně zacházet se zásadami, které jsou základem věrnosti k pravdě, k jejich spolubližním a k Bohu. ^{7T 185.4}

V případech nedorozumění s jednotlivci, kteří je měli na starosti, jděte přímo k těm, kteří mají autoritu a dovězte se pravdu. Pamatujte, že správkové různých odvětví mnohem lépe vědí než kdokoli jiný, která pravidla jsou nezbytně nutná. Důvěřujte jejich úsudku a respektujte jejich autoritu. Učte své děti, aby respektovaly a ctily ty, jimž Bůh ukázal respekt a čest tím, že je postavil na důvěryhodná místa. ^{7T 186.1}

Žádným způsobem nemohou členové sboru účinněji napomáhat úsilí správců našich institucí než tím, že ve svých domovech dají příklad správného pořádku a kázně. Rodiče svými slovy a chováním dávají svým dětem příklad, co z nich chtějí mít. Čistota, mluvení a pravá křesťanská zdvořilost by se vždy měly projevovat. Nemělo by se žádným způsobem povzbuzovat k hříchu, špatnému mluvení nebo domýšlivosti. Učte děti a mládež respektovat jedni druhé, učte je věrnosti zásadám a věrnosti Bohu. Učte je respektovat a poslouchat Boží zákon a pravidla domova. Pak budou tyto zásady uplatňovat ve svém životě a vnesou je do všech svých společenských styků. Budou milovat své bližní jako sami sebe. Vytvoří čisté ovzduší a dobrým vlivem budou povzbuzovat duše na cestě svatosti vedoucí do nebe. ^{7T 186.2}

Děti, jimž se dostane takového naučení, nebudou břemenem, příčinou úzkostí v našich institucích a budou oporou těm, kdo nesou odpovědnost. Správně vychovaní pohotově vyplní důležitá místa a naučením i příkladem budou ustavičnou oporou jiným na cestě spravedlnosti. Správně budou oceňovat své vlastní hřivny a co nejlépe použijí své tělesné, duševní i duchovní schopnosti. Takové duše jsou ohrazeny proti pokušení, a nejsou tak snadno přemoženy. Z Boží milosti jsou takové charakteru nositeli světla a jejich vliv výchovně působí na jiné a vede k činnému životu, který je praktickým křesťanským životem. ^{7T 186.3}

Členové sboru naplnění Kristovou láskou k duším, vědomi si svých výhod a příležitostí, mohou v našich ústavech působit na mládež dobrým vlivem, který se nedá docenit. Jejich vliv věrnosti v domově, v obchodu a ve sboru, jejich projev společenské laskavosti a křesťanské zdvořilosti spojen s pravým zájmem o duchovní blaho mládeže bude dalekosáhlý a velice pomůže při

tvorbě charakteru těchto mladých lidí k službě Bohu a svým spolubližním, nejen v tomto ale i v budoucím životě. 7T 187.1

Povinnosti nakladatelství ke sboru

Jestliže sbor má určité povinnosti k nakladatelství, má je i nakladatelství ke sboru. Vzájemně se mají podírat. 7T 187.2

Ti, kdo jsou na zodpovědných místech v nakladatelství, neměli by dovolit, aby sami byli prací tak zaneprázdněni, že nebudou mít žádný čas pro pěstování duchovního života. Když se tento zájem pěstuje v nakladatelství, pak se to mocně projeví ve sboru; a živá duchovní úroveň ve sboru silně ovlivní nakladatelské dílo. Boží požehnání spočine na takovém úsilí, které sleduje získávání duší pro Krista. 7T 187.3

Všichni pracovníci nakladatelství vyznávající Krista, měli by být pracovníky sboru. Je podstatně důležité pro jejich vlastní duchovní život, aby uplatnili každý dar milosti. Žádný pozorovatel-ský postoj jim nedodá sílu, nýbrž aktivní účast v díle. Každý by měl být zapojen do některého odvětví systematické práce ve sboru. Všichni by si měli uvědomit, že je to jejich křesťanskou povinností. Svým křestním slibem se zavázali, že budou konat všechno, co je v jejich silách pro budování Kristovy církve. Ukažte jim, že si to vyžaduje láska a věrnost k jejich Vykupiteli, věrnost zásadám pravého mužství a ženství, věrnost k ústavu, v němž pracují. Nemohou být věrnými Kristovými služebníky, nemohou být skutečně poctivými muži a ženami, nemohou být opravdovými pracovníky v Božím ústavě, zanedbávají-li tyto povinnosti. 7T 187.4

Správcové různých odvětví by měli obzvláště dbát na to, aby mládež pěstovala správné návyky v těchto odvětvích. Jsou-li sborová shromáždění zanedbávána nebo práce s tím související není vykonána, měla by se zjistit příčina. Laskavě a taktně snažte se probudit nedbalé a oživit v nich ochabující zájem. 7T 188.1

Nikdo by si neměl dovolit omlouvat nedbalé dílo v Boží svaté službě. Mnohem spíše mohou odsunout své vlastní zájmy, než zanedbat svoji povinnost k Bohu. 7T 188.2

Zodpovědným bratřím v nakladatelstvích

Připomínám vám důležitost navštěvování našich výročních shromáždění. Je to nejen shromáždění, které poslouží k vašemu duchovnímu osvícení. Neuvědomujete si, jak je nutné mít úzké spojení s nebem. Bez tohoto spojení není ani jeden z vás bezpečný; ani jeden není způsobilý náležitě pracovat v Božím díle. 7T 188.3

V této práci, víc než v kterémkoli jiném běžném zaměstnání, je úspěch úměrný posvěcení a sebeobětování, s jakým se toto dílo koná. Zodpovědní lidé jako jsou správce díla musí být lidé plní Ducha svatého. Měli byste se starat mnohem víc, než kdokoli jiný, abyste přijali křest svatého Ducha a poznávali Ducha a Krista, a to tím víc, čím je vaše postavení odpovědnější, než zodpovědnost jiných pracovníků. 7T 188.4

Přirozené i získané nadání jsou jistě Božím darem a musíme je ustavičně podřizovat vlivu posvěcující moci Jeho Ducha. Musíte si mnohem hlouběji uvědomit svůj nedostatek zkušeností v tomto díle a vynaložit opravdové úsilí, abyste získali potřebné poznání a moudrost, abyste mohli použít každou tělesnou i duševní schopnost k oslavě Boží. 7T 189.1

„*A dám vám srdce nové.*“ (Ez 36,26) Kristus musí přebývat ve vašich srdcích, jako krev – ona životodárná moc, obíhající v těle. Toto nestačíme dostatečně zdůrazňovat. I když pravda musí být naší výzbrojí, naše přesvědčení musí být neseno účinnou láskou, kterou se vyznačoval život Kristův. Jestliže pravda, ta živá pravda, není zpříkaldněna v povaze, neobstojí žádný člověk. Existuje pouze jediná moc, která nás může utvrdit a zachovat v pravdě, a tou je Boží milost. Ten kdo se spoléhá na cokoliv jiného, určitě ztroskotá. 7T 189.2

Pán chce, abyste cele spoléhali na Něho. Co nejlépe využijte každou příležitost přístupu ke světlu. Budete-li utíkat před svatým Božím vlivem, jak můžete postřehnout duchovní věci? 7T 189.3

Bůh nás vyzývá, abychom využili každou příležitost a připravili se pro Jeho dílo. On očekává, že na to vynaložíte všechny své síly a zachováte své srdce živé pro jeho svatost a ohromnou zodpo-

vědnost, která s tím souvisí. Boží oko hledí na nás. Není bezpečné, aby Mu kdokoli z vás přinesl povrchní oběť, oběť, která nestojí žádné studium ani modlitbu. Takovou oběť nemůže přijmout. ^{7T 189.4}

Prosím vás, abyste se probudili a ve vlastním zájmu hledali Pána. Dokud Ježíš Nazaretský jde vedle vás, volejte k Němu se vši opravdovostí: „*Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův.*“ (Mt 15,22) Prohlédněte a z Boží milosti obdržíte to, co pro vás bude mnohem cennější než zlato, stříbro a drahé kamení. ^{7T 190.1}

Jestliže kdy lidé potřebují zachovat své spojení s Bohem, pak je to tehdy, když jsou povoláni ke zvláštním zodpovědnostem. Jdeme-li do boje, není bezpečné odhazovat zbraně. Právě tehdy musíme být vyzbrojeni celým oděním Božím. Každý kus této výzbroje je podstatně důležitý. ^{7T 190.2}

Zavrhněte myšlenku, že můžete být křesťany a přitom ustupovat. Každý jednotlivec je částí toho velikého tkaniva lidstva a o povaze a kvalitě vašich zkušeností velkou měrou rozhodnou zkušenosti těch, s nimiž se spolčujete. Ježíš říká: „*Nebo kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.*“ (Mt 18,20) Nezapomeňme proto na společná shromáždění, jako někteří mají ve zvyku; nýbrž napomínejme jedni druhé a to tím víc, vidíme-li, že ten den se již přibližuje (viz Žd 10,25). ^{7T 190.3}

Společná shromáždění učiňte co nejzajímavějšími. Každý z přítomných nechť cítí, že je povinen mít živou účast v tomto shromáždění. Spolupracujte s nebeskými anděly, kteří se snaží správně usměrnit každého pracovníka. ^{7T 190.4}

36. Posvátnost Božích ústavů

Mnozí neuznávají žádný rozdíl mezi běžným podnikáním jakým je obchod, továrny nebo pole na jedné straně a ústavy zřízenými pro pokrok díla Božího. Je zde tentýž rozdíl, který stanovil Bůh před věky mezi posvěceným a obyčejným, mezi svatým a světským. Přeje si, aby každý pracovník v našich institucích tento rozdíl znal a respektoval. Ti, kdo v našich nakladatelstvích mají určité postavení, jsou vysoko poctěni. Spočívá na nich svatá zodpovědnost. Jsou povoláni za Boží spolupracovníky. Měli by ocenit přednost tak úzkého spojení s nebeskými ústavami a měli by si uvědomovat, že jsou velice poctěni tím, když jim bylo dovoleno odevzdat této Boží instituci své schopnosti, službu a neúnavnou bdělost. Měli by mít rozhodné předsevzetí, velikou touhu a horlivost vybudovat vydavatelství právě takové, jaké ho Bůh chce mít – aby bylo světlem světu, Jeho věrným svědkem, památníkem soboty, čtvrtého přikázání. 7T 191.1

„A učinil ústa podobná meči ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a učiniv ze mne střelu vypulerovalou, v toule svém schoval mne. A řekl mi: Služebník můj jsi, v Izraeli skrze tebe oslaven bude... Máloť by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země.“ (Iz 49,2-6) Toto je Boží poselství všem, kteří jakýmkoli způsobem pracují v Jeho ústavech. Dostali zvláštní Boží milost, neboť byli povoláni k tomu, aby šířili světlo. Jsou v Jeho zvláštní službě a neměli by to pokládat za malichernou věc. Jejich smysl pro zodpovědnost a odevzdanost měl by být úměrný jejich svatému povolání. Laciné, všední řeči a zábavné chování by se nemělo trpět. Mělo by se probouzet a pěstovat vědomí svatosti místa. 7T 191.2

O tento svůj zvláštní nástroj Pán ustavičně bděle pečuje. Dovední lidé mohou obsluhovat stroje; avšak jak snadno by bylo možné vynechat nepatrný šroubek, nebo zanedbat jinou součástku stroje a jak strašné by to mohlo mít následky. Kdo předešel tomuto nebezpečí? Boží andělé dohlížejí na toto dílo. Kdyby oči těch, kdo obsluhují tyto stroje mohli být otevřeny, postrehli by nebeský dohled. V každé místnosti vydavatelství, kde se koná dílo je určitý svědek, který pozoruje v jakém duchu se toto dílo koná a zaznamenává věrnost a nesobeckou službu. 7T 192.1

Pakliže jsem nedostatečně představila světlo, v jakém Bůh hledí na tyto instituce – jako na stře-diska jimiž zvláštním způsobem koná své dílo – kéž vám to On představí svým svatým Duchem, abyste pochopili rozdíl mezi obecnou a svatou službou. 7T 192.2

Jak členové sboru tak i zaměstnanci nakladatelství by měli cítit, že jako Boží spolupracovníci mají konat určitý strážný úkol nad Jeho ústavem. Měli by být věrnými strážnými Jeho zájmů, v každém směru by se měli snažit chránit ho nejen před škodou a neštěstím, nýbrž před vším, co by ho mohlo zneuctit a poskvřit. Žádným svým činem neměli by poskvřit jeho čistou pověst, ba ani jen dechem bezohledné kritiky nebo posuzování. Na Boží instituce by měli hledět jako svatý poklad, který musí být strážěn zrovna tak pečlivě, jako bděl starý Izrael nad archou. 7T 192.3

Když jsou pracovníci nakladatelství tak vychováni, aby na to veliké středisko mysleli jako na Boží ústav, který On sám zpravuje, když si uvědomují, že jím protéká světu světlo nebeské, budou na něj hledět s úctou a vážností. Budou o něm co nejlépe smýšlet a přechovávat k němu ty nej-ušlechtlejší pocity, aby s nimi mohli spolupracovat nebeské bytosti. Když si to pracovníci uvědomují, že jsou v přítomnosti andělů, jejichž oči jsou příliš čisté než aby hleděli na nepravost, je položena pevná uzda jejich myšlenkám, slovům i činům. Obdrží mravní sílu; neboť Pán říká: *„Kte-říž mne ctí, poctím.“* (1 S 2,3) Každý pracovník bude mít převážnou zkušenost a bude mít víru a

moc, která okolnostmi zesílí. Všichni budou moci říci: „*Hospodin jest na místě tomto.*“ (Gn 28,16)

7T 193.1

37. Závislost na Bohu

Pracovníci našich ústavů by se měli především naučit spoléhat na Pána. Dříve než mohou mít úspěch v kterémkoli směru, musí každý ve svém vlastním zájmu přijmout pravdu Kristových slov: „*Beze mne nic nemůžete učiniti.*“ 7T 194.1

Spravedlnost má své kořeny ve zbožnosti. Žádný člověk není spravedlivý, pokud nevěří v Boha a neudrhuje s Ním živé spojení. Jako polní květ má svůj kořen v půdě, jako musí přijímat vzduch, rosu, déšť a sluneční světlo, tak musíme od Boha přijímat to, co duši slouží k životu. Pouze účastenstvím na Boží přirozenosti přijímáme moc poslouchat Jeho příkázání. Žádný člověk vysoce nebo nízko postavený, zkušený nebo nezkušený nemůže před svými spolubližními žít čistým a plným životem, pokud jeho život není skryt s Kristem v Bohu. Čím jsou lidé aktivnější, tím užší by mělo být společenství jejich srdce s Bohem. 7T 194.2

Pán nás poučil, aby pracovníci našich nakladatelství byli nábožensky vzdělaní. Tato práce má nekonečně větší dosah než finanční zisk. Duchovní zdraví pracovníků má být na prvním místě. Každého rána si nejděte chvíli, abyste svou práci započali s modlitbou. Nepokládejte to za ztrátu času; je to čas, který má hodnotu pro věčnost. Takto půjdete cestou duchovního úspěchu a vítězství. Stroj poslechne dotek mistrovy ruky. Boží požehnání určitě stojí za to, abychom Ho žádali a dílo nemůže být správně vykonáno nebude-li začátek správný. Ruce každého pracovníka musí být posíleny a srdce očištěno dřív, než ho Pán může úspěšně použít. 7T 194.3

Chceme-li žít pravým křesťanským životem, svědomí musí být probouzeno ustavičným dotekem Božího slova. Všechna ta převzácná požehnání, která za nekonečnou cenu Bůh pro nás opatřil, neučiní nás dobrými; nemohou nás posílit a podnítit duchovní růst nepřisvojíme-li si je. Musíme se sytit Božím slovem – ono musí být součástí nás samotných. 7T 195.1

Malé skupinky by se měly shromáždit večer, v poledne, anebo časně ráno a studovat Písmo. Měly by mít modlitební chvíli, aby byli posíleni, osvětleni a posvěceni svatým Duchem. Toto dílo chce Kristus vykonat v srdci každého pracovníka. Jestliže sami otevřete dveře, abyste Ho přijali, obdržíte veliké požehnání. Boží andělé budou ve vašem shromáždění. Budete požívat listí ze stromu života. Jaké svědectví můžete přinést v těchto vzácných shromážděních se svými spolupracovníky, kdy hledáte Boží požehnání? Každý by měl říci svoji zkušenost prostými slovy. Toto přinese více potěšení a radosti duši než všechny ty libozvučné hudební nástroje, které mohou být přineseny do sborů. Kristus přijde do vašeho srdce. Pouze takto si můžete zachovat svoji poctivost. 7T 195.2

Mnozí se domnívají, že je ztracen čas, který byl věnován hledání Pána. Když však On začne spolupracovat s lidským úsilím a lidé budou spolupracovat s Ním, bude na výsledcích díla vidět významná změna. Každé srdce, které bylo osvětleno jasnými paprsky Slunce Spravedlnosti ukáže dílo Ducha Božího v hlase, myšlení i v povaze. Stroj se bude pohybovat jako kdyby byl namazán a veden mistrnou rukou. Bude méně třenic, když duch pracovníka bude přijímat olej ze dvou oliv. Svatý vliv se bude šířit i na jiné v laskavých, něžných, přívětivých a povzbudivých slovech. 7T 195.3

Bohabojní evangelisté by měli vynaložit horlivé úsilí, aby učňové přišli k obrácení. Měli by být pečlivě poučeni o pravdě. Měli bychom je povzbudit, aby denně studovali Písmo a měli učitele, který by s nimi četl a studoval. 7T 196.1

Větší poznání Krista, které se získává studiem Písma pod vedením svatého Ducha uschopňuje příjemce rozeznat mezi správným a nesprávným a to ve všech životních záležitostech. Jestliže ti, kdož pracují v našich nakladatelstvích získají toto poznání a budou-li zakořeněni a utvrzeni v pravdě, půjdou cestou Boží a budou zachovávat spravedlnost a soud. 7T 196.2

Ti, kteří mají co činit se svatými věcmi v nakladatelství a v každém odvětví Božího díla, mají vynaložit to nejvyšší úsilí svých duševních a mravních sil. Ustavičně mají studovat ne vůli člověka, nýbrž vůli Boží. Jeho milost musí být zjevena ve všem co dělají. 7T 196.3

Máme být „*v pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící*“ (Ř 12,11). Ve své práci máme být čilí, avšak ještě jiný prvek musí podnítit toto úsilí – je to živý zápal v Boží službě. Do své každodenní práce máme přinést odevzdanost, zbožnost a posvátnost. Jestliže se bez tohoto pouštíte do díla, pak se ve svém životě můžete velice zmýlit. Dopouštíte se loupeže vůči Bohu, jestliže vyznáváte, že Mu sloužíte. *7T 196.4*

38. Spolupráce

Při zřizování institucí v nových polích je často nutné vložit zodpovědnosti na osoby neúplně obeznámené s pracovními podrobnostmi. Tito lidé pracují za velikých nesnází a nebudou-li mít jejich spolupracovníci nesobecký zájem o Boží dílo, výsledek bude pak nakonec jen překážkou jeho rozmachu. *7T 197.1*

Mnozí si uvědomují, že práce, kterou konají, patří pouze jim a že nikdo jiný by do Toho neměl mluvit. Právě tito jednotlivci si snad neuvědomují že existují ještě lepší metody; a přece, když se jim odvážíte poradit, bývají uraženi a ještě rozhodněji následují své nezávislé jednání. A dále, někteří z pracovníků nejsou ochotní pomáhat nebo poučit své spolupracovníky. Jiní nezkušení nechtějí, aby jejich neznalost vyšla najevo. Dopouštějí se omylu za cenu mnohého času a ztráty materiálu, neboť jsou příliš pyšní, než aby někoho požádali o radu. *7T 197.2*

Příčinu nesnází není těžko odhalit. Pracovníci byli nezávislými vlákny, zatím co se měli pokládat za vlákna, která nutno spolu utkat, aby mohl vzniknout vzor. *7T 197.3*

Tyto věci zarmucují Ducha svatého. Bůh touží po tom, abychom se jeden od druhého učili. Ne-posvěcená nezávislost nás staví tam, kde jsme zbaveni možnosti spolupráce s Ním. Ovšem že satan se z tohoto stavu věci velice raduje. *7T 197.4*

Nemělo by zde být žádné tajnůstkářství, žádná úzkostlivost, aby jiní nezískali vědomosti, které vlastní několik jednotlivců. Takový duch podněcuje ustavičné podezírání a opatrnictví, pěstuje se zlé smýšlení a podezírání, a bratrská láska mizí ze srdce. *7T 197.5*

Jedno odvětví Božího díla souvisí s jiným odvětvím. Uzavřenost nemůže existovat tam, kde Bůh je na prvním místě; neboť On je Pánem všeho taktu, vší vynalézavosti; On je základem všech správných metod. On je Ten, který uděluje poznání a žádný člověk nemá hledět na toto poznání jako na výlučně své vlastní. *7T 198.1*

Pracovníci by se měli zajímat o každé odvětví díla. Jestliže je Pán obdařil postřehem, schopnostmi a poznáním, jímž mohou pomoci v některém jiném odvětví díla, mají ochotně posloužit tím, co sami přijali. *7T 198.2*

Každá schopnost, která může být užítována v instituci, měla by být nesobecky přinesena a užítována jako úspěšný, živý a působivý činitel v Boží službě. Posvěcení pracovníci kteří vlastní hřivny a vliv, jsou právě ti jednotlivci, jaké vydavatelství zrovna potřebuje. *7T 198.3*

Každý pracovník bude vyzkoušen, zda pracuje pro pokrok Boží instituce, nebo slouží pouze svým vlastním zájmům. Ti, kteří budou obráceni, denně budou dokazovat, že získané přednosti a poznání nezužítkovávají pouze pro svůj osobní zisk. Uvědomují si, že tyto přednosti jim poskytla Boží prozřetelnost, aby jako Boží nástroje mohli sloužit Jeho dílu a konat lepší práci. *7T 198.4*

Nikdo by neměl pracovat pro chválu, nebo ctižádost, nebo společenský postup. Pravý pracovník vynaloží to nejlepší úsilí, neboť takovým způsobem může oslavit Boha. Vynasnaží se užítkovat všechny své schopnosti. Provede své povinnosti jako Pánu. Jeho jedinou touhou bude, aby Kristus mohl přijmout čest a dokonalou službu. *7T 198.5*

Pracovníci by měli vynaložit všechno své úsilí k získání předností pro dílo Boží. Takovým způsobem mohou sami získat sílu a účinnost. *7T 198.6*

39. Sebekontrola a věrnost

Nemáme právo přepínat ani duševní ani fyzické síly tak, abychom byli snadno podrážděni a vedeni k promluvení slov, které zneuctívají Boha. Bůh chce, abychom byli vždy klidní a trpěliví. Ať jiní konají cokoliv, máme představovat Krista a jednat tak, jak by On konal za podobných okolností. *7T 199.1*

Na určitém zodpovědném postavení je každodenně nutné učinit rozhodnutí, na němž závisí výsledky velikého významu. Častokrát nutno rychle myslet a to mohou úspěšně provést pouze ti, kteří pracují s co nejpřísnější střizlivostí. Mysl silí, jestliže správně zacházíme s fyzickými a duševními silami. Jestliže napětí není příliš velké získává novu sílu s každým vypětím. *7T 199.2*

Pouze křesťan s celým srdcem může být pravým gentlemanem – čestným, vznešeným člověkem. *7T 199.3*

Nedbalost přizpůsobit se každému sebemenšímu požadavku Božímu znamená jistý pád a ztrátu pro činitele nepravostí. Jestliže nechodí cestou Hospodinovou, olupuje svého Stvořitele o službu, kterou Mu dluží. Jemu samému se to vymstí; neboť nezískává onu milost, moc a charakterovou sílu, kterou přednostně smí obdržet každý, kdo všechno podřídí Bohu. Tím, že žije mimo Krista, je vystaven pokušení. Ve své práci pro Místra se dopouští omylů. Nevěrný v malých věcech, neplní Boží vůli ani ve větších věcech. Jedná podle svých vlastních navyklých zásad. *7T 199.4*

Bůh se nemůže spojit s těmi, kteří žijí, aby se líbili pouze sami sobě a kteří na první místo kladou sebe. Ti, kteří toto konají, budou nakonec ze všech nejposlednější. Téměř nejbez nadějnějším a nejhůř léčitelným hříchem je názorová pýcha, domýšlivost. Toto stojí v cestě veškerému růstu. Když je člověk tak prosycen soběstačností, že nemůže vidět svůj omyl, jak může být očištěn? „*Ne-potřebují zdraví lékaře, ale nemocní.*“ (Mt 9,12) Jak může někdo usilovat o vyšší úroveň, když se domnívá, že jeho způsoby jsou dokonalé? *7T 199.5*

Když někdo, o kom se předpokládá, že je veden a vyučován Bohem, sejde z dobré cesty kvůli sebedůvěře, mnozí následují jeho příklad. Jeho falešný krok může končit svedením tisíců. *7T 200.1*

Zamyslete se nad podobenstvím o fíkovníku: *7T 200.2*

„Člověk jeden měl strom fíkový, štípený na vinici své. I přišel, hledaje ovoce na něm, ale nenalezl. I řekl vinaři: Aj, po tři léta přicházím, hledaje ovoce na tom fíku, ale nenalézám. Vytniž jej, proč i tu zemi darmo kazí? On pak odpověděl, řekl jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, až jej okopám a ohnojím. Zdali by nesl ovoce. Pakliž neponese, potom vytněš jej.“ (L 13,6-9) 7T 200.3

„Pakli ne.“ (Žilka NZ) V těchto slovech je zahrnuto naučení pro všechny, kdož pracují v Božím díle. Strom, který nenesl žádné ovoce, dostal určitý čas zkoušky. Podobně Pán je shovívavý svému lidu. Těm však, kteří měli velké přednosti, a kteří jsou ve velice zodpovědném a svatém postavení a přece nenesou žádné ovoce, říká: *„Vytniž jej. Proč i tu zemi darmo kazí?“ 7T 200.4*

Nechť ti, kteří jsou spojeni se zvláštními Božími institucemi pamatují, že On od nich bude požadovat ovoce ze své vinice. Úměrně udělenému požehnání, bude požadován i výsledek. Nebeští andělé navštívili a sloužili na každém místě, kde jsou zřízeny Boží instituce. Nevěrnost v těchto institucích je větším hříchem než kdekoli jinde, neboť má určitý větší vliv, než by měla kdekoli jinde. Nevěrnost, nespravedlnost, nepoctivost, shovívavost ke zlému překáží světlu, které podle Boží vůle má svítit z Jeho ústavů. *7T 200.5*

Svět je ihned připraven ostře a přísně kritizovat vaše chování i vaše obchodní jednání. Každý kdo je činný v Božím díle je střežen a vážen na váhách lidského rozsuzování. Na mysli těch s kterými máte co činit, neustále doléhají dojmy příznivé, nebo nepříznivé biblickému náboženství. *7T 201.1*

Svět pozoruje, jaké ovoce přináší ti, kteří vyznávají, že jsou křesťané. Právem očekává sebezapření a sebeobětavost od těch, kdo tvrdí, že věří větší pravdě. *7T 201.2*

Mezi našimi pracovníky byli a ještě nepřestali být takoví, kteří si neuvědomují svojí potřebu Ježíše na každém kroku. Domnívají se, že si nemohou najít čas, aby se modlili a zúčastnili se náboženských shromáždění. Mají tolik práce, že si nedovedou najít čas, aby svoji duši udržovali v lásce Boží. Pakliže je tomu tak, satan má základ pro vytvoření zbytečné obrazotvornosti. *7T 201.3*

Pracovníci, kteří nejsou usilovní a věrní, působí nevypočitatelnou škodu, dávají příklad jiným. V každé instituci jsou ti, kteří slouží radostně a z celého srdce; avšak nezasáhne je tento kvas? Zůstane taková instituce bez některých skvělých příkladů křesťanské věrnosti? Když lidé tvrdí, že jsou představiteli Krista a zjevují, že jsou neobrácení, že jejich povaha je hrubá, sobecká, nečistá, měli by zanechat dílo. *7T 201.4*

Pracovníci si musí uvědomit svatost povolání, jímž je Pán poctil. Náladové pohnutky a nestálé jednání musí být odstraněny. Ti, kteří nemohou rozeznat mezi svatým a obecným, nejsou bezpečnými správci vysokých zodpovědností. Jsou v pokušení zradit své povolání. Ti, kteří nedoceňují přednosti a příležitosti ke spojení s Božím dílem, neobstojí, když jim nepřítel představí svůdná pokušení. Snadno jsou svedeni sobeckými, ctižádostivými plány. Jestliže po poznání pravdy ještě stále nepostihují správné od nesprávného, pak čím dříve opustí instituci, tím čistší a vznešenější bude charakter díla. *7T 202.1*

Žádný by neměl být zdržován v kterékoli Boží instituci, kdo si v kritické chvíli neuvědomuje, že Boží ústavy jsou svaté. Jestliže si pracovníci neoblíbili pravdu, jestliže je zaměstnání v této instituci nevede k lepšímu a neposiluje v nich lásku k pravdě, pak je po dostatečně dlouhé zkušební době propust'te z díla; neboť jejich neposvěcenost a nevěra ovlivňuje jiné. Jejich prostřednictvím svádějí zlí andělé ty, kdo se v ústavech učí. Za učně by jste měli přijímat slibné, nadějně mladé lidi. Pakliže je necháte pospolu s těmi, kteří nemají žádnou lásku k Bohu, pak jsou v ustavičném nebezpečí neposvěceného vlivu. Polovičatí a světsky smýšlející, povídaví a pomlouvační a své vlastní chyby přehlížející lidé měli by být z díla propuštěni. *7T 202.2*

40. Nebezpečí nesprávné četby

Vidím-li nebezpečí, které hrozí mládeži z hlediska nebezpečné četby, nemohou odkládat, abych nenapsala další varovné napomenutí, které jsem dostala ohledně tohoto velikého zla. *7T 203.1*

Pracovníci si příliš málo uvědomují škodu, která vyplývá z varování před četbou pochybného charakteru. Jejich pozornost je upoutána a jejich zájem probuzen tím, čím se zabývají. Výroky ulpívají v paměti. Myšlenky jsou usměrněny. Čtenář je téměř podvědomě ovlivněn duchem autora a do mysli a povahy je vtisknuta jakási pečeť zla. Jsou někteří, jež mají málo víry a málo sebeovládání a je těžké, aby odpudili myšlenky vyvolané takovou literaturou. *7T 203.2*

Před přijetím přítomné pravdy byli někteří zvyklí číst romány. Když se pak připojili k církvi, učinili určité úsilí, aby překonali tento zvyk. Dát této třídě lidí četbu podobnou té, kterou již zanechali, znamená tolik, jako nabídnout notorickému opilci alkohol. Tím, že povolují pokušení, které je ustavičně před nimi, brzy ztrácejí zájem o dobrou četbu. Nemají žádný zájem o studium Písma. Jejich mravní síla je oslabena. Hřích jim připadá čím dál tím méně odporný. Projevuje se stále větší nevěrnost a vzrůstá nechuť pro povinnosti praktického života. Převrácená mysl, se pohotově chopí každé napínavé četby. Tím způsobem bývá satanu otevřena cesta, aby duši dostal zcela do své moci. *7T 203.3*

Je nutno zavrhnout díla, i když by jednoznačně nesvedla nebo neotrávila čtenáře, ale odebírají nám chuť ke studiu Písma. Toto slovo je skutečnou mannou. Všichni by měli potlačit skutečnou touhu k četbě toho, co není pokrmem pro duši. Nemůžete náležitě konat dílo Boží s jasnou myslí a přitom ji zaměstnávat podobnou četbou. Ti, kdo jsou v Boží službě, by neměli utrácet ani čas, ani peníze na lehkou četbu. Co má pleva společného s pšenicí? *7T 203.4*

Nemáme čas na to, abychom se pouštěli do lehkovážných zábav a ukájení sobeckých žádostí. Je čas, abyste se zaměstnávali vážnými myšlenkami. Nemůžete přemýšlet o sebeobětavém životě Vykupitele světa a současně nacházet radost v žertování, šprýmování a utrácení svého času v pošetilostech. Velice potřebujete praktickou zkušenost v křesťanském životě. Mysl musíte vychovat k Božímu dílu. Náboženská zkušenost je velkou měrou určována povahou knih, které čtete ve svých volných chvílích. *7T 204.1*

Jestliže milujete Písmo a zkoumáte je při každé příležitosti abyste obdrželi z Jeho bohatých darů, pak můžete být ujištěni, že Ježíš vás táhne k sobě. *7T 204.2*

„Hleďtež, aťby vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa a ne podle Krista. Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně. A v něm jste doplnění, kterýž jest hlava všeho knížatstva i mocností.“ (Ko 2,8-10) 7T 204.3

Nemůžete být dokonalí v Kristu a přitom dychtivě sahat po tom, co pochází od takzvaných slavných mužů světa a upřednostňovat jejich moudrost před moudrostí toho Velikého Učitele, jaký kdy na světě byl. Vyhledávat poznání u takových pramenů je představeno v slově jako hledání vody v děravých cisternách, které nedrží vodu. *7T 204.4*

Boží pravda by měla být předmětem uvažování a rozjímání. Čtete Písmo a pokládejte Ho za Boží hlas, mluvící přímo k vám. Pak najdete inspiraci a moudrost, která je duchovní. *7T 205.1*

Shromažďování mnoha knih za účelem studia příliš často stojí mezi Bohem a člověkem jako množství poznání, které oslabuje mysl a činí ji neschopnou strávit to, co již přijala. Mysl je přiotrávena. Je potřeba moudrosti, aby si člověk mohl správně vyvolit mezi těmi mnohými autory a slovem života, aby mohl jíst tělo a pít krev Syna Božího. *7T 205.2*

Moji bratři, opusťte proudy nížin a pojd'te k čistým vodám Libánu. Nikdy nemůžete chodit v Božím světle, když plníte mysl přemnohým, co ona nemůže strávit. Je čas, abychom se rozhodli pro Boží pomoc a nechali mysl ovlivnit pouze Božím slovem. Zavřeme dveře tomu přemnohému čtení. Více se modleme a jezme ze slova života. Nebude-li na srdce a mysl působit mocnější dílo milosti, nikdy neužijeme Boží tvář. *7T 205.3*

41. Nedělejme dluhy

Bůh nechce, aby Jeho dílo bylo ustavičně zatíženo dluhem. Jestliže je třeba, aby byly vybudovány nové budovy a ještě jiné vymoženosti pro některou instituci, varujte se toho, aby jste nešli nad své možnosti. Raději se vzdejme některých plánů, dokud Prozřetelnost neotevře cestu k tomu, aby se to mohlo vybudovat bez velikých dluhů a placení úroků. *7T 206.1*

Nakladatelství byla bankou pro náš lid a tím byla uschopněna opatřit prostředky k podpoře odvětví díla v různých polích a pomohla udržet jiné podniky. To je správné. V tomto směru nebylo nic učiněno přespříliš. Pán to všechno vidí. Avšak podle světla, které mi dal, měli bychom vynaložit všechno úsilí, abychom byli zbaveni dluhu. *7T 206.2*

Vydavatelské dílo bylo budováno sebezapřením a mělo být vedeno podle přísných ekonomických zásad. Otázka financí může být rozřešena i při nedostatku prostředků, když budou pracovníci souhlasit i s určitým snížením mezd. Toto byla zásada, kterou mi Pán odhalil k uvedení do našich institucí. Když je málo prostředků, měli bychom ochotně omezit své nároky. *7T 206.3*

Publikace by měly být správně oceněny a pak by všichni v našich vydavatelstvích měli usilovat o šetrnost v každém možném směru, i kdybychom pokračovali za ztížených okolností. Všimněte si i malých vydání. Napravte každou trhlinu. Právě ta malá vydání nakonec vedou k těžkým ztrátám. Posbírejte všechny drobtý, aby se nic neztratilo. Neztrácejte chvíli zbytečným mluvením; promarněné minuty zmaří celé hodiny. Vytrvalá pilnost u víře, bude vždy korunována úspěchem. *7T 206.4*

Někteří se domnívají, že je to pod jejich důstojnost dbát o malé věci. Myslí si, že je to důkazem omezeného smýšlení a lakomství. Avšak nepatrné trhliny potopily již mnohou loď. Nic, co by mohlo posloužit k dosažení cíle, nemělo by být promarněno. Nedostatek šetrnosti naše ústavy jistě zavede do dluhů. I když můžeme obdržet mnoho prostředků, nakonec je můžeme utratit v malých vydáních v každém odvětví díla. Šetrnost není lakomství. *7T 206.5*

Každý muž či žena zaměstnána v nakladatelství by měli být věrnými strážci a bdít, aby se nic nepromarnilo. Všichni by měli pozorovat svá přání, která si vyžadují vynakládání prostředků. Někteří lidé žijí lépe ze čtyř set dolarů ročně než jiní za osm set. Právě tak je to i s našimi institucemi; některé osoby je mohou řídit s mnohem menším kapitálem než jiné. Bůh chce aby všichni pracovníci dovedli šetřit, a obzvláště, aby byli věrnými hospodáři. *7T 207.1*

Každý pracovník v našich institucích měl by obdržet čistou mzdu. Jestliže pracovníci dostanou přiměřenou mzdu, mají možnost přispět svými dary na dílo. Není správné, aby někteří obdrželi velikou sumu a jiní, kteří konají podstatně důležitou a věrnou práci, obdrželi pouze málo. *7T 207.2*

A přece jsou případy, kde musí být uplatněna rozrůzněnost. V našich nakladatelstvích pracují lidé, kteří nesou těžkou zodpovědnost a jejichž práce má veliký význam pro ústav. V mnoha jiných postaveních by měli mnohem menší odpovědnost a finančně by měli mnohem větší zisk. Všichni mohou vidět nespravedlnost, když bychom takovým lidem nedávali o nic větší mzdu, než platíme dělníky v běžné práci. *7T 207.3*

Jestliže Pán povolal některou ženu ke zvláštnímu dílu, její práce by měla být oceněna podle její hodnoty. Někteří se mohou domnívat, že je správné dovolit lidem, aby věnovali svůj čas a práci dílu bez odměny. Bůh však neposvěcuje takové jednání. I když se vyžaduje určité sebezapření z nedostatku prostředků, bříme nemá cele spočívat na několika málo osobách. Všichni by se měli spojit v oběti. *7T 207.4*

Pán chce, aby ti, kteří byli pověřeni Jeho statky, projevovali laskavost a štedrost, a ne lakomost. Neměli by se snažit zadržovat každý možný haléř. Bůh se dívá s opovržením na takové metody. *7T 208.1*

Pracovníci by měli dostat mzdu podle hodin, které věnují poctivé práci. Ten, kdo věnuje nezkrácenou pracovní dobu, má obdržet mzdu podle tohoto času. Jestliže někdo věnuje své duševní, duchovní i tělesné síly dílu, má být podle toho ohodnocen. *7T 208.2*

Žádný člověk by neměl dostávat neúměrnou mzdu, byť by měl i zvláštní schopnosti a přípravu. Práce vykonaná pro Pána a Jeho dílo nemá být jen otázkou finanční. Pracovníci v nakladatelstvích nemají namáhavější práci, žádná větší vydání, ani větší odpovědnosti, než pracovníci v jiných odvětvích. Nepracují nijak namáhavěji než věrní kazatelé. Naopak, kazatelé obvykle přinášejí větší oběti, než pracovníci v našich ústavech. Kazatelé jdou kam jsou posláni; bývají to pohotoví lidé. Jsou ochotní ke službě každou chvíli a v každé situaci. Okolnosti je často nutí k odloučení i od svých rodin. Pracovníci v nakladatelství mají trvalý domov a mohou žít ve svých rodinách. Toto je velikým ušetřením výdajů a mělo by se to uvážit při stanovení mezd pracovníků v kazatelské službě a v nakladatelství. *7T 208.3*

Ti, kteří celým srdcem a do krajnosti pracují na vinici Páně, nejsou těmi, kteří si mají nejvíce oceňovat své vlastní služby. Místo domýšlivých, sebedůležitějších nároků za přesně vyměřené odpracované hodiny, měli by srovnávat své úsilí se Spasitelovou prací a považovat se za neužitečné pracovníky. *7T 209.1*

Bratři, nepřemýšlejte o tom, jak málo je třeba udělat, aby jste dosáhli tu nejnižší úroveň, nýbrž probud'te se a uchop'te plnost Kristovu, abyste mohli vykonat mnoho pro Něho. *7T 209.2*

Pán chce takové lidi, kteří vidí dílo v jeho velikosti a kteří chápou zásady, které byly do tohoto díla vetkány od jeho počátku. On nechce, aby světský pořádek formoval dílo zcela jinak, než jak to svému lidu vyznačil. Dílo musí nést povahu svého Původce. *7T 209.3*

V oběti Kristově pro padlé lidstvo setkal se milosrdenství s pravdou, spravedlnost a pokoj se spolu políbily. Když jsou tyto přívlastky odděleny i v té nejobjektivnější a zdánlivě úspěšné práci, pak z ní nic nezbude. *7T 209.4*

Bůh si nevybral jen několik málo lidí a jiné nechal bez péče. Nepozvedne jednoho, aby utlačil a zavrhl druhého. Všichni, kdo jsou opravdu obráceni projeví téhož ducha. Se svými spolubližními budou nakládat jako by s nimi nakládal Kristus. Žádný nebude přehlížet práva toho druhého. *7T 209.5*

Boží služebníci by měli mít tak velikou úctu k svatému dílu, které konají, že do ní nevnesou ani stopu sobectví. *7T 209.6*

42. Víra a odvaha

Pán přikázal Mojžíšovi, aby obšírně vyprávěl dětem Izraelským o Jeho jednání s nimi, když byli vysvobozeni z Egypta a o obdivuhodném vedení na poušti. Měl jim připomenout jejich nevěru a reptání, když přišli do těžkostí a velikou milost a milosrdenství Páně, které je nikdy neopustily. Toto mělo oživit jejich víru a posílit jejich odvahu. Zatím co byly vedeny k tomu, aby si uvědomovaly svůj vlastní hřích a slabost, měly si také uvědomit, že Bůh byl jejich spravedlností a sílou. ^{7T 210.1}

Je zrovna tak podstatně důležité, aby lid Boží v těchto dnech pamatoval na to, jak a kdy byl zkoušen a kde ochabla jeho víra; kde Jeho dílo svojí nevěrou a sebedůvěrou přivedl do nebezpečí. Boží milosrdenství, Jeho prozřetelnost, nezapomenutelné vysvobození, má být znovu připomínáno a to krok za krokem. Při takovémto zpětném pohledu do minulosti měl by Boží lid vidět, že Hospodin vždy opakuje své jednání. Měl by rozumět daným napomenutím a neměl by se dopouštět svých omylů. Vzdávající se jakéhokoli spoléhání na sebe měl by důvěřovat v Něho, že ho zachrání od nového zneuctění Jeho jména. V každém vítězství, které satan získává, jsou duše v nebezpečí. Někteří se stávají předmětem Jeho pokušení, aniž by kdy z toho procitli. Pak by ti, kteří se dopustili omylů, měli pečlivě dbát a na každém kroku se modlit: *„Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé.“* (Ž 17,5) ^{7T 210.2}

Bůh posílá soužení, aby se ukázalo, kdo v pokušení věrně obstojí. Všechny přivádí do zkoušek, aby viděl budou-li spoléhat na nějakou moc mimo sebe a nad sebou. Každý má neobjevené rysy charakteru, které musí skrze pokušení vyjít na světlo. Bůh dovoluje, aby ti, kdo jsou soběstační, byli těžce pokoušeni a mohli pochopit svoji bezmocnost. ^{7T 210.3}

Když na nás dolehnou těžkosti, když místo zdaru vidíme před sebou tíseň, vyžadující si všestrannou oběť, jak přijmeme satanovo našeptávání, že přicházejí na nás přetěžké chvíle? Jestliže poslechneme jeho našeptávání, začneme nedůvěřovat Bohu. V takových chvílích bychom měli pamatovat, že Bůh se vždy postaral o své ústavy. Měli bychom hledět na dílo, které učinil a změny, které provedl. Měli bychom se poohlédnout po důkazech nebeského požehnání, důkazech dobra a říci si: „Hospodine, věříme v Tebe, důvěřujeme Tvým služebníkům a Tvému dílu. Chceme Ti cele důvěřovat. Toto nakladatelství je Tvým vlastním nástrojem a nechceme být zklamáni, ani znechuceni. Tys nás poctil tím, že jsi nás povolal do svého díla. Chceme zachovat cestu Hospodinovu, činit spravedlnost a soud. Vykonáme co vykonat máme, zůstaneme věrní dílu Božímu.“ ^{7T 211.1}

Jestliže se nám nedostává víry tam kde jsme a dostavují se jen samé těžkosti, pak by nám víra chyběla na každém místě. ^{7T 211.2}

Naší největší potřebou je víra v Boha. Hledíme-li na temnou stránku věci, přestáváme se držet Boha Izraele. Když je v srdci plno strachu a nejistoty, pak nám v cestě pokroku stojí nevěra. Nikdy nemějme pocit, že Bůh zapomněl na své dílo. ^{7T 211.3}

Musíme méně mluvit o nedůvěře, méně si představovat, že ten nebo onen je překážkou na cestě. Jděte vpřed ve víře; důvěřujte že Pán své dílo povede dál. Pak naleznete odpočinek v Kristu. Pěstujete-li víru a máte-li správný vztah k Bohu a opravdovou modlitbou se pouštíte do svých povinností, pak budete pracovat s Duchem svatým. Mnoho problémů které jsou nyní tajemstvím, můžete sami rozřešit ve svém vlastním zájmu tím, že nepřestáváte důvěřovat v Boha. Nemusíte žít v ustarané nejistotě, protože žijete pod vedením svatého Ducha. Můžete žít a pracovat v důvěře. ^{7T 211.4}

Musíme méně důvěřovat tomu co můžeme vykonat a mít větší víru v to, co Bůh může vykonat pro nás, jestliže máme čisté ruce a čisté srdce. Nemáte se pouštět do své vlastní práce; máte konat dílo Boží. ^{7T 212.1}

Potřebujeme více lásky, více upřímnosti, méně podezírání a méně zlého smýšlení. Potřebujeme méně pohotového hanění a obviňování. Právě toto je takovou urážkou Boha. Srdce musí být obměk-

čeno a přemoženo láskou. Bezmocný stav našeho lidu vyplývá z toho, že jeho srdce není upřímné k Bohu. Odcizení se Jemu je příčinou těžkostí našich ústavů. 7T 212.2

Netrapte se. Hleděním na to, co se vidí a nařikáním nad těžkostmi a tísnivou situací, zjevujete chorobně oslabenou víru. Svými slovy a skutky dokazujte, že vaše víra je nepřemožitelná. Pán má nesmírné možnosti. Jeho je celý svět. Hled'te k Tomu, který má světlo, moc i úspěch. On požehná každého, kdo se snaží šířit světlo a lásku. 7T 212.3

Pán chce, aby všichni pochopili, že jejich zdar je skryt v Kristu, že je závislý na jejich pokoře a tichosti, jejich poslušnosti a odevzdanosti celým srdcem. Přijmou-li radu toho Velikého Učitele aby zemřeli sobě, naprosto nedůvěřovali člověku a tělo nepokládali za oporu, pak jim Pán bude hotov pomoci v každém času potřeby budou-li se k němu obracet. Bude s nimi v soudu, bude po jejich pravici a bude jim radit. Řekne jim: „Toto je cesta, chod'te po ní.“ 7T 212.4

Bratři na zodpovědných místech by měli mluvit o víře a odvaze pracovníků. Hod'te síť na správnou stranu lodě – na stranu víry. Ve zkoušce prokažte, co může učinit posvěcená živá církev. 7T 213.1

Nerozumíme jak bychom rozumět měli onomu velikému sporu, který se odehrává mezi neviditelnými mocnostmi, sporu mezi věrnými a nevěrnými anděly. O každého člověka bojují dobří a zlí andělé. Toto není jen nějaký pověřivý spor. Nejsme vtaženi do nějakého pomyslného boje. Potýkáme se s nejmocnějšími protivníky, a je na nás abychom se rozhodli, kdo zvítězí. Svoji sílu máme čerpat odtud, odkud první učedníci. „*Ti všickni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho.*“ „*I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého a naplnil všecken dům, kdež seděli.*“ „*I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati.*“ (Sk 1,14; 2,2.4) 7T 213.2

Není žádná omluva pro porážku nebo malomyslnost, neboť všechna zaslíbení nebeské milosti patří těm, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti. Síla a touha hladových a žíznivých je zárukou, že bude dán vytoužený pokrm. 7T 213.3

Jakmile si uvědomujeme svoji neschopnost pro Boží dílo a necháme se vést Jeho moudrostí, Pán může s námi pracovat. Jestliže ze srdce vymýtíme sobectví, On nám dá všechno potřebné. 7T 214

Uved'te svoji mysl a vůli tam, kde vás Duch svatý přímo může zasáhnout, neboť On vás neosloví svědomím a srdcem někoho druhého. S opravdovou prosbou o moudrost pusťte se do studia Božího slova. Naslouchejte přitom i radám posvěceného a vůli Boží cele poddaného rozumu. 7T 214.1

Hled'te na Ježíše ve vši prostotě a u víře. Upřeně hled'te na Ježíše dokud duch nebude přemožen přemírou světla. Ani z poloviny se nemodlíme. Ani z poloviny nevěříme. „*Proste, a buďte vám dáno.*“ (L 11,9) Modlete se, věřte, posilujte jedni druhé. Modlete se, jak jste se nikdy před tím nemodlili, aby Pán vložil své ruce na vás, aby jste byli uschopněni pochopit dalekosáhlou, širokou, hloubku a výšku, a poznat lásku Kristovu, která přesahuje každé poznání, abyste mohli být naplnění všelikou plností Boží. 7T 214.2

Skutečnost, že jsme povoláni snášet těžkosti, dokazuje, že Pán Ježíš vidí v nás něco velice vzácného, co chce rozvinout. Kdyby v nás neviděl nic, čím by mohl oslavit své jméno, neztrácel by čas našim očišťováním. Nevynakládáme zvláštní námahu štěpováním ostružin. Kristus nehází bezcenné kameny do své pece. Zde právě jde o ryzí zlato. 7T 214.3

Kovář klade železo a ocel do ohně, aby se přesvědčil o jaký kov jde. Svým vyvoleným Pán dovoluje procházet pecí soužení, aby se ukázala jejich vhodnost a způsobilost pro Jeho dílo. 7T 214.4

43. Sebeobětování

Zákony Kristova království jsou tak prosté a přece tak dokonalé, že lidské dodatky tvoří jen zmatek. A čím prostší jsou naše plány pro dílo v Boží službě, tím více splníme. Přinášet světské způsoby do Božího díla znamená přivádět neštěstí a porážku. Prostota a pokora musí charakterizovat každé účinné úsilí pro pokrok Jeho království. *7T 215.1*

Aby se evangelium dostalo ke všem národům, pokolením, jazykům a lidu, musíme si zachovat sebeobětavost. Ti, kteří jsou na zodpovědných místech, mají ve všem jednat jako věrní správcové, svědomitě dohlížející na prostředky, které byly přineseny lidem. Pečlivě se musíme vyhnout všem zbytečným vydáním. Při budování a zařizování díla měli bychom dbát, aby naše příprava nebyla taková, že by pohltila zbytečně velké sumy peněz; neboť to v každém případě znemožňuje dílo v jiných polích, obzvláště v cizích zemích. Prostředky nemají být odčerpávány z pokladnice na výstavbu institucí v domácích polích když je nebezpečí, že ochromíme pokrok díla v cizích zemích. *7T 215.2*

Boží prostředky se mají použít nejen ve vaší bezprostřední blízkosti, nýbrž i ve vzdálených krajích a ostrovech. Pakliže lidé nechtějí pracovat v tomto díle, Bůh jistě odstraní moc, která není správně použita. *7T 215.3*

Mnozí mezi věřícími mají sotva dostatek pokrmu a přece ve své hluboké bídě přinášejí své desátky a oběti do pokladny Páně. Mnozí, kteří vědí co znamená podporovat dílo Boží za těžkých a nesnadných okolností, investovali prostředky do nakladatelství. Ochotně snesli těžkosti a sebezapírání, bděli a modlili se o úspěch díla. Jejich dary a oběti vyjadřují vroucí vděčnost jejich srdce k Tomu, který je povolal ze tmy v předivné světlo své. Jejich modlitby a oběti přicházejí jako připomínka před Pána. Žádná příjemnější vůně se nemůže nést k nebi. *7T 215.4*

Dílo Boží v celé své šíři je jeden celek a tytéž zásady by měly platit ve všech odvětvích. Ono musí nést pečeť misijního díla. Každý pracovní úsek je spojen se všemi částmi evangelijního pole a duch, který ovládá jedno odvětví, bude pocíťován v celém poli. Jestliže určitá část pracovníků dostává veliké mzdy, jsou jiní v různých odvětvích díla, kteří se také dožadují vysokých platů a duch sebeobětování slábne. Jiné instituce postihnou téhož ducha, a Boží přízeň od nich odstoupí, neboť Bůh nikdy nemůže posvětit sobectví. Takto bude učiněn konec průbojnému dílu. Lze ho šířit pouze za ustavičné oběti. Ze všech koutů světa přicházejí žádosti po lidech a prostředcích, aby dílo šlo vpřed. Bude jim nutno říci: „Musíte čekat, v pokladnici nemáme žádné prostředky?“ *7T 216.1*

Někteří ze zkušených a zbožných lidí, kteří vedli toto dílo, zapírali se a neváhali přinášet oběti pro jeho úspěch, nyní odpočívají v hrobě. Byli to Boží prostředníci, Jeho představitelé, skrze něž zásady duchovního života byly sdělovány církvi. Získali zkušenost vysoké ceny. Nemohli být koupeni ani prodáni. Jejich čistota, odevzdanost a sebeobětavost, jejich živé spojení s Bohem, bylo požehnáním při budování díla. Naše instituce se vyznačovaly duchem sebeobětavosti. *7T 216.2*

V dobách, kdy jsme zápasili s chudobou, ti kteří viděli jak obdivuhodně Bůh o své dílo pečoval, si uvědomovali, že žádná větší čest nemohla by jim být prokázána, než aby byli s dílem spoutáni svatými svazky, které by je spojovaly s Bohem. Měli složit břímě a dohadovat se s Pánem o mzdě? – Ne, ne. Kdyby každý oportunista opustil své místo, oni by nikdy neutekli z díla. *7T 217.1*

Ti věřící, kteří v počátcích přinášeli oběti pro vybudování díla, byli proniknuti týmž duchem. Pocíťovali, že Bůh vyžadoval ode všech těch, kteří pracovali v Jeho díle bezvýhradně posvěcení těla, duše, ducha, a všechny jejich síly a schopnosti, aby dílo šlo úspěšně vpřed. *7T 217.2*

V některém směru však dílo ochablo. Zatímco se rozmáhalo do šířky a ubývalo těžkostí, opouštěla ho zbožnost. *7T 217.3*

Poučný je pro nás život krále Šalomouna. Mladý izraelský král dostal zaslíbení. On si vyvolil Boží moudrost a sláva jeho vlády budila údiv světa. Mohl jít od síly k síle, od dobré vlastnosti k lepší, až by dospěl k podobě charakteru Božího. Jak smutná je však jeho životní zkušenost. Byl povolán k největší odpovědnosti, avšak zpronevěřil se jí. Ovládla ho soběstačnost, pýcha a sebevyvyšování. Vášnivá touha po rozšíření politické moci vedla k tomu, že se začal spolčovat s pohanskými národy. Stříbro z Tarsu a zlato z Ofir bylo příčinou hrozných ztrát, kdy obětoval svoji věrnost a ztra-

til svatou důvěru. Společenství s modláři nahlodávalo jeho víru. Jeden falešný krok vedl k druhému, až byla zbořena ohrada, kterou Bůh vystavil pro bezpečnost svého lidu. Jeho život rozvrátilo mnohoženství. Nakonec začal uctívat falešné bohy. Charakter kdysi tak pevný, čistý a posvěcený, byl podlomen a mravně zchátral. *7T 217.4*

Nechyběli ani zlí rádcové, kteří zviklali kdysi tak statečnou mysl a usměrnili ji po svém, neboť neučinil Boha svým vůdcem a rádcem. Jeho citlivé svědomí otupělo; postřeh a uvážlivý duch z počátků jeho kralování se změnil. Vlastní já se mu stalo bohem, jeho panování se zvrhlo v přísnou a krutou tyranii. Přepych a sobectví si vynucovaly od chudých kruté daně. Z nejmoudřejšího panovníka, jaký kdy držel královské žezlo, se stal Šalomoun krutovládce. Jako král stal se modlou národa a mnozí napodobovali to, co řekl a konal. Jeho příklad působil takovým vlivem, jehož plný dosah bude zřejmý, jedině když skutky všech budou přehledně promítnuty před Bohem a každý člověk bude souzen podle svých skutků učiněných za svého života. *7T 218.1*

Ó, jak Bůh může souhlasit s nešlechtnostmi těch, kteří měli veliké světlo a přednosti a přece šli podle svých vlastních zálib ke své věčné škodě. Šalomoun, který při posvěcení chrámu slavnostně zavázal lid: „*Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu Bohu našemu.*“ (1 Kr 8,61), šel svou vlastní cestou a jeho srdce odstoupilo od Hospodina. Mysl, která byla jednou Bohu posvěcena a Jím inspirována k napsání těch nejvzácnějších slov moudrosti (kniha Přísloví) – nesmrtelných pravd – ta ušlechtilá mysl nešlechtným spolčováním a povolováním pokušení ochabla, mravně zeslábla a Šalomoun zneuctil sám sebe, zneuctil Izraele a zneuctil Boha. *7T 218.2*

Při pohledu na tento obraz vidíme, čím se lidé mohou stát, když se rozhodnou odstoupit od Hospodina. Jediný falešný krok připravuje cestu druhému. Každý další krok je snadnější než předcházející. A tak duše jdou za jiným vůdcem, než je Kristus. *7T 219.1*

Všichni, kdo v našich institucích zastávají určité postavení, budou zkoušeni. Pakliže Kristus bude jejich vzorem, dá jim moudrost, poznání a porozumění. Porostou v milosti a moudrosti Kristovou cestou; jejich charaktery budou formovány podle Jeho podoby. Nepůjdou-li cestou Páně, jiný duch ovládne jejich mysl a soudnost, budou plánovat bez Pána, půjdou vlastní cestou a zanechají postavení, které kdysi měli. Bylo jim dáno světlo; pakliže od Něho odstupují, nikdo by se ani nejmeně neměl snažit přemlouvat je, aby zůstali. Budou překážkou a osidlem. Přišel čas, aby bylo otřeseno všechno, co otřeseno může být, a zůstalo to, čím nelze otřást. Bůh sleduje každý případ; měří chrám i své ctitele v něm. *7T 219.2*

Část V. – V jižním poli

„Jakož shledává pastýř stádo své, ... tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty rozptýleny byly.“ (Ez 34,12)

44. Potřeby jižního pole

Pán od nás očekává mnohem víc, než jsme Mu dali v nesobecké službě lidem všech tříd v jižních státech Ameriky. Toto pole leží těsně před námi a pro Mistra máme zde vykonat veliké dílo. Toto dílo musíme vykonat nyní, zatímco andělé nepřestávají zadržovat čtyři větry. Nemůžeme ztrácet čas. *7T 220.1*

Pán dlouho čekal na lidi, skrze něž by pracoval. Jak dlouho ještě bude muset čekat na muže a ženy, až odpoví na výzvu: „*Jdi dnes na mou vinici*“? Poslové milosti jsou potřební nejen na několika místech Jihu, nýbrž v celém poli. Bohatí i chudí volají po světle. *7T 220.2*

Mužové a ženy by se měli sami nabídnout nést pravdu na cesty a mezi ploty tohoto pole. Tisíce se mohli odevzdat do Boží služby. On by je přijal a působil skrze ně a učinil je posly pokoje a naděje. *7T 220.3*

Pracovníci potkají mnohé, kteří zatvrdí svá srdce před přesvědčováním Ducha Božího; potkají však také mnohé, kteří hladoví po chlebu života a kteří přijímajíc poselství, půjdou rozsévát sítě pravdy. *7T 220.4*

Když Pán vložil na Mojžiše dílo vedení dítek Izraele z Egypta, ujistil ho: „*Však budu s tebou.*“ „*Tvář má předcházeti vás bude, a dámt' odpočinutí.*“ (Ex 3,12; 33,14) Totéž ujištění je dáno těm, kteří jdou do díla Božího v jižním poli. *7T 221.1*

Moji bratři a sestry, mějte společenství s Bohem, aby jste byli naplněni Jeho Duchem a pak jděte vpřed a dělte se s jinými o milost, kterou jste přijali. Příklad Spasitele by vás měl inspirovat, aby jste vynaložili opravdové sebeobětavé úsilí pro blaho jiných. On přišel na tento svět jako neúnavný služebník lidské bídě. Láska k ztracenému pokolení projevovala se ve všem co řekl a učinil. Přioděl své božství lidskou přirozeností, aby mohl přijít mezi lidi jako jeden z nich – jako ten, který se dělí s jejich bídou a žalem. Jak pracovitým životem žil! Den co den Jej bylo možno vidět vcházet do skromných příbytků trpících a zarmoucených a naději povzbuzovat unavené a zarmoucené ujišťovat o pokoji. Takové dílo žádá i dnes od svého lidu. Pokorný, slitovavý plný, něžný a soucitný, chodil, dobře čině, pozdvihuje zemdlené a posiluje zarmoucené. Žádný, kdo přišel k Němu, neodešel bez toho, aby mu nebylo pomoheno. Všem přinesl naději a radost. Kamkoli šel, přinášel požehnaní. *7T 221.2*

Musíme se pokořit před Bohem, neboť tak málo členů Jeho církve vynakládá úsilí, které žádným způsobem nelze srovnat s úsilím, které od nich požaduje Pán. Příležitosti, které nám dal, zaslíbení, která nám svěřil, přednosti, k nimž nás povolal, měly by nás povzbudit k mnohem větší horlivosti a odevzdanosti. Každý nový člen v církvi měl by být novým zvěstovatelem plánu vykoupení. Každá schopnost Božího lidu by měla být zasvěcena přivádění mnohých synů a dcer k Němu. V naší službě nemá být žádná lhůstevnost, žádné sobectví. Každý odklon od sebezapírání, každé polevení v opravdovém úsilí znamená právě tolik síly věnované nepříteli. *7T 221.3*

Výzva pro barevný lid

Prohlášení, které osvobodilo otroky Jižních států, otevřelo dveře, jimiž by křesťanští pracovníci měli vstoupit a zvěstovat Boží lásku. V tomto poli byly převrácené drahokamy, které Boží pracovníci měli hledat jako skrytý poklad. Avšak i když tento lid byl osvobozen z politického otroctví, přece mnozí z nich žijí dosud v otrocké nevědomosti a hříchu. Mnozí z nich jsou strašně poníženi. Což pak není žádného varovného poselství, které by je zasáhlo? Kdyby ti, kterým Bůh dal veliké světlo a mnoho předností vykonali to, co On od nich požaduje, dnes by zde byly památníky po celém jižním poli – sbory, sanatoria a školy. Mužové a ženy všech tříd byli by pozváni k hostině evangelia. *7T 222.1*

Pán je zarmoucen bídou v jižním poli. Kristus plakal při pohledu na tuto bídu. Andělé ztišili hudbu svých harf, když hleděli na tento zbídačený lid v důsledku minulého otroctví, že si neumí pomoci. A přece ti, v jejichž ruce Bůh vložil pochodeň pravdy zapálenou ze živého oltáře, si neuvědomili, že jim je svěřeno dílo, přinesení světla do tohoto hříchem zatemněného pole. Jsou zde ti, kteří

se odvrátili od díla zachraňování ponížených a degradovaných, a odmítly pomoc bezmocným. Kristovi služebníci by měli započít okamžitě vykupovat svoji nedbalost, aby temná skvrna z jejich zásluhy mohla být vymazána. 7T 222.2

Současný stav jižního pole zneuctívá Vykupitele. Povede nás to k víře, že pověření, které Kristus dal svým učedníkům, když jim přikázal zvěstovat evangelium všem národům, nemůže být plněno? – Ne, ne! Kristus má moc k splnění svého rozkazu. On může provést své dílo. Na poušti, vyzbrojen zbraní „*Psánoť jest*“, utkal se a přemohl nejsilnější pokušení, s nímž nepřítel mohl přijít. On zkusil moc slova. Je to Boží lid, který zklamal, že Jeho slovo nepůsobí tak mocně na srdce jak by mělo, ukazujíc přítomný stav světa. Je to však proto, že lidé se rozhodli neposlušovat; ne proto, že svět má méně v moci. 7T 223.1

Volání barevného lidu

Zarmouceně hleděl Pán na tu nejubožejší podívanou – barevný lid v otroctví. On chce, abychom ve své práci pro ně pamatovali na jejich šťastné vysvobození z otroctví, na jejich lidskou příbuznost s námi ve stvoření a vykoupení, a na jejich právo na požehnání svobody. 7T 223.2

Před nějakým časem jsem se v nočním vidění viděla ve shromáždění, v němž se diskutovalo o práci v jižním poli. Jistá společnost inteligentního barevného lidu kladla otázku: Cožpak Bůh nemá žádné poselství pro barevný lid Jihu? Nejsou také předmětem spasení? Cožpak Nová smlouva nepočítá s nimi? Má-li Pán brzy přijít, cožpak není čas, aby něco bylo učiněno pro jižní pole? 7T 223.3

Bylo řečeno: „Nepochybujeme o potřebě misijního díla v cizích zemích. Pochybujeme však o právu těch, kteří tvrdí, že mají přítomnou pravdu a chodí kolem miliónů lidí ve své vlastní zemi, z nichž mnozí jsou tak nevědomí, jako pohané. Proč je tak málo vykonáno pro barevný lid Jihu, z něhož mnozí žijí v nevědomosti a ponížení a potřebují být poučeni o tom, že Kristus je jejich Stvořitelem a Vykupitelem? Jak mohou uvěřit v Toho, o němž neslyšeli? Jak uslyší bez kazatele? A jak může někdo kázat, nebude-li poslán? 7T 224.1

Celou tuto záležitost předkládáme těm, kteří vyznávají, že věří v pravdu pro tuto dobu. Co děláte pro neosvícený, barevný lid? Proč si hlouběji neuvědomujete potřebu jižního pole? Nespočívá snad na kazatelích evangelia zodpovědnost za ně, že neplánují jak tento lid poučit? Cožpak Spasitelův příkaz o tom nemluví? Je správné, aby vyznávající křesťané se libovolně stranili této práce, a přenechávali celé břímě několika málo jedincům? Což v celém vašem plánu lékařské-misijní služby a misijního díla pro zahraničí, vám Bůh nedal žádné poselství pro nás?“ 7T 224.2

Pak povstal Ten, který má všelikou moc, a vyzval všechny, aby dali pozor na poučení, které dal ohledně díla na Jihu. Řekl: „Mnohem více evangelizační práce by se mělo konat na Jihu. Sto pracovníků by mělo být tam, kde je nyní pouze jeden. 7T 224.3

Kéž lid Boží procitne. Domníváte se snad, že Pán požehná ty, kteří si neuvědomili žádnou odpovědnost, za toto dílo, a kteří dovolují, aby cesta vpřed byla zahrazena?“ 7T 224.4

Když odezněla tato slova, projevílo se hluboké dojetí. Někteří se rozhodli pro misijní práci, zatímco ostatní seděli tiše a zdánlivě neprojevovali žádný zájem o tento předmět. 7T 225.1

Pak bylo slyšet slova: „Jih je nejneslibnější pole; avšak jak změněné by to bylo proti dnešnímu stavu, kdyby po osvobození barevného lidu z otroctví se našli mužové a ženy, kteří by pracovali, jak by křesťané měli pracovat a poučovali je, jak se mají sami o sebe starat!“ 7T 225.2

Stav barevného lidu na jihu není o nic více znechucující než byl stav světa, když Kristus opustil nebesa, aby mu přišel na pomoc. On viděl, že lidstvo je v ponížení, neštěstí a hříchu. On věděl, že lidé jsou zbaveni své důstojnosti, a že si libují v nejodpornějším zločinu. Andělé žasli, že se Kristus rozhodl pro dílo, které jim vypadalo beznadějně. Žasli na tím, že Bůh mohl strpět tak hříšné lidstvo. Neviděli žádný důvod pro lásku. Avšak: „*Bůh tak miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (J 3,16) 7T 225.3

Kristus přišel na tuto zemi s poselstvím milosti a odpuštění. Položil základ náboženství, jímž židé i pohané, černí i bílí, svobodní i v službu podrobení, tvoří bratrské společenství a před Bohem si jsou rovni. Spasitel chová bezmeznou lásku ke každému člověku. U každého vidí možnost duchovního rozvoje. Božskou silou a nadějí pozdravuje ty, za které obětoval svůj život. V Jeho síle mohou žít životem bohatým na dobré skutky, naplnění mocí Ducha. 7T 225.4

Evangelium pro chudé

Chudoba lidu, k němuž jsme posláni, nám nemá bránit abychom v jejich zájmu nepracovali. Kristus přišel na tuto zem žít a pracovat mezi chudé a trpící. Jim věnoval nejvíc své pozornosti. A dnes prostřednictvím svých dětí navštěvuje chudé a nuzné, a zmiřuje utrpení. *7T 226.1*

Odstraňte utrpení a bídu a nebudete mít možnost porozumět milosrdenství a lásce Boží, ani možnost poznat milosrdného a soucitného nebeského Otce. Evangelium nikdy nemá aspekt větší lásky, než když je přineseno do nejnuznějších a nejpotřebnějších oblastí. Právě tehdy Jeho světlo svítí nejjasněji a nejsilněji. Pravda slova Božího vstupuje do příbytku zemědělce, paprsky Slunce spravedlnosti osvěcují chatrč chudáka, přinášejí radost nemocnému a trpícímu. Andělé Boží jsou přítomni a prostá víra činí kůrku chleba a pohár vody hostinou. Hříchy odpouštějící Spasitel vítá chudé a nevědomé a dává jim jíst chléb, který sestupuje z nebe. Pijí z vody života. Ti, kteří byli znenáviděni a opuštěni jsou skrze víru a odpuštění pozvednuti k důstojnosti synů a dcer Božích. Pozvednuti nad svět, zasedají v nebeských síních s Kristem. Nemusí mít žádný pozemský poklad, našli však perlu veliké hodnoty. *7T 226.2*

Co je možné učinit?

Jak nejlépe splnit účel v tomto těžkém poli? To je problém, který je před námi. Dlouhé roky nedbalosti učinily to mnohem těžší, než by tomu bylo jinak. Překážky se nahromadily. *7T 226.3*

Ve zdravotně misijním odvětví mohl být učiněn velký pokrok. Mohla být zřízena sanatoria. Mohly být zvěstovány zásady zdravotní reformy. Nyní se musíme pustit do tohoto díla. Nesmíme ho poskvřnit ani stopou sobectví. Musí být vykonáno se vší věrností, vytrvalostí a odevzdaností, která otevře dveře jimiž může vejít pravda a zůstat tam. *7T 227.1*

Na Jihu je mnohé, co by mohli vykonat laičtí členové církve, lidé s menším vzděláním. Existují mužové, ženy i děti, kteří se musí naučit číst. Tyto ubohé duše hladoví po známosti Boží. *7T 227.2*

Náš lid na Jihu nesmí čekat na výmluvné kazatele, talentované muže; musí se chopit díla, které Pán položil před ně a vykonat co jen mohou. On přijme a bude působit prostřednictvím pokorných, opravdových mužů a žen i kdyby nebyli výmluvní nebo vysoce vzdělaní. Moji bratři a sestry, vymyslete moudré pracovní plány a jděte vpřed, doufajíce v Hospodina. Nedomnívejte se, že jste dostatečně schopní a prozíraví. Začněte a setrvejte v pokoře. Buďte živým svědectvím pravdy, ať je slovo Boží vašim rádcem. Pravda se pak bude mocně šířit a duše budou obráceny. *7T 227.3*

Rodiny zachovávající sobotu by se měly odstěhovat na Jih a žít podle pravdy před těmi, kteří ji neznají. Tyto rodiny mohou být pomocí jedna druhé. Ať však dbají na to, aby nečinili nic, co by jim bránilo na jejich cestě. Ať konají křesťanskou pomocnou práci, sytí hladové a šatí nahé. Toto bude mít mnohem silnější vliv pro dobro než přednesené kázání. Potřebné jsou soucitné skutky jakož i soucitná slova. Kristus uváděl své poselství skutky lásky a dobročinností. Tito pracovníci by měli jít dům od domu, pomáhat, kde je zapotřebí pomoci a kde se příležitost naskytne, vyprávět o kříži. Kristus má být jejich tématem. Nemusejí se zabývat naučnými tématy; ať mluví o práci a oběti Kristově. Necht' vyvyšují Jeho spravedlnost a ve svém životě zjevují Jeho čistotu. *7T 227.4*

Pravý misionář musí být vyzbrojen Kristovým myšlením. Jeho srdce musí být naplněno láskou podobnou Kristově, musí být věrný a pevný v zásadách. *7T 228.1*

Na mnoha místech měly by být zřízeny školy a ti kteří mají něhu a soucit, kteří jako Spasitel jsou dojati pohledem na bídu a utrpení, měli by poučovat staré i mladé. Slovo Boží by mělo být zvěstováno takovým způsobem, aby mu všichni rozuměli. Povzbud'te žactvo, aby studovali lekce o Kristu. Toto víc obohatí jejich myšlení a posílí rozumové schopnosti, než jakékoli jiné studium. Nic nedá schopnostem takovou sílu, jako styk s Božím slovem. *7T 228.2*

Bavlníkové pole nemá být jediným prostředkem, jímž si barevný lid může získávat živobytí. Má být poučen jak obdělávat půdu, jak pěstovat různé obilniny, jak sázet a pečovat o sady. Namáhavé úsilí musí být vynaloženo pro rozvoj schopností. Takto se v nich probudí mínění, že mají cenu u Boha, jelikož jsou Jeho vlastnictvím. *7T 228.3*

Mezi barevným lidem se najdou takoví, jejichž rozumové schopnosti byly příliš dlouho otupovány, než aby je bylo možno pohotově použít. Mohou však být vyučováni, jak poznat Boha. Jasně

paprsky Slunce spravedlnosti mohou osvětlit temnotu jejich duše. Přednostně jsou povoláni k věčnému životu. Vstěpujte v jejich mysl povznášející, ušlechtilé myšlenky. Žijte před nimi životem, který ukáže jasný rozdíl mezi hříchem a čistotou, světlem a temnotou. Ať ve vašem životě čtou, co znamená být křesťanem. Řetěz, který byl puštěn od trůnu Božího je dostatečně dlouhý, aby zasáhl do nejnižších hlubin, Kristus má moc pozvednout i toho nejhříšnějšího z hlubiny ponížení, a uznat ho za Boží dítě a Kristova spoludědice v nesmrtelném dědictví. 7T 228.4

Mnozí jsou naprosto znechuceni. Jelikož byli opovrženi a přehlíženi, zaujali lhostejný postoj k životu. Pohlíží se na ně jako na neschopné rozumět anebo přijmout evangelium Kristovo. A přece div Boží milosti je může změnit. Pod působením Ducha svatého zmizí i otupělost, která jejich duchovní stav dělá téměř beznadějný. Těžce chápavá, zatemněná mysl bude probuzena. Otrok hříchu bude osvobozen. Duchovní život bude oživen a posílen. Zločinnost vymizí a nevědomost bude přemožena. Vírou skrze lásku dělající bude srdce očištěno a mysl bude osvěcena. 7T 229.1

Mezi barevným lidem jsou jiní, s bystřejším chápáním a jasnou myslí. Mnozí z barevných jsou bohatí ve víře a důvěře. Bůh mezi nimi vidí převzácné drahokamy, které jednoho dne budou jasně zářit. Barevný lid si zaslouží více z rukou bělochů, než dosud obdržel. Jsou tisíce, jejichž duševní síly lze vzdělat a povznést. Patřičným úsilím mnozí, na něž se hledělo jako na beznadějně, se stanou vychovateli svého lidu. Skrze Boží milost se rasa, kterou nepřítel po celé generace utlačoval, povznes k důstojnosti Bohem dané lidstvu. 7T 229.2

Pán touží po tom, aby pouště Jihu, kde vyhlídky vypadají tak odpudivě, vypadaly jako Boží zahrada. Kéž se náš lid probudí a napraví minulost. Těžce na nás doléhá závazek díla mezi barevným lidem. Nevynasnažíme se napravit, pokud je to v našich silách nespravedlnost, která byla v minulosti spáchána na tomto lidu? Nerozhodni se počet misionářů pro jižní pole? Neuslyšíme o mnohých dobrovolnících, kteří jsou hotovi vstoupit do těchto polí, aby vyváděli duše z temnoty a nevědomosti k předivnému světlu, v němž se sami těšíme? Bůh vylije svého Ducha na ty, kteří odpovídají na Jeho výzvu. V Kristově síle mohou konat dílo, které naplní nebesa radostí. 7T 230.1

„Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já, já ptáti se budu po ovcích svých a shledávati je... a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty rozptýleny byly... Já pásati budu stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník Hospodin. Zahynulé hledati budu, zaplašenou zase přivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posílím... a učině s nimi smlouvu pokoje... K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním; a sesílati budu déšť časem svým; dešťové požehnání budou bývati... I zvědí, že já Hospodin Bůh jejich jsem s nimi... Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bůh váš praví Panovník Hospodin.“ (Ez 34,11-31) 7T 230.2

45. Střediska vlivu

V Jižním poli byly učiněny dobré začátky. V uplynulém běhu událostí se Pán obdivuhodně staral o pokrok svého díla. Byly zde zápasy a získalo se vítězství. Zůstaly příjemné dojmy, padl mnohý předsudek. *7T 231.1*

V nočním vidění mne můj průvodce vedl z místa na místo, z jednoho jižního města do druhého. Viděla jsem tu veliké dílo, které má být – a mělo být již před léty vykonáno. Zdálo se, že hledíme na mnohá místa. Náš první zájem se soustředil tam, kde dílo již bylo započato a na ty, k nimž cesta již byla otevřena, aby se práce začala. Viděla jsem místa, kde již máme ústavy pro pokrok Božího díla. Jedním z těchto míst bylo Graysville, jiným Huntsville, kde jsme měli průmyslové školy. Úsilí těchto škol má být podepřeno a má se jim pomoci; neboť Pán vedl jejich založení. Každá z nich má své přednosti. *7T 231.2*

Podle světla, které mi bylo dáno vím, že dílo v Hildebran, bude-li správně usměrněno, bude velikým požehnáním okolnímu prostředí. Byla jsem poučena, že musíme zřizovat školy právě v takových obvodech, které jsou vzdáleny od měst a jejich pokušení. *7T 231.3*

Samotná věčnost odhalí práci, kterou pro barevný lid vykonaly školy ve Vicksburgu, Yazoo City a ostatních jižních městech. V tomto poli potřebujeme více takových škol. *7T 231.4*

O mnohé se ještě musíme postarat v zájmu výchovy a vzdělání mládeže, jak bílé tak barevné na Jihu. Školy mají být zřízeny daleko od měst, kde se mládež může naučit obdělávat půdu a tak se svépomocně udržet na škole. V souvislosti s těmito školami mohou se rozvíjet různá odvětví díla, ať zemědělská, nebo řemeslná podle tohoto, jak to podmínky dovolují. Měly by se posbírat prostředky pro zřízení takových škol. Studenti v nich mohou získat výchovu, která je s Boží pomocí připraví k získávání duší pro Krista. Jestliže se spojí se Spasitelem, duchovně porostou a budou vzácnými dělníky na Jeho vinici. *7T 231.5*

Vedle škol by měla být malá sanatoria, aby žáci měli příležitost získat vzdělání i ve zdravotně-misijním díle. Toto odvětví by mělo být také zařazeno do učebních osnov našich škol. Vedle našich škol bychom měli vybudovat menší sanatoria ve Graysville a Huntsville. *7T 232.1*

Nashville jako středisko

Jako lid bychom se měli obzvlášť zajímat o dílo v Nashville. V současné době je město velice důležitým jižním bodem. Naši bratři zvolili Nashville jako středisko díla na Jihu, protože Pán ve své moudrosti je tam nasměroval. Je to příjemné prostředí pro začátek. Naším pracovníkům se bude v tomto městě snadněji pracovat pro barevné, než v mnoha jiných městech Jihu. V tomto městě se o barevný lid velice zajímají lidé, kteří nejsou našeho vyznání. V sousedním městě jsou veliké výchovné ústavy pro barevný lid. Vliv těchto ústavů připravil nám cestu, abychom toto město učinili střediskem našeho díla. *7T 232.2*

Do výchovných ústavů v Nashville má proniknout pravda. V těchto institucích jsou ti, kteří se mají obeznámit s třetím andělským poselstvím. Všechno, co může být vykonáno k probuzení zájmu těchto učitelů a studentů o poselství přítomné pravdy, mělo by se nyní vykonat a to moudře a uvážlivě. Od zkušených učitelů lze získat převzácné poznání o těch nejlepších způsobech, jak pomoci barevným lidem. *7T 233.1*

Pravda se má dostat také k těm, kteří svými prostředky a vlivem pomáhali tomuto barevnému lidu. Ušlechtilým způsobem se postarali o povznesení tohoto lidu. I oni se mají obeznámit s naším dílem, a poučit se z něho. Měli bychom učinit vše, co je v našich silách, abychom odstranili jejich předsudky vůči našemu dílu. Jestliže podle Boží vůle vynaložíme patřičné úsilí, mnozí z nich budou přesvědčeni o obrácení. Pán osvěcuje stezku těch, kteří touží po světle. *7T 233.2*

Do Nashville je snadný přístup z Graysville a Huntsville. Práci v Nashville má být upevněno a stabilizováno dílo v Graysville a Huntsville. Graysville a Huntsville jsou dostatečně blízko od Nashville, aby posílily tamější dílo a sami jím byli podepřeni. *7T 233.3*

Božím záměrem bylo, aby vydavatelské dílo začalo v Nashville. V jižním poli je potřeba tiskárny pro šíření přítomné pravdy, a obzvláště pro vydávání vhodné četby pro různé skupiny lidí v tomto poli. A není vhodnějšího města na Jihu než Nashville pro rozšíření vydavatelského díla. Vybudování takové instituce je pokrokovým činem. Bude-li tato instituce správně vedena, vtiskne charakter dílu na Jihu a pro mnohé duše bude nástrojem šíření známosti pravdy. Vydavatelství v Nashville musí být ještě po určitou dobu podporováno dary a oběťmi. *7T 233.4*

V Nashville by také mělo začít svoji působnost zdravotní odvětví. Toto musí být moudře vedeno a podporováno. Zdravotně-misijní dílo je opravdu pomocnou rukou služby evangelia. Otevírá cestu pro pravdu. *7T 234.1*

Byla jsem upozorněna, abych varovala své bratry v Jižním poli před ukvapeným zřizováním velikých ústavů a nových středisek právě nyní, aby nedošlo k rozdělení pracovníků a prostředků a tím k oslabení jejich sil pro práci v této kritické době. Necht' vyčkají, dokud některé ze záměrů do nichž se pustili nebudou téměř dobudovány. Neměli by se pouštět do budování nových podniků dokud instituce v Graysville a Huntsville nebudou více upevněny a dokud centrum instituce v Nashville nenabere sílu. *7T 234.2*

Na Jihu je dosud poměrně jen málo opracovaných míst. V mnoha a mnoha místech dosud nebylo nic učiněno. Vlivná střediska mohou být zřízena na mnoha místech zřizováním obchodů se zdravými potravinami, zřizováním zdravotních restaurací a léčebných pobytů. Ne všechno, co musí být vykonáno, může být upřesněno před započítím. Ti kdo jsou zodpovědní za dílo na Jihu, měli by se modlit o tuto věc a pamatovat, že Bůh vede. Nesmí se při tom projevit žádná úzkoprsost, nebo sobectví. Plánujte úspěšné pokračování díla prostě, rozumně a hospodárně. *7T 234.3*

46. Naučení pracovníkům

Pomalou ale jistě se točí kola Prozřetelnosti. Nevíme jak brzy náš Pán řekne: „*Stalo se!*“ Jeho příchod se velice blíží. Zakrátko budou naše příležitosti k práci navždy za námi. Pouze malou chvíli nám bude ještě dovoleno pracovat. Moji bratři, nepospíšíte si s opravdovým úsilím vybudovat památníky pro Pána v Jižních státech? Měli bychom zde mít sbory a modlitebny; měli by zde být menší školy a sanatoria; a posíleno vydavatelské odvětví. 7T 235.1

K vybudování těchto odvětví v různých městech Jihu, budeme potřebovat moudré a modlitební muže a ženy, takové kteří budou šířit dílo z místa na místo, zdravě, rozumně, usilovně, modlitebně a hospodárně, jako Boží dělníci. Tato situace volá po osobním, neúnavném, společném úsilí. 7T 235.2

*„Jednou cihlou po druhé, postavíš nejvyšší zed’;
jedna vložka ke druhé a již leží přikrov sněhu.“*

7T 235.3

Trpělivé konání dobra – to má být naším heslem. Máme vynaložit vytrvalé úsilí, postupovat krok za krokem dokud závod probíhá a dosáhneme vítězství. 7T 235.4

Když v Nashville započalo vydavatelské dílo, bylo výslovným přáním pracovníků vyvarovat se dluhů; avšak ve svém zoufalém úsilí vytvořit „cihlu bez slámy“, byli naši bratři nuceni upustit od tohoto záměru a v důsledku toho se dílo dostalo do těžkostí. Avšak Boží pracovníci v Nashville nemají být proto znechuceni. Toto dílo nesmí přestat. Nyní by se všichni měli co nejvážněji snažit vyhnout se omylům minulosti. Všechně by se měli vyvarovat toho, aby neupadli do dluhů. Ať si pevně řeknou: „Nebudeme pokračovat rychleji než Pán naznačí a dovolí prostředky které máme; na nových místech budeme raději pracovat v menších místnostech než bychom dílo Boží zadlužili.“ 7T 235.5

Necht’ nejsou znechuceni ti, kteří tak odvážně pracovali, aby přivedli dílo na Jihu do dnešního stavu. Všichni by měli učinit co mohou, aby dílo v Nashville postavili na pevný základ. Pán pamatuje na ty, kteří statečně usilovali o vykonání toho, co bylo tak nutné vykonat. Ve svém milosrdenství, vlídnosti a dobrotivosti, se Pán nad nimi smilovává. Stále je ještě přijímá za své spolupracovníky. Ví o každém jednom z nich. Při své průkopnické práci museli projít ohněm soužení. Bůh bude oslaven v těch, kdo s Ním spolupracovali při budování základů v polích, které nikdy předtím nebyly opracovány. 7T 236.1

Bratři, máme před sebou veliké dílo v jižním poli – dílo, které jsme dosud jenom započali. Nesmíme již déle stát jak jsme léta stáli – lekajíce se tohoto díla. Mnozí vykonali tvrdou a těžkou práci, a Pán uznává a hodnotí jejich sebeobětavé úsilí. On je požehnal. Přijali svoji odměnu v tom, že vidí ty, jimž pomohli postavit své nohy na Skále věků, a oni utvrzují zase další. 7T 236.2

Moji bratři v Jižním poli, volám vás ve jménu Pána, Boha Izraele, abyste se zachovali jako mužové. Pán je u kormidla. On obdaří své služebníky milostí a moudrostí. Je Božím záměrem, aby důvěryhodní lidé s vědomím odpovědnosti společně se radili a modlili se spolu v křesťanské jednotě. V jednotě je život, moc, kterou nelze obdržet žádným jiným způsobem. Církev bude silná, spojí-li členové své schopnosti pod vedením Ducha. Pak bude Bůh mocně působit skrze svůj lid pro obrácení hříšníků. 7T 236.3

Bůh žije a kraluje. On najde způsob, aby zanedbané jižní pole bylo pro Něho obděláno. Ať tamější pracovníci přijdou na pomoc Hospodinu, a radostně zvěstují Jeho pravdu. Pán brzy přijde. Mluvte o tom, prostě o to, věřte tomu, a žijte podle toho. Budete se muset setkat s pochybujícím, odporujícím duchem; toto však ustoupí před pevnou, důslednou důvěrou v Boha. Když se dostaví překážky, pozvedněte duši k Bohu v písní a díkůčinění. Vezmete křesťanskou výzbroj a obujete své „*nohy v hotovost k evangelium pokoje*“ (Ef 6,15). Kažte pravdu otevřeně a horlivě. Pamatujte, že Pán soucitně hledí na toto pole a že ví o jeho bídě a jeho potřebách. Vaše úsilí nebude marné. 7T 237.1

V našich jižních sborech má nastat duchovní vzkříšení. Před členy každého sboru je veliké a slavné dílo. Sebezapřením a sebeobětavostí mají se přiblížit ke Kristu, a jejich jediným cílem má být zvěstovat Boží poselství milosti svým spolubližním. Měli by pracovat opatrně a se vši pokorou,

každý by měl mít v úctě dílo ostatních. Někteří mohou pracovat jedním způsobem a druhí jiným, jak je Pán povolá a povede. Nikdo by však neměl naříkat, že nemůže oslavit Boha používáním hříven, které mu nesvěřil. Bůh nás činí zodpovědnými pouze za dílo, které svěřil do našich rukou. Jedno mohou všichni dělat: mohou se vyhnout tomu, aby práci jiných zbytečně nestěžovali kritizováním jejich úsilí a nekladli kameny před vůz, který se jejich bratři snaží potáhnout. Jestliže někteří nejsou ochotni opřít se o vůz díla, ať se pak alespoň snaží, aby nepřekáželi těm, kdo pracují. Bůh vyzývá pracovníky, kteří nebudou znechucovat své spolupracovníky. *7T 237.2*

Bude-li Boží lid pracovat se vší vážností, pokorou, sebeobětavě, získá bohatou odměnu o níž Job mluví: „*Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne; ... požehnání hynoucího přicházelo na mne, a srdce vdovy k plesání jsem vzbuzoval... Byl jsem otcem nuzných, a na při, již jsem nebyl povědom, vyzpítával jsem se.*“ (Jb 29,11-16) *7T 238.1*

Požehnání dobrých skutků bude následovat do věčného života, za těmi, kteří se zapírají pro svého Spasitele. Když se vykoupení postaví kolem Božího trůnu, pak ti, kteří byli zachráněni od hříchu a ponížení, přijdou k těm, kteří pro ně pracovali se slovy uvítání: „Na světě jsem žil bez Boha a bez naděje. Hynul jsem v porušenosti a hříchu. Hladověl jsem tělesně i duchovně. Tys přišel ke mně v lásce a soucitu, nasýtil mne a přioděl. Ukázal jsi mi na Beránka Božího, který snímá hříchy světa.“ *7T 238.2*

Mojí bratři v jižním poli! Buďte zmužilí, ano, buďte zmužilí. Postihne vás útisk a mnohé nebezpečí budete-li chtít vyvýšit svaté zásady Božího zákona. Když nepřítel přichází jako povodeň, Duch Hospodinův pozvedne prapor za vás proti Němu. Pustili jste se do důležitého díla a musíte se mít na pozoru, bdít a modlit se, abyste přímé kroky činili nohama svýma, aby což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. Pracujte ve vší prostotě k Boží slávě, s vědomím své osobní zodpovědnosti. Pamatujte, že pouze Pán může vaše úsilí korunovat úspěchem. *7T 238.3*

Pracovníci v Jižních polích musí dosáhnout vyšší duchovní úrovně, chtějí-li, aby jejich dílo v tomto poli mělo úspěch. Soukromá modlitba, modlitba v rodině, modlitba ve veřejném shromáždění – všechno to je podstatně důležité. Zbývá jenom podle těchto modliteb také žít. V díle Kristově musíme s Ním spolupracovat. *7T 239.1*

Naší jedinou zárukou je spojení s Kristem a jednoho s druhým. Nedávejme satanovi možnost, aby poukazoval na naše sbory: „Podívejte se jak tito lidé, kteří jsou pod Kristovým praporem, nenávidí jeden druhého. Jejich síly plynou více na boj mezi sebou, než v boji s mými zástupy.“ *7T 239.2*

Z minulé zkušenosti se musíme naučit, jak se vyhnout pádu. Modlíme se k našemu nebeskému Otcí: „*Neuvod' nás v pokušení*“, a pak příliš často neuhlídáme své nohy, aby nás do něho nezavedly. Máme se varovat před pokušením, která nás snadno přemáhají. Úspěch dosáhneme skrze Kristovu milost. Musíme z cesty odstranit kámen urážky, který způsobil nám i jiným tolik smutku. *7T 239.3*

Při budování díla na nových místech šetřeme každým možným způsobem. Posbírájme i droby, aby se nic neztratilo. Dílo záchrany duší musí jít vpřed cestou, kterou nám vyznačil Kristus. On říká: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Pouze poslušností tomuto slovu můžeme se stát Jeho učedníky. Blížíme se ke sklonku dějin tohoto světa a různé plány Božího díla musí úspěšně pokračovat s větším množstvím sebeobětavosti, než bylo dosud zřejmé. *7T 239.4*

Jsme na tomto světě, abychom jeden druhému pomáhali. V Kristově díle nejsou žádné teritoriální hranice, a ti, kteří se dnes pokoušejí takové hranice v Jeho díle udělat, měli by se raději modlit:

„Pane, dej mi nové srdce.“ Kdyby měli Kristovu mysl, uviděli by mnohé části vinice Páně, jak leží ladem, dosud nebyly opracovány. Nikdy by neřekli: „Naše prostředky jsou potřebné k úspěšnému pokračování na vlastních zájmech. Nemá žádného smyslu dožadovat se prostředků.“ ^{7T 240.1}

Dennodenně se lidé rozhodují mezi životem a smrtí, a to buď k věčnému životu nebo k věčnému zahynutí. A přece mnozí z těch, kdo vyznávají, že slouží Hospodinu se spokojují s tím, že svůj čas a pozornost věnují nepatrným záležitostem. Spokojují se i s vzájemným nesouladem. Jestliže by se posvětili Mistrově službě, nehádali by se mezi sebou jako nerozumné děti. Každý by na svém místě konal svoji povinnost; srdcem i duší by byl misionářem kříže Kristova. Duch svatý by přebýval v srdci pracovníků a děly by se skutky spravedlnosti. Pracovníci by vnášeli do své služby modlitby a soucit probuzené církve. Své rozkazy by přijímali od Krista a neměli by čas na spory. Ze rtů, jichž se dotkl žhavý uhel z Božího oltáře, by se šířilo poselství. Bylo by slyšet vážná a čistá slova. K nebesům by se vznášely pokorné srdcervoucí prosby víry. Zatímco by se pracovníci jednou rukou drželi Krista, druhou rukou by uchopili hříšníky a přiváděli by je ke Spasiteli. ^{7T 240.2}

„Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i našel ji? A nalezna, vložil by na ramena svá s radostí. A přijde domů, svolal by přátele a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula. Pravímť vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.“ ^{7T 241.1}

Aneb žena některá mající grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažne svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne? A když nalezne, svolá přítelkyně a sousedy, řkoucí: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našla groš, kterýž jsem byla ztratila. Takt', pravím vám, že jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím.“ (L 15,4-10) ^{7T 241.2}

47. Bud' dobré mysli

Těm, kteří pracují v Jižním poli chci říci: nedejte se znechutit přítomnou ochablostí díla. Zápasili jste s těžkostmi v minulosti, které chtěly někdy nad vámi vítězit. Boží pokoj vám však umožnil cestu vpřed. Kdyby všichni z vás věděli, jak těžké to bylo v minulých letech zakládat dílo tam, kde dnes jsou důležitá střediska, uvědomili by si jak to znechucuje, když člověk má před sebou neslibnou situaci a řekli by s rukama sepnutýma k nebi: „Nechceme ochabovat a dát se znechutit.“ Ti, kteří si nerazili cestu do nových a těžkých polí, nedovedou si představit těžkosti průkopnické práce. Kdyby mohli porozumět Božímu působení, nejen že by se těšili z toho, co bylo vykonáno, nýbrž viděli by také důvod k radosti z budoucího díla. 7T 242.1

Mojí bratři, není žádný důvod ke znechucení. Dobré símě se rozsévá. Bůh nad ním bude bdít, pomůže mu vzklíčit, vyrůst, a přinést bohatou úrodu. Pamatuje, že mnohé iniciativy pro záchranu duší byly na počátku uskutečněny za velkých těžkostí. 7T 242.2

Mám vám říci: „Jednejte opatrně, vždy konejte, co přikazuje Pán. Odvážně jděte vpřed, v jistotě, že Pán bude s těmi, kdo Ho milují a slouží Mu. Bude pracovat pro lid, který zachovává Jeho smlouvu. Nedopustí, aby zakusili nějakou hanbu. Očistí všechny, kdo se Mu posvětí, a připraví si z nich chválu na zemi. Nic na tomto světě není Bohu tak drahé, jako Jeho církev. Prostřednictvím pokorných a věrných mužů bude mocně působit. Kristus vám dnes říká: „Jsem s vámi, podporuji vaše věrné, důvěřivé úsilí a připravuji vám převzácné vítězství. Posílím vás, jestliže se posvětíte pro mou službu. Úspěchem budu korunovat vaše úsilí o probouzení duší, mrtvých ve vinách a hříších.“ 7T 242.3

Neochvějná víra a nesobecká láska přemůže těžkosti, které vznikají na cestě povinností, aby překazily útočné vedení boje. Půjdou-li touto vírou povzbuzeni vpřed do díla záchran duší, pak побěží a nebudou unaveni. Půjdou a nezeslábnou. 7T 243.1

Ujišťuji vás, že budete-li si správně počínat, pak Bůh i vaše nepřátele přivede k pokojnému životu s vámi. On vás zachová a posílí. Učiňte smlouvu s Bohem, že budete střežit svá slova. „*V mnohém zajisté klesáme všichni. Kdož neklesá v slovu, tenť jest dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati také všecko tělo.*“ (Jk 3,2) Pamatuje, že mstivá mluva nijak nesvědčí o tom, že člověk zvítězil. Nechť Kristus promlouvá z vás. Neztraťte požehnání, které plyne z toho, že se vzdáte veškerého přemýšlení o zlu. 7T 243.2

Pamatuje, že modlitba je pramenem vaší síly. Žádný pracovník nemůže mít úspěch, nemá-li čas na modlitbu a jestliže spěchá v obavě, aby něco nezanedbal nebo nezapomněl. Bohu věnuje pouze několik unáhlených myšlenek; nemá čas k přemýšlení, k modlitbě, k očekávání na Boha k obnově tělesné i duchovní síly. Brzy se unaví. Necítí onen povznášející, povzbudivý vliv Ducha Božího. Celá jeho soustava a unavený mozek není mírněna osobním stykem s Kristem. 7T 243.3

„*Očekávejž na Hospodina, posilň se, a onť posilní srdce tvého; protož očekávej na Hospodina.*“ (Ž 27,14) „*Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení Hospodinovo.*“ (Pl 3,26) Jsou i takoví, kteří pracují po celý den do pozdní noci, aby vykonali to co pokládají za nutné vykonat. Pán soucitně hledí na tyto unavené, obtížené dělníky a říká jim: „*Pojďte ke mně... a já vám odpočinutí dám.*“ (Mt 11,28) 7T 243.4

Boží pracovníci budou zápasit s různými rušivými vlivy, nepohodou a únavou. Někdy nejistí a zneklidnění budou téměř zoufalí. V takových okamžicích ať pamatují na Kristovo pozvání: „*Podte vy sami obzvláštně... a odpočíněte maličko.*“ (Mk 6,31) Spasitel „*dává ustálému sílu, a tomu ježto žádné síly nemá, moci hojně udílí*“ (Iz 40,29). 7T 244.1

Povstanou těžkosti, které vyzkoušejí vaši víru a trpělivost. Zmužile je překonávejte. Hleďte na tu jasnou stránku. Jestliže se dílu stavějí do cesty překážky, musíte se přesvědčit, zda to není vaše chyba, a pak jděte vpřed, radostní v Pánu. Nebesa jsou plná radosti. Zní oslavou Toho, který přinesl tak obdivuhodnou oběť pro vykoupení lidského pokolení. Což nemá být pozemská církev plná chvály? Což nemají křesťané mít na světě radost ze služby Kristu? Ti, kteří se v nebesích připojí k andělskému chóru svými hymnami chvály, musí se na zemi učit oné nebeské písní, jejíž hlavním tónem je vděčnost. 7T 244.2

Ať vaše odvaha za žádných okolností neochabuje. Nikdy nemluvte nedůvěřivě, i když je všechno zdánlivě proti vám. Pracujete-li pro Mistra pocítíte tíseň, že potřebujete prostředky. Pán však vyslyší a odpoví na vaše prosby o pomoc. Řekněte: „*Nebo Panovník Hospodin pomáhá mi, pročť nebývám zahanben. Pro touž příčinu nastavuji tváři své jako skřemene; nebo vím, že nebudu zahanben.*“ (Iz 50,7) 7T 244.3

Jestliže se dopustíte nějakého omylu, změňte svoji porážku ve vítězství. Naučení, které posílá Bůh, vždy přinesou pomoc v pravý čas, jestliže je přijmeme. Důvěřujte v Boha. Mnoho se modlete a věřte. Důvěrou, nadějí, vírou a pevným uchopením se ruky Všemohoucího budete víc než vítězi.

7T 244.4

Opravdoví pracovníci chodí a pracují s vírou. Někdy bývají unaveni, vidí-li pomalý pokrok díla, když se odehrává těžký boj mezi mocnostmi dobra a zla. Nedají-li se zmalomyslnět a znechutit, uvidí jak se mraky rozptylují a plní se zaslíbení o vysvobození. A přes mlhu, kterou je satan obklopil uvidí zářit jasné paprsky Slunce Spravedlnosti. 7T 245.1

Pracujte s vírou a následky přenechejte Bohu. Modlete se ve víře a tajemství Jeho prozřetelnosti přinese svou odpověď. Někdy se může stát, že nemůžete mít úspěch; pracujte však a věřte a vložte do svého úsilí víru, naději a odvahu. Když jste vykonali, co jste mohli, očekávejte na Pána, a zvěstujte Jeho věrnost a On splní své slovo. Očekávejte a to ne v nějaké vypjaté úzkosti, nýbrž v nepochybující víře a neochvějně důvěře. 7T 245.2

„*Když jest Bůh s námi, i kdo proti nám? Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal Její, i kterakž by tedy nám s Ním všech věcí nedal? ... Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečství, čili meč? ... Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze Toho, kterýž nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Ř 8,31-39) 7T 245.3

Část VI. – Rada těm, jenž nosí břemena

„Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.“ (1 Pt 4,10)

48. Kazatelé a hospodářské záležitosti

Byla jsem poučena o tom, jak důležité je, aby naši kazatelé nepřebírali na sebe zodpovědnosti, které by hlavně měli nést hospodáři. V nočním vidění jsem byla ve shromáždění několika našich bratří, kteří nesli břemeno díla. Byli velice zmateni nad finančními záležitostmi a radili se, jak co nejúspěšněji dílo vést. Někteří se domnívali, že je nutno omezit stav pracovníků a přece uskutečnit všechna podstatně důležitá rozhodnutí. Jeden z bratří na zodpovědném místě vysvětloval své plány a uvedl, co by chtěl vidět uskutečněno. Někteří jiní předložili návrhy k uvážení. Pak povstal Jeden, jenž má důstojnost a moc a udal směrnicí jimiž bychom se měli řídit. ^{7T 246.1}

Několika kazatelům Mluvčí řekl: „Finanční záležitosti nejsou vaším úkolem. Není moudré aby jste se do toho pouštěli. Bůh má pro vás určité úkoly. Jestli že se však pouštíte do toho, k čemu nejste povoláni, pak vaše zvěstování bude naprosto neúspěšné. Toto vás znechutí a znemožní vám dílo, které byste měli konat – dílo, které si vyžaduje pečlivý postřeh a zdravý nesobecký úsudek.“ ^{7T 246.2}

Ti, kteří jsou zaměstnáni psaním a zvěstováním slova, měli by se méně zúčastňovat výbo-rových zasedání. Většinu méně důležitých záležitostí měli by přenechat lidem s obchodními zna-lostmi; čímž by se vyhnuli stálému napětí, které zbavuje mysl, její přirozené síly. Měli by věnovat mnohem větší pozornost zachování tělesného zdraví, neboť zdravá mysl velkou měrou závisí na zdravém těle. Správná doba spánku a odpočinku, a dostatek tělesného cviku jsou podstatně důleži-tými činiteli pro zdraví těla, duše i mysli. Připravování těla o odpočinek a osvěžení tím, že jeden člověk koná práci za čtyři nebo za tři, nebo i za dva, vyústí v nenapravitelnou škodu. ^{7T 247.1}

Vychovávání lidí obchodním záležitostem

Ti, kdo se domnívají, že schopnost člověka pro určité postavení kvalifikuje ho zastat i několik jiných úloh, mohou se dopustit omylů při plánování pokroku díla. Mají tendenci na jednoho vložit takové odpovědnosti, jež by měly být rozděleny mezi několik lidí. ^{7T 247.2}

Zkušenost má velikou cenu. Pán chce, aby v Jeho díle pracovali moudří lidé, lidé schopni za-stávat důvěryhodné postavení v našich konferencích a institucích. Obzvláště potřebujeme posvě-cené ekonomy, lidi, kteří v každém obchodním jednání uplatní zásady pravdy. Ti, kteří mají na starosti finanční záležitosti neměli by brát na sebe jiné zodpovědnosti a břemena, která nejsou schopní unést; ovšem tyto obchodní záležitosti nemají být svěřovány nepovolaným lidem. Ti, jímž bylo svěřeno určité dílo, dopustili se někdy omylů, když dovolili, aby netaktní a neschopní lidé spravovali důležité finanční záležitosti. ^{7T 247.3}

Lidé zběhlí v obchodních záležitostech měli by rozvinout a zdokonalit své hřívný důkladnějším studiem a cvikem. Měli by být povzbuzeni k dalšímu studiu, aby se rychle mohli naučit správným zásadám a metodám hospodaření. Ani jeden hospodář v nynějším díle nemusí být začátečníkem. Jestliže lidé v některém pracovním odvětví mají zužitkovat své příležitosti k tomu, aby se stali moudřejšími a výkonnějšími, pak jsou to ti, kteří svoji schopnost posvětili do díla k budování krá-lovství Božího na tomto světě. Z hlediska skutečnosti, že žijeme tak blízko konce dějin této země, měli bychom mnohem důkladněji pracovat, pečlivěji očekávat, bdít, modlit se a pracovat. Člověk by měl usilovat o dokonalost, aby byl ideálním křesťanem, dokonalým v Ježíši Kristu. ^{7T 248.1}

Důležitost správných zásad

Ti, kteří pracují v obchodním odvětví, měli by všestranně dbát na to, aby se kvůli nesprávným zásadám a metodám nedopustili žádného omylu. Jejich hospodaření se může podobat Danielově správceství na babylonském dvoře. Když jeho hospodaření bylo podrobena nejpronikavější kritice, nebyla nalezena žádná chyba. Zpráva o jeho hospodaření, ať jakkoli neúplná, obsahuje velice vzácné naučení. Zjevuje skutečnost, že hospodář nemusí být pouze mechanicky smýšlejícím člověkem. Může to být člověk, kterého Bůh poučuje na každém kroku. Daniel, i když byl minis-

terským předsedou v babylonském království, přece byl Božím prorokem, jemuž se dostalo nebeského světla. Jeho život je ilustrací toho, čím se může každý křesťanský hospodář stát. ^{7T 248.2}

Bůh nepřijímá ani tu nejskvělejší službu, když není vlastní já obětováno na oltář jako živá, hořící oběť. Kořen musí být svatý, jinak zde nemůže být žádné zdravé, chutné ovoce, jaké jediné přijímá Bůh. Srdce musí být obráceno a posvěceno. Pohnutky musí být správně usměrněny. Vnitřní lampa musí být zásobena olejem, který od nebeských poslů stéká zlatým potrubím do zlatých nádob. Boží poselství nikdy nepřichází k člověku nadarmo. ^{7T 248.3}

Pravdy, ty převzácné, životně důležité pravdy, úzce souvisí s věčným blahem člověka, jak v tomto životě, tak na věčnosti, která se otvírá před námi. „*Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ (J 17,17) Boží slovo má být uplatněno. Ono bude žít a potrvá na věky. I když světská ctižádost, světské touhy a nejsmělejší plány a záměry lidské povadnou jako tráva, „*ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky*“ (Da 12,3). ^{7T 249.1}

Dílo Boží v této době potřebuje muže a ženy, převzácných kvalit a spolehlivých administrativních schopností; muže a ženy, kteří dovedou trpělivě, pronikavě postřehnout potřeby díla v různých polích; ti, kteří mají teplé, laskavé srdce, chladnou hlavu, zdravý smysl a nepředpojatý úsudek; ti, kteří jsou posvěceni Duchem Božím a mohou nebojácně říci ne, nebo ano a amen na návrhy; ti, kteří mají pevné přesvědčení, jasné porozumění a očištěné soucitné srdce; ti, kteří žijí podle slov; „*Vy všichni bratři jste*“; ti, kteří usilují o povznesení a ozdravení padlého lidstva. ^{7T 249.2}

49. Najdi si čas k rozmluvě s Bohem

Dostala jsem zvláštní naučení ohledně našich kazatelů. Podle Boží vůle neměli by se snažit zbohatnout. Neměli by se zapojovat do světských podniků; neboť toto jim brání ze všech sil usilovat o duchovní věci. Měli by dostat takovou odměnu, z níž by mohli vydržovat sebe i svoje rodiny. Nemají být tak přetíženi, že se nemohou náležitě věnovat sboru ve své vlastní rodině, neboť to je jejich zvláštní povinností vychovat své děti pro Pána. *7T 250.1*

Velikým omylem je ustavičně zaměstnávat kazatele, nechat ho chodit z místa na místo, vyse-
dávát dlouho do noci ve výborech a výborových shromážděních. To unavuje a znechucuje. Kazatelé by měli mít čas na odpočinek a také čas přijmout bohatý pokrm chleba života z Božího slova. Měli by mít čas pít z čerstvých proudů potěšení z pramene živé vody. *7T 250.2*

Kazatelé a učitelé ať pamatují, že Bůh je činí zodpovědnými za vyplnění své služby těmi nejlepšími schopnostmi, a za vnášení svých nejlepších sil do jejich práce. Nemají na sebe přebírat zodpovědnost odporující dílu, jež jim Bůh svěřil. *7T 250.3*

Když kazatelé a učitelé tísněni břemenem finanční odpovědnosti, vstupují na pódium s unaveným mozkiem a vyčerpanými nervy, co jiného lze očekávat, než že použijí obecný oheň místo svatého ohně z Božího oltáře? Napnuté, unavené úsilí mate posluchače a uráží řečníka. Neměl čas hledat Pána, neměl čas žádat ve víře o pomazání Duchem svatým. *7T 250.4*

Má-li být úsilí Božích pracovníků úspěšné, musí přijmout milost a moc, což jim jedině sám Bůh může propůjčit. „*Prostež, a vezmete.*“ (J 16,24) Takové je zaslíbení. Proč si tedy nenajít čas na toto prošení, otevření mysli působení Ducha svatého, aby duše mohla být oživena a osvěžena pokrmem života? Sám Kristus se mnoho modlil. Kdykoli měl příležitost, šel do ústraní, aby byl sám s Bohem. Skláníme-li se před Pánem v pokorné modlitbě, On se dotýká žhavým uhlíkem ze svého oltáře našich rtů, posvěcuje je k dílu, ke zvěstování biblické pravdy lidem. *7T 251.1*

Mám říci svým spolupracovníkům: Chcete-li mít bohaté poklady nebes, musíte pěstovat skryté společenství s Pánem. Nebudete-li toto mít, vaše duše bude tak postrádat Ducha svatého jako vrchy Gelboe postrádaly rosu a déšť. Spěcháte-li z jedné věci do druhé, máte-li tak mnoho na práci, že nenacházíte čas k rozmluvě s Bohem, jak pak můžete očekávat ve své práci nějakou moc? *7T 251.2*

Důvod, proč tak mnozí z našich kazatelů přinášejí tak bezduché a vyvětralé proslovy, spočívá v tom, že dovolují, aby jim různé světské zájmy zabíraly čas a pozornost. Nebude-li zde ustavičný růst v milosti, nebudeme mít příhodná slova pro tu nebo onu příležitost. Mějte společenství se svým vlastním srdcem a pak mluvte s Bohem. Nebudete-li to činit, vaše úsilí bude neplodné, bude poznamenáno neposvěceným spěchem a zmatkem. *7T 251.3*

Kazatelé a učitelé, ať je vaše dílo proniknuto vůní hojné duchovní milosti. Neznehodnocujte ho obecnými věcmi. Jděte vpřed a vzhůru. Očistěte se od vši poskvrny těla i ducha, posvěcující se v bázni Hospodinově. *7T 251.4*

Denně musíme usilovat o obrácení. Naše modlitby by měly být mnohem vroucnější; pak budou mnohem účinnější. Mocnější a stále mocnější by měla být naše důvěra, že Duch Boží bude s námi, očistí a posvětit nás, zpříjemní vůni cedrů na Libánu. *7T 251.5*

Služebníci evangelia by měli své dílo zbavit všech světských a politických věcí a věnovat celý svůj čas a schopnosti dílu Kristovu. *7T 252.1*

Udržovat některé kazatele na jediném místě a svěřovat mu dohled na finanční záležitosti sboru, nevede k jeho duchovnosti. Není to podle rady Písma z 6. kapitoly Skutků. Studujte tuto radu; neboť je Bohem schválena. Následujte tato slova. *7T 252.2*

Na toho, kdo zvěstuje slovo života nemá být vkládáno mnoho břemen. Musí si najít čas pro studium slova a k sebezkoumání. Jestliže bedlivě prohlíží své srdce a cele se odevzdává Pánu, lépe porozumí jak uchopit skryté věci Boží. *7T 252.3*

Místo abychom si volili tu nejpříjemnější práci a odmítali vykonat něco, co bratři pokládají za naši povinnost, měli bychom se zeptat: „Pane, co chceš abych činil?“ Místo toho, abychom šli cestou svých přirozených sklonů, měli bychom se modlit: „*Vyuč mne Hospodine, cestě své, a ved' mne po stezce přímé.*“ (Ž 27,11) *7T 252.4*

Finanční podrobnosti díla ve městě.

Naši kazatelé by se neměli starat o různé hospodářské a finanční záležitosti. Opětovně jsem byla upozorněna, že toto není posláním kazatele. Nemají být plně zaujati hospodářskými starostmi ani ve své městské práci, nýbrž mají být hotovi navštěvovat místa, kde byl probuzen zájem o poselství, a obzvláště navštěvovat naše stanová shromáždění. Když tato shromáždění trvají déle, naši pracovníci se nemají domnívat, že musí zůstat ve městě a vyřizovat některé hospodářské záležitosti, související s různými odvětvími díla ve městech; nemají také spěchat z těchto stanových shromáždění, kvůli těmto záležitostem. *7T 252.5*

Zodpovědní činitelé v našich konferencích, by měli vyhlédnout hospodáře, kteří by se starali o finanční záležitosti díla ve městě. Jestliže takové nemohou najít, pak bychom se měli postarat o to, abychom si je pro tyto zodpovědnosti vyškolili. *7T 253.1*

Posvěcení hospodáři.

Skandinávské instituce nemusely být v té situaci, v níž jsou nyní a nebyly by v ní, kdyby naši američtí bratři byli již před léty vykonali co vykonat měli. Člověk, zkušený v obchodních záležitostech, s praktickou znalostí vedení knih, měl být poslán do Evropy a dohlížet jako účetní v našich tamějších ústavech. A jestliže by toto dílo vyžadovalo víc než jednoho muže, mělo se jim je poslat. Takto by se ušetřilo mnoho tisíc dolarů. *7T 253.2*

V našem díle v Americe měli být zaměstnaní lidé odevzdání Bohu, lidé obeznámení s nebeskými zásadami, lidé, kteří vědí co znamená chodit s Pánem. Kdyby takoví lidé spravovali finanční záležitosti našich konferencí a ústavů, pak by v pokladnici byl dnes dostatek prostředků, a naše instituce by dnes byly tam, kde je Bůh chtěl mít – podporovaly by dílo sebezapřením a sebeobětavostí. *7T 253.3*

50. Práce kazatele

Do mnohých polí zrajících se ke žni jsme dosud ještě nevstoupili pro nedostatek sebeobětavých pracovníků. Do těchto polí však musíme vstoupit a mnozí pracovníci by se tam měli odebrat i na vlastní vydání. Někteří z našich kazatelů měli však jen malou ochotu vzít břímě tohoto díla na sebe, malou odvahu pracovat s dobrou vůlí, radostně a z celého srdce, čímž se vyznačoval život našeho Spasitele. *7T 254.1*

Pán je zarmoucen, vidí-li tento nedostatek sebezapření a vytrvalosti u Jeho služebníků. Andělé nad tím žasnou. Kristovi pracovníci by měli studovat Jeho sebeobětavý život. On je našim příkladem. Mohou dnešní kazatelé čekat méně těžkostí než první křesťané, valdenští a reformátoři v každé době, ve svém úsilí o rozšíření evangelia do každé země? *7T 254.2*

Bůh svěřil svým služebníkům dílo zvěstování svého posledního poselství milosti pro tento svět. Nelíbí se Mu ti, kteří všechny své síly nevěnují tomuto nesmírně důležitému dílu. Nevěrnost u povoláných strážných na zdech Siona ohrožuje pravdu a vystavuje ji posměchu nepřitele. Je čas, aby naši kazatelé pochopili zodpovědnost a svatost svého poslání. Běda by jim bylo, kdyby nesplnili úkol který sami přijali od Pána. *7T 254.3*

Nemálo kazatelů zanedbává dílo, které jim bylo určeno. Proč jsou ti, kteří byli odděleni ke kazatelské práci ve výborech a radách? Proč jsou zváni k navštěvování tolika různých administrativních shromáždění, častokrát na velké vzdálenosti od svých pracovních polí? Proč nejsou obchodními záležitostmi pověřeni lidé s hospodářským přehledem? Kazatelé nebyli odděleni pro toto dílo. Finance díla mají spravovat schopní lidé, avšak kazatelé byli odděleni k jiné práci. Vedení finančních záležitostí spočívá na jiných, ne na těch, kteří byli povoláni ke kazatelské službě. *7T 254.4*

Kazatelé nebyli povoláni k tomu, aby sem a tam navštěvovali výbory a v nich rozhodovali o běžných hospodářských otázkách. Mnozí z našich kazatelů to v minulosti dělali, Pán však nechce, aby toto dílo konali oni. Bylo na ně vloženo příliš mnoho finančních starostí. Když usilují zastat tyto zodpovědnosti, zanedbávají poslání evangelia. Bůh na to hledí jako na zneuctění svého jména. *7T 255.1*

Veliká Hospodinova vinice vyžaduje od svých služebníků to, co dosud ještě nedostala – opravdové vytrvalé úsilí o záchranu duší. Kazatelé slábnou a ochabují, a pod jejich mdlou službou sbory také vadnou. Kazatelé vykazují jen malý počet obrácených duší jako důsledek svého úsilí. Pravda neproniká do neúrodných míst země. Tyto věci olupují Boha o slávu, která Mu náleží. On zve pracovníky, kteří konají tvůrčí dílo. *7T 255.2*

Svět má být varován. Kazatelé by měli pracovat se vši opravdovostí a odevzdaně, otvírat nová pole a pouštět se do osobní práce o záchranu duší, místo aby poletovali kolem sborů, kterým se již dostalo velikého světla a mnoho předností. *7T 255.3*

51. Výborová shromáždění

Ti, kdo se scházejí k výborovým shromážděním, měli by pamatovat, že se setkávají s Pánem, který je povolal k dílu. Měli by se spolu scházet v úctě a s posvěceným srdcem. Scházejí se proto, aby uvažovali o důležitých záležitostech Božího díla. Ve všech podrobnostech své činnosti mají zjevovat touhu po porozumění Jeho vůli ohledně plánů – pokroku Jeho díla. Ani okamžik by neměli promarnit v bezvýznamných rozhovorech; neboť Boží záležitosti by měly být spravovány hospodárně a přesně. Jestliže některý člen výboru je nedbalý a neuctivý, měl by si uvědomit, že je v přítomnosti Svědka, který zvažuje všechny činy. 7T 256.1

Byla jsem poučena, že ne vždy výborová shromáždění se Bohu líbí. Někteří bratři přišli do těchto shromáždění s chladným, tvrdým, kritickým, nelaskavým duchem. Takoví se mohou dopustit velikých chyb, neboť jejich společníkem je nepřítel, který je zdržuje na nesprávné straně. Nezřídka jejich nezúčastněný postoj k některému rozhodnutí vytváří zmatek tím, že se odkládá rozhodnutí, které by mělo být provedeno. Boží služebníci, kteří potřebují duševní odpočinek a spánek, byli velice zarmoucení a zneklidnění nad těmito věcmi. V naději, že dojdou k určitému rozhodnutí, protahují svá shromáždění dlouho do noci. Život je však příliš vzácný, než abychom ho tímto způsobem ohrožovali. Na Pána vložte toto břemeno. Očekávejte na Něho, aby On urovnal všechny těžkosti. Popřejte unavenému odpočinek. Probdělé hodiny škodlivě ovlivňují tělesné, duševní a mravní síly. Jestliže jsme popřáli mozku patřičný odpočinek, myšlenky budou jasné a bystré, a záležitost bude vyřízena. 7T 256.2

Vztah diety k výborovým shromážděním

Dříve než se naši bratři sejdou k poradě nebo k výborovému shromáždění, každý by měl předstoupit před Pána, pečlivě zkoumat své srdce a kriticky uvažovat o svých pohnutkách. Modlete se, aby vám Pán zjevil vaše vlastní nitro a zabránil vám kritizovat nebo odsuzovat návrhy. 7T 257.1

U bohatě prostřených stolů jedí lidé často mnohem více, než co mohou snadno strávit. Přetížený žaludek nemůže dobře trávit. Důsledkem bývá nepříjemný pocit duševní otupělosti, a mysl není schopna pohotově reagovat. Těžkosti vznikají nesprávnou sestavou jídel; dostavuje se kvašení; mnoho jedovatých látek se dostane do krve a odnese to mozek. 7T 257.2

Zvyk přejídání nebo jedení více druhů jídla najednou, často způsobuje nechutenství. Jemné živací orgány jsou tím vážně poškozovány. Žaludek marně protestuje a vyzývá mozek, aby uvažoval o příčině a důsledku. Nadměrné množství požitého pokrmu, nebo nesprávná sestava koná své zhoubné dílo. Marné je varování nepříjemných pocitů; jako důsledek se dostavuje utrpení. Zdraví nakonec ustupuje nemoci. 7T 257.3

Někdo se snad může zeptat: Co toto má společného s výborovým shromážděním? – Velice mnoho. Účinky nesprávného jedení se dostavují při poradě a ve výborových shromážděních. Stav žaludku se odráží v mozku. Zkažený žaludek způsobuje rozrušený, problematický duševní stav. Nemocný žaludek způsobuje chorobné stavy mozku a ty často způsobují, že jsou lidé neústupní a mají mylný úsudek. Domnělá moudrost takového jednotlivce je bláznovstvím u Pána. 7T 257.4

Upozorňuji na to jako na závažnou okolnost při mnohé poradě a výborových shromážděních, kde se otázce, vyžadující pečlivého průzkumu, věnovala jen nepatrná pozornost a ta nejdůležitější rozhodnutí byla úspěchaně provedena. Častokrát tam, kde by měla být kladná jednomyslnost, odhlasovaný zápor naprosto změnil ovzduší rady. Na tyto důsledky jsem byla znovu a znovu upozorněna. 7T 258.1

Tyto věci předkládám nyní proto, že jsem byla poučena, abych svým bratřím v kazatelské službě řekla: Nestřídmostí v jídle se zbavujete schopnosti jasného postřehnutí rozdílu mezi svatým a obecným ohněm. Touto nestřídmostí také zjevujete svoji bezohlednost k napomenutí, které vám dal Pán. On vám radí: „*Kdo jest mezi vámi, ježto se bojí Hospodina, poslouvej hlasu služebníka Jeho. Kdo jest, ježto chodí v temnostech, a nemá žádného světla, doufej ve jméno Hospodinovo, a spolehni na Boha svého. Aj, vy všickni, kteří zaněcujete oheň, a jiskrami se přepasujete, chodtež v blesku*

ohně svého, a v jiskrách, kteréž jste roznítili. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.“ (Iz 50,10.11) 7T 258.2

Nepřistoupíme blíž k Pánu, aby nás ochránil ode vší nestřídmosti v jídle a pití, od každé nesvaté, hříšné vášně, a ode vší bezbožnosti? Nepokoříme se před Bohem a neodložíme všechno, co poskvvrňuje tělo a ducha, abychom v Jeho bázni mohli usilovat o svatost charakteru? 7T 258.3

Nechť si každý, kdo zasedá v radě nebo výborovém shromáždění, запиše do svého srdce tato slova: Buduji pro časnost i věčnost; jsem zodpovědný před Bohem za pohnutky svého jednání. Toto nechť je jeho heslem. Žalmistova prosba ať je jeho modlitbou: 7T 258.4

„Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých. Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k činění skutků bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych nebyl přelouzen líbostmi jejich.“ (Ž 141,3.4) 7T 259.1

Při poradách o pokroku díla nemá mít nikdo rozhodující hlas za všechny. Navrhované způsoby a plány mají být pečlivě uváženy, aby všichni bratři mohli zvážit své relativní přednosti a rozhodnout, co by měli dělat. Při zkoumání polí k nimž nás volá povinnost, je dobré počítat s těžkostmi, které se v těchto polích vyskytnou. 7T 259.2

Pokud je to jen možné, výbory by měly dovolit lidu nahlédnout do svých plánů, aby úsudek sboru mohl podepřít jejich úsilí. Mnozí členové sboru jsou prozíraví lidé a mají také ještě jiné skvělé duševní vlastnosti. Měl být probuzen jejich zájem o pokrok díla. Mnozí mohou být přivedeni k hlubšímu pohledu do Božího díla a k hledání moudrosti shůry pro rozšíření Kristova království zachraňováním duší, které hynou pro nedostatek chleba života. Mužové a ženy ušlechtilého smýšlení budou ještě přidáni k počtu těch, o nichž je řečeno: *„Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil... abyste šli a ovoce přinesli.“ (J 15,16) 7T 259.3*

52. Církevní kázeň

Když jde o bloudící členy ve sboru, má Boží lid pečlivě dodržovat pokyny dané Spasitelem v 18. kapitole Matouše. ^{7T 260.1}

Lidé jsou Kristovým vlastnictvím, které si sám vykoupil za nekonečnou cenu, a připoutal k sobě láskou, kterou k nim On i Jeho Otec projevili. Jak ohleduplně bychom tedy měli zacházet jeden s druhým. Lidé nemají právo podezřívat své bližní ze zla, které jen tuší. Členové sboru nemají žádné právo řídit se svými vlastními pohnutkami a sklony, když jde o bloudící spolučleny. Neměli by ani vyjádřit své předsudky ohledně bloudících; neboť takovým způsobem vstěpují do myslí jiných lidí kvas zla. Nepříjemné zprávy o některém bratru nebo sestře ve sboru sděluje jeden člen druhému, dělají se omyly a nespravedlnost proto, že někteří členové nejsou ochotni řídit se napomenutím Pána Ježíše. ^{7T 260.2}

Kristus prohlásil: „*Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým.*“ (Mt 18,15) Nemluv o tom s nikým jiným. Řekne se to jednomu, pak druhému, a ještě dalšímu; a co bylo řečeno, rozrůstá se, zlo se množí až celý sbor trpí. Urovnej tuto záležitost „*mezi sebou a jím*“. Taková je Boží rada. „*Nevcházej v svár kvapně, tak abys naposledy něčeho se nedopustil, kdyby tě zahanbil bližní tvůj. Srovnej při svou s bližním svým, a tajné věci jiného nevyjevuj.*“ (Př 25,8.9) Nedovol hřích při svém bratru; avšak nezveřejňuj ho, a tím nerozmnožuj těžkosti, aby se nezdálo, že napomenutí je nějakou pomstou. Naprav ho způsobem vyznačeným v Božím slově. ^{7T 260.3}

Nedovol, aby rozmrzelost dozrála ve zlomyslnost. Nepřipust', aby rána hnisala a propukla v otrávených slovech, které poskvřňují ty, kdo je slyší. Nedovol, aby trpké myšlenky naplňovaly tvoji a jeho mysl. Jdi ke svému bratru, a v pokoře a upřímnosti si s ním o celé věci promluv. ^{7T 261.1}

Ať jde o záležitost jakoukoliv, to nemění Boží radu, která platí pro urovnání nedorozumění a osobních nesrovnalostí. Osamělý a v duchu Kristově vedený pohovor s pobloudilým členem častokrát odstraní nesnáz. Jdi k bloudícímu se srdcem naplněným Kristovou láskou a soucitem a snaž se urovnat spornou záležitost. V klidu a v tichosti s ním pouvažuj. Ať z tvých rtů nevychází žádná hněvivá slova. Mluv tak, že ho to přivede k lepšímu úsudku. Připomeň si slova: „*Věziž, že ten, kdož by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši od smrti a přikryje množství hříchů.*“ (Jk 5,20) ^{7T 261.2}

Přines bratru lék, který vyléčí nemoc nespokojenosti. Učiň vše, abys mu pomohl. Pro pokoj a jednotu sboru si pokládej za přednost i povinnost toto vykonat. Jestliže tě poslechne, získal si přítele. ^{7T 261.3}

Celé nebe má zájem o rozhovor mezi poškozeným a bloudícím. Jestliže bloudící přijme napomenutí nabídnuté mu v lásce Kristově a uzná svoji chybu a bude-li prosit o odpuštění Pána i svého bratra, jeho srdce bude naplněno nebeským světlem. Spor skončil; utvrdilo se přátelství a důvěra. Olej lásky odstraňuje bolest, způsobenou vzniklým zlem. Duch Boží pojí srdce k srdci a v nebesích zní hudba nad takovou jednotou. ^{7T 261.4}

Velikého požehnání se dostane těm, kdo jsou v Kristově společenství takto spojeni, modlí se k Bohu, snaží se správně jednat, milovat milosrdenství a chodit pokorně se svým Bohem. Jestliže zarmoutili jiné, neustávají v pokání, vyznání a nápravě, cele rozhodnutí konat dobro jedni druhým; pak jde o naplnění zákona Kristova. ^{7T 262.1}

„*Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě ještě jednoho aneb dva, aby v ústech dvou neb tří svědků stálo každé slovo.*“ (Mt 18,16) Vezmi s sebou ty, kteří smýšlejí duchovně a promluv si s bloudícím o pochybení. Může povolit jednotné výzvě svých bratří, když vidí jejich shodu v této věci, jeho mysl může být osvěcena. ^{7T 262.2}

„*Pakliť by jich neuposlechl*“, co pak udělat? Převezme několik málo osob z výboru na sebe zodpovědnost vyloučení bloudícího? „*Pakliť by jich neuposlechl, pověz církvi.*“ (Mt 18,17) Církev ať rozhoduje o svých členech. ^{7T 262.3}

„Jestliže pak i církve neuposlechné, budiž tobě jako pohan a publikán.“ (Mt 18,17) Jestliže nechce slyšet hlas církve, jestliže odmítá každé úsilí o jeho záchranu, pak na církvi spočívá odpovědnost vyloučit ho ze společenství. Jeho jméno má být pak škrtnuto ze sborové knihy. ^{7T 262.4}

Žádný služebník sboru by neměl navrhopvat, výbor neměl by doporučovat a sbor by neměl hlasovat, aby jméno bloudícího bylo škrtnuto ze sborové knihy, jestliže toto Kristovo napomenutí nebylo věrně dodrženo. Jestliže však dodrženo bylo, církev je čistá před Bohem. Pak se zlo musí projevit ve své nahotě a musí být odstraněno, aby se ještě víc a dál nerozšířilo. Zdraví a čistota církve se musí zachovat, aby před Bohem byla bez poskvrny, oděna rouchem Kristovy spravedlnosti. ^{7T 262.5}

Jestliže bloudící činí pokání a podřídí se Kristově kázni, má se mu dát ještě jedna možnost. Jestliže nečiní pokání, a stojí mimo sbor, Boží služebníci mají stále usilovat o jeho záchranu. Vážně se mají usilovat vést ho k pokání. A ať byl jakkoli vážný jeho hřích, jestliže povoluje hlasu svatého Ducha, a vyznáním a opuštěním svého hříchu dokazuje pokání, má mu být odpuštěno a má být znovu přijat do sboru. Jeho bratři ho mají povzbudit a správně usměrnit. Mají s ním zacházet tak, jak by si sami přáli, aby se s nimi zacházelo, kdyby byli na jeho místě a mají bdít, aby také sami neupadli do pokušení. ^{7T 263.1}

Kristus pokračuje: *„Amen pravím vám: Cožkoli svázete na zemi, budeť svázáno i na nebi; a cožkoli rozvázete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.“* (Mt 18,18) ^{7T 263.2}

Toto pověření platí pro všechny doby. Církvi byla svěřena moc jednat na místě Kristově. Ona je Božím prostředkem pro zachování pořádku a kázně mezi Jeho lidem. Jí Pán svěřil moc urovnávat všechny otázky týkající se zdu, čistoty a pořádku. Na ní spočívá odpovědnost za vyloučení těch ze společenství věřících, kteří jsou nehodní a svým nekřesťanským jednáním by pravdu jen zneuctili. Cokoli církev činí podle směrnic Božího slova, bude schváleno v nebesích. ^{7T 263.3}

Církev má urovnat velice důležité záležitosti. Když Boží služebníci, Jím samým povoláni za správce Jeho lidu, vykonají, co vykonat měli, pak celou záležitost mají přenechat církvi, aby v rozhodování byla jednota. ^{7T 263.4}

Pán chce aby Jeho následovníci přistupovali jeden k druhému velice šetrně. Mají pozvedat, utvrzovat, a uzdravovat. V církvi však nemá být zanedbána patřičná kázeň. Členové se mají pokládat za žáky školy a učit se vytvářet charaktery hodné svého vyššího povolání. V pozemské církvi se mají dívky připravit pro ono veliké shromáždění v nebeské církvi. Ti, kteří zde žijí v souladu s Kristem, mohou hledět vpřed k věčnému životu v rodině vykoupených. ^{7T 264.1}

Boží láska k padlému lidstvu je zvláštním projevem lásky, – lásky zrozené z milosrdenství; neboť všichni lidé jsou nehodní. Milost počítá s nedokonalostí toho, jemuž je prokazována. Právě v důsledku hříchu začala působit milost. ^{7T 264.2}

Je možné, že při budování tvého charakteru musí být mnohé vykonáno, že jsi neforemným kamenem, který musí být upraven, a obroušen dřívě, než může vyplnit své místo v Božím chrámě. Nesmíš být překvapen, jestliže Boží kladivo a dláto odráží ostré hrany tvého charakteru dokud nebudeš upraven pro místo, které pro tebe připravil. Toto dílo nemůže provést žádný člověk, může to učinit jen Bůh. A buď jist, že ani jeden úder nebude zbytečný. Každý jeho zásah, je zásahem lásky pro tvé věčné blaho. On zná slabosti a pracuje aby obnovil a ne zničil. ^{7T 264.3}

53. „Ohleduplní jedni k druhým“

Často se setkáte s lidmi, kteří jsou tísněni pokušením. Nemůžete vědět jak satan o ně zápasí. Dávejte pozor, abyste je neznechutili a nepomohli pokušiteli. *7T 265.1*

Kdykoli slyšíte nebo vidíte něco, co je nutné napravit, prostě Pána o moudrost a milost, aby jste ve snaze jednat věrně nebyli přísní. *7T 265.2*

Je vždy pokořující dát si vytknout chyby. Zbytečnou kritikou nečiňte zkušenost ještě trpčejší. Nelaskavá kritika přináší znechucení, zbavuje život radosti a štěstí. *7T 265.3*

Moji bratři, ať převažuje raději láska a ne přísnost. Jestliže si chybující člen uvědomuje své poblouznění, dávejte pozor, abyste nepodkopávali jeho sebeúctu. Nesnažte se dávat rány a dělat modřiny, usilujte spíš obvázat a uzdravit. *7T 265.4*

Žádný člověk není tak citlivý a nemá tak čistou přirozenost, jako náš Spasitel. A jakou trpělivost On k nám projevil. Rok co rok snáší naši slabost a nevědomost, nevděčnost, poblouznění a vrtošivost. Přes všechno naše poblouznění, tvrdost srdce a zanedbávání Jeho svatého slova, Jeho ru-ka je sále ještě k nám vystřena. On nás vyzývá, abychom se „*milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás*“ (J 13,34). *7T 265.5*

Bratři, pokládejte se za misionáře, ne mezi pohany, nýbrž mezi svými spolupracovníky. Vyžaduje si to mnoho času a úsilí přesvědčit jednu duši o zvláštních pravdách pro přítomný čas. A když se duše odvrátí od hříchu k spravedlnosti, pak se andělé z toho těší. Domníváte se, že tito sloužící duchové, kteří bdí nad každou duší, se s radostí dívají jak lhostejně se k nim chovají ti, jenž tvrdí že jsou křesťané? Převládá stranění člověku. Projevuje se nadřezování. Jeden bývá upřednostněn, zatímco s jiným se zachází tvrdě. *7T 265.6*

Andělé hledí s hrůzou a úžasem na poslání Krista tomuto světu. Obdivují se lásce, která Ho vedla k tomu, aby se obětoval za lidské přestoupení. Jak lehce však lidé zachází s tím, co vydobyl svou krví. *7T 266.1*

Nemusíme započít pokušením se o milování jedni druhých. Potřebná je láska Kristova v srdci. Když vlastní já je vnořeno v Kristu, pravá láska se okamžitě probouzí. *7T 266.2*

Zvítězíme trpělivou shovívavostí. Trpělivost zapojena do služby přináší odpočinutí duše. Blaho Izraele připravují pokorní, usilovní, věrní pracovníci. Slovo lásky a povzbuzení utiňuje prudkou povahu a svévolné náklonnosti lépe, než všechno vyhledávání chyb a kritika, kterou můžete spustit na bloudící. *7T 266.3*

Mistrovo poselství musí být zvěstováno Mistrovým duchem. Naši jedinou bezpečností je ovládnutí našich myšlenek a nálad pod kontrolou toho velikého Učitele. Boží andělé udělí v tomto ohledu každému pravému pracovníkovi bohatou zkušenost. Milost pokory zformuje naše slova do výrazů křesťanské něžnosti. *7T 266.4*

54. Učitelům našich škol

Moji drazí bratři a sestry,

Pán chce pomoci všem, kdo s Ním chtějí chodit v pokoře. On vás postavil na zodpovědné místo. Kráčejte před Ním obezřetně. Boží ruka řídí kormidlo. On povede lodičku přes všechna úskalí do nebeského přístavu. On uchopí to, co je ve světě slabé, aby zmátl to, co je mocné. *7T 267.1*

Modlím se, aby vašim Poradcem byl Pán. Nejste zavázáni žádnému člověku, nýbrž sám Pán vás vede. Těsně se přimkněte k Němu. Neberte světské názory za své měřítko. Neuchylujte se od Božích pracovních metod. Neužívejte obecný, nýbrž svatý oheň z Božího oltáře. *7T 267.2*

Ve své práci buďte zmužilí. Mnoho let jsem našemu lidu připomínala potřebu rovnoměrného zatížení tělesných i duševních sil při výchově naší mládeže. Pro ty však, kteří si nikdy neověřili cenu těchto poskytnutých naučení, aby sloučili tělesný cvik se studiem, je těžko pochopit a uplatnit tyto dané pokyny. *7T 267.3*

Učiňte co jen můžete, abyste svým žákům přinesli požehnání, jímž vás Bůh obdařil. Vzdělávejte je s hlubokou a opravdovou touhou pomoci jim. Těsněji se k nim přimkněte. Nebudou-li srdce učitelů překypovat Kristovou láskou a Jeho ušlechtilostí, budou projevovat příliš tvrdého ducha panovačného učitele. *7T 267.4*

Pán vás chce naučit používat síť evangelia. Máte-li mít úspěch ve své práci, oka vaší sítě musí být malá. Písmo musíte užívat tak, aby Jeho význam bylo možno snadno pochopit. Při vrhání sítě pak učiňte co jen můžete. Jděte přímo k cíli. Ať je jakkoliv rozsáhlé lidské poznání, nemá žádného významu, není-li člověk schopen sdělit ho jiným. Patos vašeho hlasu a hluboká procítěnost má uchvátit srdce. Naléhejte na své žáky aby se odevzdali Bohu. „*Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajíce milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu. A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak strašením k spasení přivozujte, z ohně je vychvacující, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poškvrněnou sukni.*“ (Ju 21-23) Budete-li následovat Kristův příklad, vaši převzácnou odměnou bude pohled na studenty získané pro Něho. *7T 267.5*

Pronikavé úsilí

Pán, Bůh Izraele, žádá ovoce. Vyzývá své pracovníky, aby jich bylo víc, než dosud. On chce, aby jim svět byl pracovním polem spíš, než aby pracovali jen pro naše sbory. Apoštol Pavel šel z místa na místo zvěstuje pravdu těm, kteří byli v temnotě bludu. Půl druhého roku pracoval v Korintu a božskou povahu svého poslání osvědčil tím, že založil vzkvétající sbor, skládající se z obrácených židů i pohanů. Kristus nikdy neomezil jeho úsilí na jedno místo. Města a městečka Palestiny slyšela zvěst pravdy, vycházející z jeho rtů. *7T 268.1*

Kristův pozdrav světu

Kázání na hoře je nebeským požehnáním světu – hlasem od Božího trůnu. Bylo dáno lidstvu jako zákon o povinnosti a světlo nebes, jeho naděje a potěšení v zármutku. Zde, Kníže kazatelů, nejvyšší Mistr, promlouvá slova, jež přijal od svého Otce. *7T 268.2*

Blahoslavenství jsou Kristovým pozdravem, ne pouze pro ty, kdo věří, nýbrž pro celou lidskou rodinu. Zdá se jakoby pozapomněl na to, že je na světě a ne v nebi a používá běžný pozdrav světa světel. Požehnání plyne z Jeho rtů, jako z otevřeného, dlouho zapečetěného proudu plného života. *7T 269.1*

Kristus nás nenechává v pochybnostech o tom, jaké povahové rysy vždy uzná a požehná. Od ctižádostivých oblíbenců tohoto světa obrací se k těm, kteří jsou přehlíženi, a za blahoslavené prohlašuje všechny, kteří přijímají Jeho světlo a život. Chudým duchem, tichým, pokorným, zarmouceným, opovrženým, pronásledovaným otvírá útočiště ve své náruči a říká: „*Pojďte ke mně... a já vám odpočinutí dám.*“ (Mt 11,28) *7T 269.2*

Kristus může hledět na bídu světa bez nejmenšího stínu zármutku proto, že člověka stvořil. V lidském srdci vidí více než jen hřích, více než jen bídu. Ve své nekonečné moudrosti a lásce vidí možnosti člověka, výšiny, jichž může člověk dosáhnout. Ví, že i když lidé zneužili své dary a zničili Bohem jim danou důstojnost, v jejich vykoupení má být přece Stvořitel oslaven. *7T 269.3*

Kázání na hoře je příkladem, jak máme vyučovat. Kolik úsilí vynaložil Kristus, aby tajemství již více nebylo tajemstvím, nýbrž jasnou, srozumitelnou pravdou. V Jeho naučení není nic neurčitěho, nic nesrozumitelného. *7T 269.4*

„I otevřev ústa svá, učil je.“ (Mt 5,2) Jeho slova nebyla mluvena v žádné šeptavé tónině, ale také Jeho mluva nebyla drsná a nepřijemná. Mluvil jasně a důrazně, ušlechtilě a přesvědčivě. *7T 269.5*

„Stalo se pak, když dokonat Ježíš řeči tyto, že se převelmi divili zástupové učení Jeho. Nebo učil je jako moc maje a ne jako zákonníci.“ (Mt 7,28.29) *7T 269.6*

Opravdové modlitební studium kázání na hoře nás připraví ke zvěstování pravdy, abychom jiným přinesli světlo, které jsme sami dostali. Předně musíme sami dbát, abychom s pokorným srdcem přijímali zásady pravdy a uplatňovali je v dokonalé poslušnosti. To přinese radost a pokoj. Takovým způsobem jíme tělo a pijeme krev Syna Božího, a zmocnění býváme v Jeho síle. Náš život je připodobněn Jeho životu. Náš duch, naše sklony a zvyklosti jsou přizpůsobeny vůli Toho, o němž Bůh prohlásil: *„Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“* (Mt 3,17) *7T 270.1*

Po všechny věky si Kristova slova vyřčena na hoře blahoslavenství zachovají svoji moc. Každá věta je klenotem z pokladnice pravdy. Zásady vyjádřené v tomto projevu jsou pro všechny věky a pro všechny třídy lidí. S božskou mocí vyjádřil Kristus svoji víru a naději, když příslušníky jedné třídy za druhou označoval za blahoslavené, neboť měli utvořeny správné rysy charakteru. Každý, kdo žije životem tohoto Dárce života, a věří v Něho, může dosáhnout úrovně vyjádřené v Jeho slovech. Cožpak není takový cíl hodný celoživotního, neúnavného úsilí? *7T 270.2*

Výhled

Blížíme se ke konci pozemských dějin. Čeká nás veliká práce – závěrečné dílo zvěstování posledního varovného poselství hříšnému světu. Jsou lidé, kteří budou vzati od pluhu, z vinice, z různých jiných pracovních oborů, a Pán je vyšle zvěstovat toto poselství světu. *7T 270.3*

Svět je vykolejen. Hledíme-li na tento obraz, výhled se nikterak nezdá být povzbudivý. Kristus však pozdravuje s nadějnou jistotou ty muže a ženy, kteří nám působí znechucení. Vidí, v nich schopnosti k tomu, aby zaujali místo v Jeho vinici. Budou-li se vytrvale učit, svojí prozřetelností učiní z nich muže a ženy uzpůsobené k dílu, které nepřesahuje jejich schopnosti; darem svatého Duha, obdaří je mocí výmluvností. *7T 271.1*

Mnoho neúrodných polí musí obdělávat začátečníci. Jas Spasitelova pohledu na svět vdechne důvěru mnohým pracovníkům, kteří pokorným začátkem a srdcem zapáleným pro dílo se osvědčí jako praví mužové v pravý čas a na pravém místě. Kristus vidí všechnu bídu a zoufalství světa; je to pohled, který by zdeptal některé z našich i velice schopných pracovníků takovým znechucením, že by nevěděli ani jak začít vést lidi k prvním stupni žebříku. Jejich přesné metody mají jen nepatrnou cenu. Rádi by stáli na nižším stupni žebříku a řekli: „Pojďte za námi.“ Ubohé duše však nevědí, kde položit své nohy. *7T 271.2*

Kristovo srdce je potěšeno pohledem na ty, kteří jsou chudí v každém slova smyslu, potěšeno při pohledu na zklamané, avšak pokorné jednotlivce, potěšeno při pohledu na trpící se zdánlivě neukojeným hladem po spravedlnosti, a potěšeno i při pohledu na ty kteří nevědí jak začít. Vítá i tuto situaci, která by mnohé kazatele naprosto znechutila. Usměňuje naši bloudící zbožnost, a ukládá povinnost pečovat o chudé a nuzné na neobdělaných místech země, mužům a ženám, kteří mají srdce soucitné s nevědomými a zbloudilými. Pán poučuje tyto pracovníky, jak jít za těmi, jimž chce pomoci. Při pohledu na otevřené dveře budou povzbuzeni a půjdou tam, kde mohou konat zdravotně misijní dílo. Jelikož nespolehají na sebe, veškerou slávu vzdávají Bohu. Snad mají drsné a neobratné ruce, jejich srdce je však schopné soucitu; naplnění jsou opravdovou touhou konat něco, aby byla zmírněna veliká bída, a Kristus je přítomen, aby jim pomohl. Působí prostřednictvím těch, kteří v bídě projevují milosrdenství, a ve ztrátě všech věcí vidí zisk. Když přichází Světlo svě-

ta, pak v každé těžkosti se objeví určitá přednost – pořádek ve zmatku, úspěch a moudrost Boží v tom, co se zdálo být prohrou. 7T 271.3

Moji bratři a sestry, ve své službě se těsněji přimkněte k lidu. Pozvedejte ponížené. Na různé nesnáze hleďte jako na maskovaná požehnání, a na žal jako na milosrdenství. Pracujte tak, aby se ze zoufalství rodila naděje. 7T 272.1

Z prostých lidí se mají stát pracovníci. Tím, že se budou podílet o žal svých spolubližních, jako se Spasitel podílel o zármutky lidstva, prostřednictvím víry postřehnou, že On sám s nimi spolupracuje. 7T 272.2

„Blízký jest den Hospodinův veliký, blízký jest a rychlý velmi.“ (Sf 1,14) Každému pracovníku bych ráda řekla: Jdi vpřed v pokoře víry a Pán – půjde s tebou. Bdi však na modlitbě. Toto je tajemství tvé práce. Moc je od Pána. Ve své práci buďte cele závislí na Něm, pamatujíc, že jste Jeho spolupracovníky. On je vašim pomocníkem. Vaše síla pochází od Něho. On bude vaší moudrostí, vaší spravedlností, vašim posvěcením a vykoupením. Neste Kristovo jho a denně se učte od Něho Jeho tichosti a pokoře. On bude vašim útočištěm i odpočínutím. 7T 272.3

Moc shůry

Tak jako Božský dar – moc Ducha svatého – byl udělený kdysi učedníkům, tak podobně budou obdařeni všichni, kdož Ho hledají v upřímnosti. Pouze tato moc nás může učinit moudrými ke spasení a uzpůsobit nás pro nebeské příbytky. Kristus nás chce požehnát a posvětit. Říká: *„Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala v vás a radost vaše byla plná.“* (J 15,11) On uzdravuje a potěšuje náš život. Darem svého Ducha dává nám Bůh sám sebe, jako zdroj božského vlivu, který uzdravuje a dává život světu. 7T 273.1

Když vám Bůh tak štědře uděluje své dary, pamatujte, že je to proto, abyste je vrátili Dárci rozhodně tím, že je uplatníte. Vneste do života jiných světlo, radost a pokoj. Každodenně potřebujeme kázeň sebepokoření, abychom mohli být připraveni přijmout nebeský dar, ne do zásoby, ne abychom oloupili Boží dítky o Jeho požehnání, nýbrž abychom ho v přehojné jeho plnosti udíleli jiným. Kdy víc než nyní budeme potřebovat srdce ochotné přijmout a až bolestně roztoužené rozdávat tato požehnání jiným. 7T 273.2

Jsme povinni z pokladnice božského poznání hojně nabírat. Bůh chce abychom mnoho přijímali a hojně také mohli udílet. On chce abychom byli průtokem, jímž od Něho poplyne přehojná milost světu. 7T 273.3

Naše modlitby by se měly vyznačovat upřímností a vírou. Pán chce pro nás *„nade všechno učiniti mnohem hojněji než my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás“* (Ef 3,20). Mluvte o tom a prostě o to. Nemluvte o nedůvěře. Nemůžeme si dovolit, aby satan viděl, že má moc zatemňovat naše počínání a zarmucovat náš život. 7T 273.4

Modlete se u víře. Dbejte o to, aby váš život byl v souladu s vašimi prosbami, abyste mohli obdržet požehnání, o něž prosíte. Ať vaše víra neslábne; neboť obdržená požehnání jsou úměrná vaší víře. *„Podle víry vaší staň se vám.“* *„A všechno, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete.“* (Mt 9,29; 21,22) Modlete se, věřte a radujte se. Chvalte Pána, neboť vyslyšel vaše prosby. Vezměte Ho za slovo. *„Nebo věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil.“* (Žd 10,23) Ani jediná upřímná prosba není ztracena. Průtok je otevřen, proud teče. Nese sebou své ozdravné vlastnosti a přináší léčivý proud života, zdraví a spasení. 7T 274.1

Každý učitel byl přednostně povolán představovat Krista. A když se učitelé snaží toto konat, mohou se těšit z nového ujištění, že Spasitel je v jejich blízkosti, uděluje jim slova, která mají promluvit, a ukazuje jak mohou svědčit o Jeho jedinečnosti. 7T 274.2

Učitelé jsou tísněni mnohými zkouškami. Doléhá na ně znechucení, vidí-li, že jejich úsilí si žáci vždy náležitě neoceňují. Satan se snaží tísnit je tělesnými mdlobami, v naději, že je svede k reptání proti Bohu, k zapomínání na Jeho dobrotivost, milosrdenství, lásku a onu přehojnou tíž slávy, která očekává vítěze. Měli by pamatovat, že zkouškou je Bůh vede k dokonalejší důvěře v Něho. Jeho pokoj vždy spočívá na nich a jestliže ve svém zmatku hledí na Něho u víře, On sám je

vyvede z ohnivé pece, pročištěné jako zlato vyzkoušené v ohni. Dovolí, aby na ně dolehly těžkosti a přivedly je blíž k Němu. Neukládá však na ně nic víc, než jsou schopni unést. A říká: „*Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ (Žd 13,5) Vždy je hotov vysvobodit ty, kteří doufají v Něho. Tísňený a těžce zkroušený učitel ať řekne: „*By mne i zabil, což bych v Něho nedoufal.*“ „*Byť pak fik nekvetl, a nebylo úrody na vinicích; byť i ovoce olivy pochybilo, a role nepřinesla užitku; a od ovčince odřezáván byl brav, a nebylo žádného skotu v chlévích: Já však v Hospodinu veseliti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého.*“ (Jb 13,15; Abk 3,17.18) 7T 274.3

Studenti, spolupracujte se svými učiteli. Budete-li toto konat, dodáte jim naděje a odvahy. Tím, že jim pomáháte, také sobě pomáháte k pokroku. Pamatujte, že velkou měrou je na vás, zda vaši učitelé obstojí na předním místě a zda jejich dílo bude korunováno úspěchem. 7T 275.1

V tom nejvyšším smyslu máte být učedníky, za učitelem vidět Boha, a učitele vidět ve spolupráci s Ním. 7T 275.2

Vaše příležitosti k práci rychle mijí. Nemáte času nazbyt, aby jste jej mohli svévolně utrácet. Teprve tehdy, když se vši vážnosti usilujete o úspěch, získáte pravé štěstí. Převzácné jsou příležitosti poskytnuté vám v době trávené ve škole. Svůj studentský život usměrňte co možno nejlépe. Touto cestou jdete pouze jednou a je na vás, zda vaše dílo bude úspěšné nebo bez zdaru. Studujete-li Písmo užitečně, skládáte si poklad jímž posloužíte jiným. 7T 275.3

Máte-li slabšího spolužáka, vysvětlete mu, čemu on nerozumí. Sami si to tím ujasníte. Užívejte prostých slov; své myšlenky vyjadřujte jasně a srozumitelně. 7T 275.4

Tím, že pomáháte svým spolužákům, pomáháte svým učitelům. A častokrát zdánlivě slabší žáci, mnohem rychleji porozumí vysvětlení některého spolužáka, než samotného učitele. 7T 275.5

A takovou spolupráci nám Kristus prikazuje. Ten veliký Učitel stojí při vás a pomáhá vám, abyste i vy pomohli tomu slabšímu. 7T 276.1

Ve škole života můžete mít příležitost říci chudým a nepoučeným o obdivuhodných pravdách Božího slova. Využijte každou takovou příležitost. Pán požehná každou chvíli strávenou tímto způsobem. 7T 276.2

Žijeme v době, kdy se satan všemožně snaží znechucovat a porazit ty, kdo pracují v Boží službě. Nesmíme však ochabovat ani se dát znechutit. Musíme více uplatnit víru v Boha. Musíme doufat v Jeho živé slovo. Nebudeme-li mít větší sílu shůry, nikdy nebudeme schopni přemáhat mocnosti temnosti, s nimiž se budeme potýkat a které budeme pociťovat v každém úseku díla. 7T 276.3

Pozemské cisterny budou často prázdné, jejich dno vyschne; v Kristu je však živý proud z něhož můžeme ustavičně čerpat. Cokoliv načerpáme a dáváme jiným, přehojně toho ještě zůstane. Není žádného nebezpečí, že zásoba se vyčerpá, neboť Kristus je nevyčerpatelným zdrojem pravdy. 7T 276.4

Mravní zásady evangelia neuznávají žádné jiné měřítko kromě dokonalosti Boží moudrosti a Boží vůle. Všechny povahové ctnosti přebývají v Bohu jako dokonalý souladný celek. Každý kdo přijímá Krista za svého osobního Spasitele, přednostně smí vlastnit tyto přívlastky. Toto je věda svatosti. 7T 276.5

55. Uznání pro ty, kdo zápasí s těžkostmi

Po celá léta se projevoval nedostatek moudrosti v jednání s lidmi u těch, kteří vzali na sebe a nesou břímě díla Božího v nesnadném pracovním prostředí. Tito lidé častokrát velice přepínají svoje síly. Mají jen málo prostředků k podpoře pokroku tohoto díla, a jsou nuceni přinášet oběť, jen aby toto dílo šlo kupředu. Pracují za malou mzdu a co nejpřísněji šetří. Vyzývají lidi k obětování prostředků a sami slouží příkladem štedré obětavosti. Vzdávají Bohu slávu za to, co je vykonáno a uvědomují si, že On je Původcem a Dokonavatelem jejich víry a že pouze Jeho moc je uschopňuje k dalšímu pokroku. *7T 277.1*

Někdy poté, co tito pracovníci nesli břímě horka dne a trpělivým, vytrvalým úsilím vybudovali nějakou školu nebo sanatorium anebo některý jiný zájem pro pokrok díla, bratři se rozhodnou, že někdo jiný může pracovat lépe a že proto má mu být svěřeno dílo, které tito započali. K takovému rozhodnutí dojde bez náležitého uvážení a patřičného ohledu k těm, kteří vykonali tu těžší část díla, kteří se snažili, pracovali, modlili se, a do svého úsilí vkládali všechnu svoji sílu a energii. *7T 277.2*

Tento způsob zacházení s pracovníky se Bohu nelíbí. On vyzývá svůj lid, aby podpíral ruky těch, kteří budují dílo v nových, nesnadných místech a promlouval slova lásky a povzbuzení. *7T 277.3*

Ve svém zápalu a horlivosti o pokrok díla mohou se tito pracovníci dopustit chyb. Ve své touze po získání prostředků k podepření potřebného pronikání, mohou něco naplánovat, co dílu velice neprospěje. Když Pán vidí, že tyto plány by je odvrátily od toho, co chce, aby konali, dopustí na ně zklamání, a zmaří jejich naděje. Peníze jsou obětovány a je to veliký zármutek pro ty, kteří tak velice doufali, že získají prostředky pro podporu díla. *7T 278.1*

Zatímco tito pracovníci napínali každý nerv, aby opatřili prostředky a pomohli dostat se z nouze, někteří z jejich bratří je přehlíželi, kritizovali, podezírali a falešně posuzovali pohnutky těchto těžce obtížených pracovníků, čím učinili jejich dílo ještě těžším. Oslepení sobectvím tito vyhledávali chyby nepostihli, že jejich bratří byli dostatečně zarmoucení bez kritiky lidí, kteří nenesli těžká břemena a odpovědnosti. Zklamání je velikou zkouškou, avšak křesťanská láska může obrátit porážku ve vítězství. Zvraty učí opatrnosti. Učíme se tím, co musíme protrpět. Takto získáváme zkušenost. *7T 278.2*

V jednání s pracovníky, kteří přes všechny své omyly projevili opravdový sebeobětavý zájem o dílo měli bychom projeviti i moudrost. Jejich bratři by měli říci: „Nebudeme situaci ještě zhoršovat tím, že bychom na tvé místo dávali někoho jiného, a nedali ti příležitost poznat tvůj omyl, nenechali tě ve výhodném postavení a to bez nespravedlivého kritizování.“ Měl by jim být popřán čas, aby se sami vzpamatovali, překonali těžkosti, které je obkličují, aby obstáli před anděly i lidmi jako spolehliví pracovníci. Zmýlili se, avšak udělali by to lépe ti, kteří o nich pochybovali a je kritizovali? Udačským farizeům Kristus řekl: „*Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod' na ni kamenem.*“ (J 8,7) *7T 278.3*

Mnozí chtějí ukvapeně obnovovat to, co se jim zdá nesprávné. Domnívají se, že by měli být zvoleni na místo těch, kteří se dopustili chyb. Podcenili to, co tito pracovníci vykonali, zatím co jiní přihlíželi a kritizovali. Svými činy říkají: „Mohu udělat velké věci. Dovedu úspěšně šířit dílo.“ Těm, kteří se domnívají, že něco dovedou udělat bez omylů, mám říci: „*Nesud'te, aby jste nebyli souzeni.*“ (Mt 7,1) V něčem se nemusíte dopustit omylu, v jiném však můžete učinit vážné chyby, které by se velice těžko napravovaly a co by přineslo zmatek do díla. Tyto omyly mohou napáchat více škod než chyby, jichž se dopustili vaši bratři. *7T 279.1*

Byla jsem poučena, že lidé, kteří kladli základy díla a kteří tváří v tvář předsudkům, se probojovávají vpřed, nemají být stavěni do nepříznivého světla, aby jiní zaujali jejich místo. Existují opravdoví pracovníci, kteří přes všechnu kritiku některých bratří pokračovali v díle o němž Pán řekl, že má být vykonáno, kdyby nyní byli odstraněni ze svého zodpovědného postavení, vyvolalo by to o nich nespravedlivý dojem a nepříznivě by to působilo na dílo, neboť u provedené změny by se pohlíželo jako na ospravedlnění nesprávné kritiky a existujících předsudků. Pán chce, aby se nic

neučinilo, co by nespravedlivě zasáhlo ty, kteří dlouho a se vši opravdovostí pracovali na budování díla jim svěřeného. 7T 279.2

Nemoudré změny

Bylo by lépe, kdyby k mnohým změnám nedošlo. Častokráte když jsou pracovníci znepokojováni místo, abychom je povzbudili, aby zůstali tam, kde jsou, a usilovali o úspěch ve své práci, bývají posíláni na jiné místo. Sebou však nesou tytéž povahové rysy, které v minulosti mařily jejich dílo. V budoucnu projeví téhož nekřesťanského ducha; neboť se nenaučili trpělivé, pokorné službě. 7T 280.1

Přimlouvám se za jiné řešení. Mezi pracovníky našich konferencí a institucí musí nastat určité změny. Musíme vyhledat a povzbudit pracovitě a posvěcené muže, aby se přidali k nositelům břemen jako pomocníci a spolupracovníci. Měla by nastat harmonická jednota nového a starého v duchu bratrské lásky. Žádné změny by se však neměly dít náhle a tak, že by znechutili ty, kteří pracovali vážně a úspěšně, aby přivedli dílo k určitému stupni pokroku. Bůh neposvěti nic, co znechucuje Jeho věrné služebníky. Zásadami spravedlnosti měli by se řídit ti, jejichž povinností je postarat se o nejúčinnější řízení našich nakladatelství, sanatorií a škol. 7T 280.2

Výzva k službě

Bůh volá pracovníky. Dílo potřebuje pohotové muže, kteří se nechají vést Boží rukou jako skromní žáci, a osvědčili se ve spolupráci s Ním. Takoví lidé jsou potřební v kazatelské službě a ve školské práci. Ti, kteří osvědčili svoji statečnost, měli by jít vpřed a vykonat všechno, co mohou, v Mistrově službě. Necht' si stanou do řad pracovníků, a trpělivým, vytrvalým úsilím dokážou svoji cenu. Plavat se nenaučíme na zemi, nýbrž ve vodě. Ať věrně zastanou to místo, k němuž jsou povoláni, aby byli uzpůsobeni nést ještě větší zodpovědnosti. Bůh dává všechny příležitosti, aby se zdokonalili v Jeho službě. 7T 280.3

Ten kdo používá výzbroj k dobrému boji, bude stále schopnější v úsilí o plnější poznání Boha a bude pracovat v souladu s plánem, který Bůh dal pro ucelený rozvoj tělesných, duševních a duchovních sil. 7T 281.1

Mladí mužové a ženy usilujte o hlubší poznání. Nečekejte až budete při nějaké lidské zkoušce prohlášeni za schopné pracovat, nýbrž jděte na cesty a mezi ploty a začněte pracovat pro Pána. Moudře používejte poznání, které máte. Věrně zužitkujte schopnosti, štědře rozšiřujte světlo, které vám dal Bůh. Studujte jak byste co nejlépe přinesli jiným pokoj, světlo a pravdu a mnohé z toho přehojného nebeského požehnání. Stále se zdokonalujte. Vytrvale sahejte výše a ještě výše. Dnes má cenu namáhat duševní i tělesné síly a vždy mít na zřeteli věčné skutečnosti. Hledejte Hospodina se vši vážností a usilujte o stále větší čistotu a duchovnější vzdělání. Tehdy budete mít ten nejlepší diplom, který člověk může obdržet – Boží souhlas. 7T 281.2

Ať jsou vaše hříbní jakkoli velké, nebo malé, pamatujte, že to, co máte, bylo vám propůjčeno. Tím vás Bůh zkouší a dává vám příležitost, aby se osvědčila vaše věrnost. Za všechny své schopnosti dlužíte Jemu. Jemu patří tělesné, duševní i duchovní síly a pro Něho mají být použity. Váš čas, váš vliv, vaše schopnosti, vaše moudrost – za všechno jste zodpovědní Tomu, který všechno dává. Ten používá svých darů nejlépe, kdo vážně usiluje o provedení Božího velikého plánu pro povznesení lidstva, a má vždy na mysli, že musí být zároveň žákem jakož i učitelem. 7T 281.3

Když mladí lidé jdou do tohoto díla a přes mnohé těžkosti mají úspěch, nemělo by se jim navrhovat, aby se chopili jiného díla a že to, co započali bude svěřeno starším nebo zkušenějším. Když naši mladí lidé zápasí s těžkostmi, dopustí se mnohých omylů; jestliže však půjdou vytrvale vpřed, jejich porážky se změní ve vítězství. 7T 282.1

Mojí spolupracovníci, vydržte v díle, které jste započali. Setrvejte při něm dokud nezískáte vítězství za vítězství. Vzdělávejte se k tomuto cíli. Usilujte o tu nejvyšší úroveň, abyste mohli být stále užitečnými v službě dobra a tak šířit Boží slávu. 7T 282.2

Některé své služebníky Bůh obdařil zvláštními hřivnami a nikdo nemá zanedbat své obdávání. Nikdo nemá používat své hřivny k vyvyšování sebe. Nikdo by se neměl pokládat za povolnějšího než jsou jeho spolubližní, ani se vyvyšovat nad jiné upřímné, opravdové pracovníky. Bůh hledí na srdce. Ten, kdo je nejoddanější Boží službě, je nejvíce ctěn v nebesích. *7T 282.3*

Nebesa pozorují ty, kdo mají vlivné postavení, jak plní své povinnosti. Požadavky na ně, jako správce, měří se rozsahem jejich vlivu. Ve svém zacházení se svými spolubližními měli by být jak otcové – spravedliví, něžní a věrní. Měli by být Kristu podobní v povaze, spojení se svými bratřími v nejužší pouta jednoty a obcenstva. *7T 282.4*

56. Moudré rozdělování prostředků

Složitá otázka prostředků znepokojila mnohé. Satan znovu a znovu svými svůdnými plány stál v cestě pokroku díla. Církev nechtěla být závislá na Bohu, nýbrž povolujíc pokušení nepřítele, usilovala o uskutečnění plánů, které si vyžádaly prostředky daleko přesahující její příjem. Mnoho peněz se investovalo do mála míst. Misijní pole tím byla zbavena pomoci, kterou měla obdržet. V budování díla ve svém poli sledovali lidé sobecké plány, odčerpávali prostředky z Boží pokladny, zapomínaje na to, že všechnen příjem patří Pánu, a na ostatní úseky Jeho vinice je také třeba pamtovat. Z důvodů, s nimiž by se nechtěli setkat na soudu, zavírali své oči k potřebám svých spolupracovníků. Tímto způsobem nejnuznější pole byla ponechána bez opracování. Unáhleným budováním velikých staveb bez propočtu vydání, bez uvážení kolik vybudování takové pevnosti vynese, se lidé zadlužili, znechutili a dílo uvedli do zmatku. Cesta pokroku v nových polích byla zahrazena. *7T 283.1*

Některých se zmocnila pošetilost a vedla je k činům, které pohltily prostředky, aniž by taková instituce později přinášela nějaké ovoce. Kdyby tyto peníze byly použity podle Boží vůle, pracovníci by byli povzbuzeni a připraveni k vykonání díla, které musí být vykonáno před příchodem Páně. Nesprávné použití prostředků ukazuje potřebu Božího varování, že Jeho dílo nesmí být svazováno lidskými plány, že musí být konáno takovým způsobem, který posílí Jeho dílo. *7T 283.2*

Tím, že se lidé řídili svými nesprávnými plány, dílo zadlužili. Toto se nesmí opakovat. Ti, kteří jsou v čele díla, mají jednat opatrně a dílo Boží nezadlužovat. Nikdo nesmí jednat lhostejně, nepromyšleně, neinformovaně v domnění, že všechno bude v pořádku. *7T 284.1*

Nenáležitě přepínání a zájem o dílo na jednom místě ničím nepřispívá k pokroku díla jako celku. Když je kladen nátlak na vztyčení budov na jednom místě, berte v úvahu i jiná místa, která zrovna tak nutně potřebují prostředky pro vybudování potřebných staveb. Čas je krátký a když budovy musí být vystavěny, ať se to děje s náležitým ohledem na všechny části Boží vinice. Ten, kdo má na starosti budování, měl by být člověkem zdravého, posvěceného úsudku a ne takový, který v touze po tom, aby odvedl krásné stavitelské dílo, uvedl dílo do zmatku nákladným vydáním. *7T 284.2*

Bůh není původcem zmatku, nýbrž pořádku a pokroku. Ti, kteří usilují o pokrok Jeho království, měli by spěchat pomalu a budovat rozumně. Nikdo by neměl uspěchaně dělat přehmaty v domnění, že prostředky musí být investovány na okázalost. Takto praví Pán: „Prostředky nesmí být takto vynakládány, neboť je to na úkor duší.“ *7T 284.3*

Výsledek sobeckého zacházení stojí před námi dnes jako výsledek moudrosti lidí, jejichž mysl a srdce potřebuje vedení Ducha svatého. Pán má mnoho cest, jak zkusit a vyzkoušet ty, kteří tvrdí, že jsou křesťané. S neomylnou přesností ukazuje meze lidské moudrosti; ukazujíc těm, kteří se domnívali, že konali veliké dílo, aby prozkoumali minulost, že potřebují vidět jak se nenechali vést Duchem svatým, nýbrž, že v mnohých věcech Boží radu odmítli. Kdyby se rozhodli pro toto sebezpytování na začátku svého díla, jak je Pán k tomu vedl, roky služby zneuctívající Boha, byly by se změnily v službu lásky. Každé srdce v každé domácnosti potřebuje dílo sebezkoumání, jinak někteří zjistí jako Saul, že jsou určeni k záhubě. Obzvláště se to vztahuje na lidi na zodpovědných místech. Pán říká: „Nebudu sloužit žádným sobeckým plánům.“ Každý potřebuje nyní hledat Pána. Boží lid nesnese zkoušku, nenastane-li mezi ním oživení a reformace. Do příbytků, které Pán připravuje pro spravedlivé, nepřipustí ani jedinou soběstačnou duši. *7T 284.4*

Za žádných okolností by náš lid neměl v kterékoli zemi investovat všechny své prostředky do jediného velikého, nákladného, zdravotního ústavu. Shromažďování velikého množství lidí na jediném místě není tím nejlepším k dosažení nejlepších výsledků tělesné či duchovní obnovy. A kromě toho, zřizovat takovou instituci by znamenalo olupovat jiná obdělávaná místa, kde by měly být zřízeny zdravotní instituce. Někteří budou toužit opatřit si tolik prostředků, kolik jen možno, aby vystavěli velikou budovu; toto však není ten nejmoudřejší plán. Při plánování nějaké instituce na jednom místě měli bychom pamatovat na potřeby v jiných místech. Počínejme si šetrně, takže bude možné i lidem na jiných místech podobně pomoci. *7T 285.1*

57. Naši velmi staří průkopníci

Pán mluví k zestárlym průkopníkům, kteří pracovali při zvěstování třetího andělského poselství téměř od počátku, jejichž zkušenost v tomto díle sahá téměř do doby hned po roku 1844: „Vaše pomoc je potřebná. Neberte na sebe břemena, která mohou nést jiní, mladší. Vaší povinností je dbát o způsob svého obcování. Musíte být moudří v používání svých tělesných duševních a duchovních sil. Vy, kteří jste prošli tak mnohými a rozmanitými zkušenostmi, měli byste vynaložit všechno co jen můžete, abyste zachovali své síly a mohli pracovat pro Pána dokud vám to jen sám dovolí, abyste obstáli v Jeho díle a byli nápomocní jeho pokroku.“ 7T 286.1

Tito nositelé břemen mohou s Janem říci: „*Což bylo od počátku, což jsme slyšeli, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života. (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám.) Což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem Jeho Jezukristem... Toť jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slyšeli od Něho a zvěstujeme vám: že Bůh jest světlo, a tmy v Něm nížádné není. Díme-li, že s Ním obecenství máme a ve tmě chodíme, lžeme, a nečiníme pravdy. Pakliť chodíme v světle, jako On jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna Jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.*“ (1 J 1,1-7) 7T 286.2

Dílo potřebuje pomoc starých rukou, zestárlych pracovníků, s dlouholetou zkušeností v díle Božím; kteří bděli nad rozvojem a pokrokem poselství v jeho různých odvětvích; kteří viděli mnohé zacházet do fanatismu, pěstovat svůdné, falešné teorie, odporující všemu úsilí o rozsvícení světla pravdy k zjevení modloslužby, která přicházela aby mátlá mysl a zvěstovali poselství, které v těchto posledních dnech musí být zvěstováno ve své čistotě ostatkům lidu Božího. 7T 286.3

Mnozí z osvědčených služebníků Božích usnuli v Ježíši. Ať pomoc těch, kteří zůstali naživu do dnešního dne je oceněna. Ať je ohodnoceno jejich svědectví. Dobrá ruka Boží provázela věrné pracovníky. On je podepře svou mocnou pravicí, říkájce: „Spolehněte na Mně. Budu vaší silou i vaší velikou odměnou.“ Ti, kteří byli v poselství při jeho počátku, kteří statečně bojovali, když bitva byla těžká, nesmějí nyní ztratit svůj opěrný bod. 7T 287.1

Ten nejněžnější zájem bychom měli projevovat vůči těm, jejichž celý život byl spojen s dílem Božím. Přes všechny jejich mnohé slabosti tito pracovníci ještě stále mají to nadání, které je opravňuje zastávat jejich postavení. Bůh chce, aby měli vedoucí postavení v Jeho díle. Stáli věrně uprostřed bouří a zkoušek, ať tedy patří mezi nejlepší poradce. Jak vděční bychom měli být, že ještě stále mohou užívat své dary v Boží službě. 7T 287.2

Neměli bychom ztrácet ze zřetele tu skutečnost, že v minulosti tito věrní bojovníci obětovali všechno pro pokrok díla. Skutečnost, že v Boží službě zestárlí a zešedivěli není žádným důvodem, proč by neměli působit lepším vlivem, než je vliv lidí, kteří mnohem méně znají dílo a mají mnohem méně zkušeností v Božích věcech. Ačkoli jsou již upracováni a neschopni nést těžší břemena, která mohou a mají nést mladší lidé, měli by přece určitá nést; jejich rady mohou mít vysokou cenu. Také se dopustili omylů avšak ze svých pádů naučili se moudrosti; naučili se vyhnout se bludům a nebezpečím. A cožpak nejsou kompetentní posloužit moudrou radou? Snášeli zkoušky a soužení, a ačkoliv ztratili něco ze své síly, nemají být odsunuti stranou méně zkušenými pracovníky, kteří velmi málo vědí o práci a sebeobětování těchto průkopníků. Pán je takto nedává stranou. Uděluje jim zvláštní milost a moudrost. 7T 287.3

Když Jan zestárl a zešedivěl, obdržel poselství, které měl zvěstovat pronásledovaným sborům. Židé učinili několik pokusů o jeho bezživotí, Pán však řekl: „Ať žije. Já, který jsem ho stvořil, budu s ním a ochráním ho.“ A tento přestárlý uředník svědčil o Mistru. Krásným jazykem a melodickým hlasem promlouval tak, že srdce všech, kteří jej poslouchali byla dojata, mluvil o slovech a skutcích Kristových. Jako vyhnanec musel jít na ostrov Patmos, avšak v tomto vyhnanství jej navštívil Kristus, a sdělil mu ty slavné pravdy, které nacházíme ve Zjevení. 7T 288.1

Když se ti, kteří svůj život věnovali Boží službě blíží ke konci svých pozemských dnů, budou ovlivněni Duchem svatým, aby znovu vyprávěli zkušenosti, které zažili v Jeho díle. Záznam o Jeho obdivuhodném jednání s Jeho lidem, o Jeho veliké dobrotě při jejich vysvobození ze soužení, měl by se opakovat těm, kteří jen nedávno uvěřili. Takové zkoušky, které postihly služebníky Boží odpadnutím některých, dřívějších spolupracovníků, a působení Ducha svatého, který zneškodňoval účinek lží vyřknutých proti těm, kteří drželi počátek své naděje pevně až do konce, měl by také vyprávět. *7T 288.2*

Staří praporečníci, kteří dosud žijí, by neměli být posíláni do těžkých míst. Ti, kteří sloužili svému Mistru, když dílo bylo v těžkostech, kteří snášeli chudobu, a zůstali věrní pravdě, když nás bylo jen málo, těm patří vždy úcta a vděčnost. Mám povinnost, aby každý věřící měl v účtě zestárlé průkopníky, kteří snášeli protivenství a těžkosti a mnohý nedostatek. Oni jsou Božími dělníky a hráli důležitou roli při budování Jeho díla. *7T 289.1*

Pán chce, aby mladší pracovníci získali moudrost, sílu a dozráli ve společenství těchto starých pracovníků, kteří byli zasvěceni dílu. Tito mladí lidé by si měli uvědomit, že je pro ně velikou předností mít mezi sebou tyto pracovníky. Měli by projevovat velikou úctu k šedinám mužů, kteří měli dlouhou zkušenost z rozvoje díla. Ať jim při svých poradách dají čestné místo. Pán chce, aby ti, kteří přišli k pravdě v pozdějších létech, dbali na tato slova. *7T 289.2*

Kéž Pán požehná a zachová naše staré a zkušené pracovníky. Kéž jim pomůže moudře hospodařit s tělesnou, duševní a duchovní silou. Pán mi přikázal říci těm, kteří nesli svědectví v prvních dnech tohoto poselství: „Bůh vás obdařil rozumovou silou a chce, abyste rozuměli a poslouchali zákony, které souvisí s vaším zdravím. Nebud'te nemoudří. Nepřepracujte se. Najděte si čas k odpočinku. Bůh chce, abyste byli na svém místě, usilovali o záchranu mužů a žen, před mocným proudem zla. On chce, abyste byli oděni v Boží výzbroj dokud vám ji neporučí složit. Zanedlouho obdržíte svoji odměnu.“ *7T 289.3*

58. Péče o pracovníky

Něco se musí udělat pro kazatele a ostatní věrné Boží služebníky, kteří vystaveni nepohodě nebo přepracování v Jeho díle onemocněli a potřebují odpočinek a osvěžení, kteří pro svůj věk či ztrátu zdraví nejsou již schopni snášet břímě a horko dne. Kazatelé jsou často vysíláni do polí, o jejichž škodlivém vlivu na zdraví vědí, avšak nechtějí se vyhýbat těmto na zdraví náročným místům, odvažují se k práci i na těchto místech v naději, že budou tamějšímu lidu k požehnání. Po nějakém čase to pocítí na zdraví. Zkusí se určitá změna prostředí a práce, avšak marně; co pak mají dělat? 7T 290.1

Tito věrní pracovníci, kteří se pro Kristovo dílo vzdali světských zájmů a zvolili si raději chudobu než požitky bohatství, kteří, zapomínaje na sebe, pracovali se vši vážností, aby získali duše pro Krista, kteří se ochotně obětovali pro rozkvět různých ústavů v Božím díle, a pak unaveni a nemocní, klesli v bitevním poli, zůstali bez pomoci, nesmí být ponecháni v bídě a utrpení, nebo s pocitem, že jsou ubožáky. Stihne-li naše pracovníky nemoc nebo slabost, pak by je neměla trápit ustaraná otázka: „Co bude nyní s mojí ženou a dětmi, když již nemohu pracovat a starat se o jejich potřeby?“ A právě v takových případech bychom se měli postarat o potřeby těchto věrných pracovníků, i těch, kteří jsou na nich závislí. 7T 290.2

Velkoryse je postaráno o vysloužilé bojovníky za vlast. Tito lidé nosí jizvy a jiné následky utrpení, které mluví o prožitých válečných útrapách, vysilujících pochodech a nebezpečích a případném věznění. Všechny tyto důkazy věrnosti a obětavosti je opravňují k spravedlivým požadavkům vůči státu, jemuž pomohli k záchraně a tyto požadavky jsou uznány a odměněny. Jaké opatření však učinili adventisté sedmého dne pro Kristovy bojovníky? 7T 290.3

Zanedbaní pracovníci

Náš lid si patřičně neuvědomil závažnost této otázky a proto byla zanedbávána. Sbory na to nepamatovaly a ačkoli světlo Božího slova osvěcovalo jejich stezku, oni zanedbali tuto nejsvětější povinnost. Pánu se velice nelíbí tato nedbalost k Jeho věrným služebníkům. Náš lid by měl zrovna tak ochotně pomoci těmto lidem v těžkostech, jak ochotně přijímal jejich obětavou službu když byli zdraví. 7T 291.1

Pán nás zavázal, abychom obzvláště pečovali o chudé mezi námi. Avšak tito kazatelé nemají být zařazeni mezi chudé. Oni si odložili poklad v nebi, který nehyne. Sloužili sborům v jejich potřebách a nyní jim mají posloužit sbory. V podobných případech nemáme říkat: „*Shřepte se a najezte se*“ (Jk 2,16) a pak nic nepodniknout, aby jim bylo napomoženo. V minulosti tomu tak bylo, a adventisté s. d. v tomto ohledu zneuctili své vyznání víry a světu dali příležitost pohanit dílo Boží. 7T 291.2

Domy pro pracovníky

Dnes je povinností Božího lidu odčinit toto pohanění tím, že Božím služebníkům připravíme vhodné domy s nějakým kouskem země, na níž by si vypěstovali určitou obživu, a neměli pocit, že jsou závislí na milodarech svých bratří. S jakou radostí a klidem by tito unavení pracovníci oceňovali klidný, malý dům, jímž by bylo uznáno jejich právo na odpočinek. 7T 291.3

Znovu a znovu se mluvilo o naší povinnosti k těmto lidem, avšak nic rozhodného se v tomto nepodniklo. Jako lid, měli bychom si i v tomto ohledu uvědomovat svoji odpovědnost. Každý člen sboru by měl mít zájem o všechno, co se dotýká lidského bratrstva v Kristu. Jsme součástí jedni druhých; jestliže trpí jeden úd, trpí s ním spolu všechny údy. Něco se musí udělat a konference by měla důkladně zvážít, jak zúčastněně dbát na výsady a pohodlí, které si tito zasloužili pracovníci za sloužení a taky potřebují. 7T 292.1

Naše sanatoria jako útočiště pracovníků

Tito pracovníci často potřebují zvláštní péči a ošetření. Naše sanatoria by měla být útočištěm pro ně a všechny naše zasloužilé pracovníky, jež potřebují odpočinek. Měli bychom se jim postarat

o pokoj, kde by měli určitou změnu a klid, bez ustavičné ustaranosti jak zaplatí tyto výlohy. Když byli učedníci unaveni, Kristus jim řekl: „*Pojďte vy sami obzvláštně... a odpočiňte maličko.*“ (Mk 6,31) Měli bychom mít určitá opatření, která by nyní zabezpečovala Jeho služebníkům odpočinek a osvěžení sil. Naše sanatoria mají být otevřena našim snaživým kazatelům, kteří vykonali všechno, co bylo v jejich silách, aby opatřili prostředky k vybudování a vydržení těchto ústavů a kdykoli jsou odkázáni na pomoc tady poskytnutou, měli by se zde cítit jako doma. 7T 292.2

Těmto pracovníkům by se nikdy neměl jejich pobyt a ošetření účtovat za vysokou cenu, ani by se nemělo na ně pohlížet jako na žebráky, ani by jim to neměli dát pocítit ti, jejichž pohostinství požívají. Projev ochoty při poskytování těch vymožeností, které Bůh připravil pro své unavené a přepracované služebníky Pán pokládá za pravé zdravotně misijní dílo. Boží pracovníci jsou Mu vzácní, a přijmeme-li je, měli bychom pamatovat, že v Jeho poslech přijímáme Krista samého. On to požaduje, a je zneuctěn a zarmoucen, když se s nimi zachází lhostejně, bez zájmu anebo sobecky. Boží požehnání nespočine na takovém zacházení s Jeho vyvolenými. Mezi zdravotnickým bratrstvem nebylo vždy pohotové porozumění pro tyto věci. Někteří na ně nepohlíželi jak by měli. Kéž Pán posvěti soudnost správců našich ústavů, aby postřehli o koho by se měli s opravdovým soucitem postarat. 7T 292.3

Toto odvětví díla, pro které se tito prací vyčerpaní dělníci namáhali, mělo by projevit, že si cení jejich úsilí, a to tím, že jim v době potřeby pomůže a značnou měrou se bude podílet na vydaných v sanatoriu. 7T 293.1

Někteří pracovníci jsou v takové situaci, že si ze svého příjmu mohou odkládat jen málo, a to by měli konat, je-li to možné, pro případ nouze; a právě tito by měli být uvítáni jako požehnání pro sanatorium. Avšak většina našich pracovníků nese břímě mnohých povinností. Na každém kroku, když je třeba prostředků, jsou vyzváni něco učinit, aby vliv jejich příkladu povzbudil jiné ke štedrosti a aby Boží dílo šlo vpřed. Oni pocítují tak mocnou touhu přinést prapor pravdy do nových polí, že mnozí si i vypůjčují prostředky, aby pomohli v různých odvětvích. Nedávali neochotně, nýbrž za přednost si pokládali možnost pracovat pro pokrok pravdy. Při takové obětavosti často jim zbude jen velice málo. 7T 293.2

Pán má přesný záznam o jejich štedré podpoře díla. On ví jak dobré dílo vykonali, dílo, o němž mladší pracovníci nemají ani ponětí. Ví o všem jejich strádání a sebezapírání, které vytrpěli. Zaznamenal každou okolnost těchto případů. Všechno je zapsáno v knihách. Tito pracovníci jsou divadlem andělům i světu a jsou jakýmsi zkušebním testem na vyzkoušení našich náboženských zásad. Pán chce, aby náš lid pochopil, že průkopníci tohoto díla zasluhují všechno, co jim naše ústavy mohou poskytnout. Pán chce, aby ti, kteří v Jeho službě zestárli, požívali naši lásku, čest a nejuprímnější úctu. 7T 294.1

Pracovní fond

Pro pracovníky, kteří již déle nemohou pracovat, měl by být zřízen určitý fond. Nebudeme před Pánem bez viny, nevynaložíme-li v tomto ohledu každé rozumné úsilí a to neodkladně. Někteří mezi námi nebudou vidět takovou nutnost; jejich opozice by však neměla mít mezi námi žádný vliv. Ti, kdo se ve svém srdci rozhodují žít i konat spravedlivě, měli by jít vpřed, a konat dobré dílo, které Pán chce mít vykonáno. Mnozí zpohodlněli, a dílo, které měli konat z celé duše, položili na druhé místo; bude to však i nadále tak? Budeme natolik milovat peníze, že je zakopeme do země? 7T 294.2

Pán chce, aby v tomto díle všichni spolupracovali. Majetní by měli dát ze své hojnosti; jestliže však dávají neochotně a každý dolar chtějí investovat do nějakého světského podniku, neobdrží žádnou odměnu. 7T 294.3

Skromný dar chudších není před Pánem o nic menší, než veliké oběti zámožných. Takový dar Pán svým požehnáním rozhojní, učiní tuto oběť lásky užitečnou podle štedré ochoty s níž byla přinesena. Nepatrný příspěvek z každého zdroje by měl být pečlivě opatrován. 7T 295.1

Nyní potřebujeme zápal mladých. Měli by se vzdát marnivosti a omezovat svá přání. Ráda bych jim důrazně připomněla i všemu lidu, že peníze obvykle vynaložené na zbytečnosti, by měly být použity ke vznešenějšímu a svatějšímu cíli. Učiňte co jen můžete, abyste utvořili fond pro přestárle kazatele, kteří se v díle vyčerпали ustavičnou prací a starostmi. Všechno co máte posvěťte Pá-

nu. Nepoužívejte peněz k uspokojení samých sebe. Vložte je do Boží pokladny. Nedovolte, aby vám z rukou unikaly prostředky pouze pro uspokojení vašich přání, nebo přání jiných. Při svých vydáních pamatujte, že zacházíte s Božími penězi, a že za jejich použití musíte Pánu vydat počet. 7T 295.2

Starým, zesláblým bratřím radím: „Správně usměrňte Pánem vám svěřené jmění než usnete v Pánu. Pamatujte, že jste Božími správci. Vraťte Pánu což Jeho jest, dokud žijete. Neopomeňte na to dokud jste při dobré paměti.“ Ve stáří je naší povinností moudře naložit s prostředky, které nám Pán svěřil. Satan používá každý svod, aby oloupil Boží dílo o prostředky, které jsou tak nutné. Mnozí investují své prostředky do světských podniků, když dílo Boží potřebuje každý dolar pro pokrok Jeho pravdy a k oslavě Jeho jména. Ptám se, nechceme si svůj poklad složit v nebi, v pytlích které nezvetšejí? Obzvláště bych to ráda zdůraznila přestárlým, kteří mají brzy rozhodnout o svých prostředcích, aby pamatovali na ty, kteří věrně sloužili zvěsti slova. Věnujte své prostředky tam, – pro případ nemoci nebo smrti – kde by mohly být investovány do Božího díla. Takto se hřivny dostanou do rukou penězoměncům a ustavičně jich bude přibývat. 7T 295.3

Vyzývám církev jako celek, a její členy jednotlivě, aby Pánu vraceli jim svěřený kapitál i s úroky. Tak budeme mít poklad v nebi. Ať je vaše srdce věrné Ježíši. I když můžete mít pocit, že jste nejmenší ze všech svatých, přece jste údem Kristova těla, a skrze Něho jste ztotožňováni se všemi lidskými nástroji a se vznešeností a mocí nebeských bytostí. Žádný z nás nežije sám sobě. Každému byla určena povinnost ne snad v tom, aby sledoval své vlastní sobecké zájmy, nýbrž aby vliv každého posilňoval všechny. Kdybychom skutečně věřili, že každý z nás je divadlem světu, andělům i lidem, zdali bychom jako církev neprojevíli zcela jiného ducha, než jakého projevujeme dnes? Nebyli bychom živou a činnou církví? 7T 296.1

Malé i větší proudy štědré obětavosti by se měly stále udržovat v toku. Boží péče o nás jde mnohem rychleji vpřed než naše štedrost. Pokrok a budování Božího díla je zpomalován sobectvím, pýchou, žádostivostí, výstředností a láskou k okázalosti. Celá církev nese vznešenou odpovědnost za pokrok každého odvětví díla. Budou-li její členové následovat Krista, ovládnou své sklony po okázalosti, lásku k odívání, milování nákladných domů a drahého nábytku. Církev musí projevit mnohem větší pokoru, větší rozdíl musí být patrný mezi světem a adventisty sedmého dne, jinak nás Pán nepřijme, ať je naše postavení jakékoli a ať v díle konáme cokoli. Šetrnost a sebezapření umožní mnohým v přiměřených okolnostech štedrou obětavost. Je povinností všech učit se od Krista a pokorně jít cestou sebezapírání, kterou šel nebeský Majestát. Celý život křesťana by měl být životem sebezapírání, abychom kdykoli se naskytne příležitost pomoci jiným, pohotově ji mohli poskytnout. 7T 296.2

Pokud satan vytrvale usiluje o zkázu duší, pak si stále potřeba vyžaduje pracovníky v kterémkoli odvětví celosvětového pole, stále zde budou výzvy k podporování díla Božího v některém z jeho mnoha odvětví. Splnění jedné povinnosti uvolňujeme cestu k druhé, podobné. Sebezapření, které je nutné, abychom obdrželi prostředky pro investici do toho, co si Bůh nejvýše cení, rozvine zvyky a charakter, který bude oceněn v uvítání: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný.*“ a připraví nás pro příbytky v přítomnosti toho, který se pro nás stal chudým, abychom Jeho chudobou zdědili věčné bohatství. 7T 297.1

Lidé na zodpovědných místech jsou v nebezpečí, že budou rozdraceni pod tíží přemnohých břemen, která nesou. Pán však na nikoho neukládá příliš těžké břemeno. Zváží všechno dříve než to vloží na srdce těch, kteří s Ním spolupracují. Každému ze svých pracovníků náš milující nebeský Otec říká: „*Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude.*“ (Ž 55,23) Pracovníci by měli věřit, že On ponese každý náklad, ať velký nebo malý. 7T 297.2

Ježíš ochotně ponese naše starosti, jen když Mu budeme důvěřovat. On říká: „*Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste*; svěťte mi své starosti, dovolte mi vykonat dílo, které člověk vykonat nemůže.“ Důvěřujme Mu. Trápení je slepé a nevidí do budoucna. Ježíš však vidí konec od počátku, v každé těžkosti má připravené pomocné východisko. Přebýváním v Kristu můžeme vykonat všechno skrze Toho, který nás posiluje. 7T 297.3

Neposvěceným pracovníkům se mnoho věcí nezdaří. Můžete plakat nad výsledkem nesprávného počínání jiných, avšak netrapte se. Nad dílem bdí požehnaný Mistr. Žádá jenom, aby pracovníci přišli k Němu pro rozkazy a poslechli Jeho rady. Všechna odvětví díla – naše sbory, misie, sobotní školy a instituce – nese na svém srdci. Proč se trápit? Žhavá touha vidět církev plnou života musí být mírněna naprostou důvěrou v Boha; neboť „*beze mě*“, řekl ten veliký Nositel břemen, „*nemůžete nic učiniti*“. „*Následujte mne*.“ On vede; my máme jít za Ním. 7T 298.1

Necht' nikdo nepřetěžuje své Bohem mu dané síly ve snaze dílo Boží nějak uspíšit. Moc člověka nemůže uspíšit toto dílo; musí se s ní spojit moc nebeských bytostí. Pouze takto může být dílo Boží přivedeno k dokonalosti. Člověk nemůže vykonat to, co patří Bohu. Pavel může zasadit, Apollo zalévat, Bůh však dává vzrůst. Člověk má v prostotě a tichosti spolupracovat s Božími silami a vždy vykonat to nejlepší a vždy si při tom uvědomovat, že Bůh je tím velikým Mistrem – Dělníkem. Nemá spoléhat na sebe; neboť vyčerpá zásoby své síly a zničí své duševní i tělesné schopnosti. Kdyby všichni pracovníci, kteří dnes nesou ta nejtěžší břemena přestali pracovat, Boží dílo by i tak šlo kupředu. Ať je tedy naše horlivost v práci mírněna rozumem a rozvahou; přestaňme se svým úsilím tam, kde jedině Bůh může dílo dokonat. 7T 298.2